

Rejtő Jenő

Texas Bill, a fenegyerek

- Bulkin, mennyit adsz a revolverért?...

- Vidd innen. Bolondnak való az ilyen... gyöngyház markolatú fegyver. Az öregapám sem hallotta még.

A pisztoly csakugyan különös egy portéka volt. Legalábbis erre, Nyugaton, Pomacban, a Corner River partján, ahol az emberek nem csecsebecsének hordják magukkal a pisztolyt. Gyöngyházzal díszített, kékesfekete, apró ismétlőpisztoly volt, díszes cirádákkal a csöve körül.

Fred Bulkin igazán szerette kihasználni vendégei gyengéjét, ha ezek egy korty italért, pénz híján, áron alul elkótyavetyélték valamijüket, de ilyen semmirevaló, városi holmit nem tart a házában.

- Szívtelen kutya vagy, Bulkin!

- Csak te ne jellemezz engem, Austin: több vér szárad a kezeden, mint mocsok.

Bátor ember lehetett Bulkin, a vendéglős, ha így mert beszélni Austin Longgal, mert ez közel két méter magas, széles vállú vasgyúró volt, olyan arccal, amilyent csak álmában lát az ember, amikor sokat vacsorázott. A durva, korlátolt, nyers vadság ült minden vonásán.

Bulkin nem volt gyáva, de ezzel az emberrel szemben mégis szelídebb lett volna, ha nem bízik kivételes helyzetében, amelyet mint Pomac városka vendéglőse élvezett a hegyvidék legrettegettebb rablóival szemben is.

- Kár a fáradságért, Austin. Hitelt nem kapsz, és ez a vacak sem kell. Pont!

- Te kutya! Tudod, hogy itt vesztettem el minden pénzemet, a te átkozott ruletten, egy korty italt csak adhatsz kétszáz dollárért, te ördögök nagyapja...

- Nem adok. Te talán sajnáltál volna, ha nyersz?

A helyiségben négy vendég ült, akik közömbösen beszélgettek, és a kocsmáros is egykedvűen nézett az óriásra. Ez a flegma teljesen kihozta Austint a nyugalmából.

- Mi?! - bömbölte. - Ti mulattok rajtam? Hát azt hiszitek, mert pomaci polgárok vagytok, azért már mindent lehet?!!!

- Verekedni akarsz? - kérdezte Bulkin.

- Semmi közöd hozzá!... - És a vendégekhez fordult. - Szétlapíthatnálak benneteket egy kézzel, és meg is teszem, ha Austin Long barátságáért nem fizettek egy pár korty italt, ti elhízott, gyáva kutya.

Az alkohol utáni vágytól szinte elvesztette az esztét. Vérben forgott a szeme, és félig nyitott szájjal lihegett.

Az egyik vendég felállt, és az ajtó felé tekintett.

Többen a lábuk felé pislogtak, mint akik az asztal alá készülnek.

- Csak tessék! - mondta Bulkin. - Verekedhetsz, de kíváncsi vagyok, mit szól majd a Lord, ha te megszeged az ígéretét, amely Pomac lakosaival szemben köti...

- Ki?...

Egy másodpercig ostobán nézett.

- Elég volt ebből - kiáltotta az egyik vendég -, megmondjuk a Lordnak, hogy fűtyülsz az ígéretére.

Austin hatalmas vállai közé húzta a nyakát, és zavartan mondta:

- Hát... tréfálni sem lehet... veletek?... Kit bántottam én már Pomacban? - Az óriás csodálatos módon megszeliült a Lord nevének pusztá említésére. - Te tudod, Fred... - hebegte.

- Azt tudom, hogy mocskos kötekedő, rabló vagy! - vágott a szavába Bulkin, a megnyugodott emberek visszatérő erélyével. - Nem tűrjük tovább a durvaságaidat. Mindenki tudja az Államokban, hogy Pomacot a Lord kivételes helynek tekinti...

- Hát... hát... - dörmögte a megjuhászkodott óriás - majd máskor jobban vigyázok... Na...

- Ajánlom is - vetette oda hetykén a cingár lótenyésztő, akit Austin egyik tenyerével könnyedén elintézhettek volna. - Nem szeretjük az ilyesmit.

- Csak egy korty italt akartam ezért a pisztolyért... Vessük ki kockán, és ha vesztettem, tied a pisztoly. Ha nyerek, akkor adsz érte négy pohár whiskyt...

A kocsmáros köpött.

- Nem foglalkozom ilyen üzletekkel.

- Én tartom!

Új vendég volt a közbeszóló. Csendben jött be, és hallotta az óriás utolsó szavait.

- Tartom! Ha nyerek, enyém a pisztoly, ha veszítek, rendelhet a számlámra három-négy pálinkát. Come on!

Az új vendég nem lehetett több huszonkét évesnél. Furcsa, szeplős, gyerekes arca egy okos foxterrier kutyára emlékeztette az embert. Cowboy módra öltözött, kissé piperkőcösen. Kockás tarka inge fölé vörös selyemkendőt kötött, és bőr csuklóvédőit nagy ezüstgombok díszítették kezében nagy karimájú sombrero-t tartott és revolvertáskájából egy Colt pisztoly agya kandikált ki.

A hatalmas ember mellett úgy hatott, mint valami gyerek.

- Szóval... maga játszani akar?... kockát?

- Ha fenntartja velem szemben is igen tisztelt ajánlatát, akkor igen.

Austin megvetően végigmérte a mosolygó suhancot.

- Ki maga?

- Nevem Bill.

- Miféle Bill?...

- Texas Bill. Tisztelőim hívnak így. Sok tisztelőm van odaát Texasban, mert kedves és jóindulatú fiú vagyok. Szavamra.

„Ez bolond”, gondolták többen is a jelenlevők közül.

Derűs foxi vigyorával, nagy, fekete szemével úgy nézett az állati Austinra, mint aki elismerést vár. De ez csak morgott valamit rosszkedvűen.

- Magát hogy hívják? - kérdezte a fiú.

Austin arca torz vigyorra húzódott. Tudta jól, hogy a nevétől elsápad ez a ficsúr.

- Austin Long vagyok.

Az ifjú azonban nem sápadt el a bandita nevétől.

- Igazán? - kérdezte derülten, udvarias elismeréssel. - A híres rabló? Személyesen?... Örülök, hogy megismerhettem. Hogy van?

- Hogy az a...

De mégsem káromkodott. Az alkoholvágy legyőzte benne a verekedés felgyülemlett szenvedélyét. Pedig valóságos örömmel csapott volna le erre az emberre, hiszen nem pomaci, tehát a Lord ostoba ígérete sem védi. De most első az ital.

- Szóval maga hajlandó kockázni... ebbe... a pisztolyba?...

- Igen... Helyes kis jószág. És én minden hangszert kedvelek. Még az ilyen apró furulyát is.

Valaki nevetett, és ez még jobban felingerelte a rablót.

- Hát rajta...!

Felkapta a bádogpoharakat, megrázta és kiöntötte a kockákat. Kilencet dobott.

- Ügyes dobás - dicsérte Texas Bill. - Azért én mégis nyerni fogok.

- Miért?! - horkant rá remegő orrcimpákkal Austin.

A vidám cowboy megnyugtatóan legyintett:

- Én mindig nyerek... Na, dobjon, kedvesem!...

Hát ezt nem lehet bírni! Úgy érezte, hogy megőrül a fiú szemtelenségétől. Másodszorra hatot dobott, végül nyolcat.

Szép végeredmény.

A másik dob. Füttyörészve veszi fel a poharát. Megrázza, gurít és gyors egymásután háromszor dob, tizenkettőt. Azután hanyagul zsebre teszi a revolvert, és mély részvéttel így szól:

- Még gyakorolnia kell.

Austin szervei összehúzódnak, mint amikor az ugrásra készülő fenevad a távolságot méregeti, amely áldozatától elválasztja.

Valaki idegesen fészkelődött a helyén, és a cingár lótenyésztő gyorsan megnyalta az ajkait. Texas Bill ártatlan mosollyal nézett az óriásra.

Úgy látszik, nem sejtí a veszélyt.

- Ne vegye a szívére, öregem - mondja. - Majd megtanítom, hogyan kell ügyesen dobni. Nézze, veszi a poharat...

- Elég volt! - üvöltötte Austin, és kiütötte a kockákat Texas Bill kezéből. - Te piszok! Te csaltál...

- Csakugyan civódni akar?...

- Te!

- Érdemes ezért a semmiségért?

Erre Austin megragadta a fiú nyakát.

„Vége”, gondolták néhányan megdermedve, mert az új vendég rokonszenves volt nekik, és sajnálták.

De mi ez?

A kecses cowboy rúg egyet, és a hatalmas ember hátratántorodik... Azután egy ökölcsapás, és Austin nagy robajjal a földre zuhan. Orrán-száján fröcsköl a vér... Hörögve ugrik fel, és revolvért ránt.

A vendégek eltűnnek az asztal alatt, a vendéglős a bádogpalc mögött... És várnak.

Lövés nem hangzik, csak egy hörgés, egy koppanás és zuhanás...

Ámultan felemelik a fejüket. A vendégek az asztal alól, a kocsmáros a pult mögül. A rabló bezúzott homlokkal hever a földön, mellette a kis pisztoly, amit Texas Bill az utolsó pillanatban hozzávágott olyan sikeresen, hogy éppen fejbe találta Austint.

- Ilyen egy összeférhetetlen, - mondta megbotránkozva. Azután odament az ájulthoz, elvette a pisztolyt és zsebre tette.

2.

- Itt egy pohár whisky - mondta halkan a kocsmáros -, azután igyekezzen az erdőn át Kindlowba jutni, ahol vasútra ülhet, és biztonságba helyezheti a bőrét.

A fiú felhajtotta az italt, és vállat vont.

- Eszem ágában sincs eltávozni olyan városból, ahol pálinkával kínálják az embert.

Az egyik vendég azok közül, akik Austint az orvoshoz cipelték, hogy bekösse a fejét, visszatért.

- Görény Bob már vágat a Pokolkő felé...

- Mondom, hogy jobb lesz, ha elsiet - fordult Texas Bill felé a kocsmáros. - Ez az Austin a Lord emberei közé tartozik. Azok bizonyára szégyennek tartják, hogy maga elbánt evvel a barommal, és keresni fogják.

Vállat vont.

- Ugyan. Egy csomó banditával még igazán felveszem a harcot.

- Hallott maga már valamit a Lordról?

- Igen. Úgy fél füllel... Valami csirkefogó. Nem?

A kocsmárosnak elállt a lélegzete.

- Ember! Vigyázzon a nyelvére! A Lord ellen senkinek sincs esélye. Én láttam a két szememmel, amikor az „Acél” Jeffet egyetlen ökölcsapással megölte.

- De az is lehet, hogy véletlenül az illetővel éppen akkor végzett a tüdőgyulladás! Eh, hiába traktál elbeszélésekkel! Nem érdekelnek a rablók... Akar megajándékozni még egy pohár pálinkával?

- Hm... nincs pénze?

- Egy fillérem sincs.

- És... mit csinált volna az imént... Ha veszít?

- Én mindig nyerek. Rossz szokás a családban. Egy nagybácsim abban halt meg.

- Hogy nyert?

- Igen. Fogadott valakivel, hogy leugrik a vasúti hídról egy robogó gyorsvonat tetejére. És nyert. Aztán legurult a tetőről.

Lassanként valamennyien ott álltak a fiú körül. A vendéglős whiskyt töltött, és Texas Bill elmesélte egy másik nagybácsija csodálatos történetét, aki a háború alatt Európában küzdött, és egy világhírű festményt hozott magával, amit később vissza kellett adni a Louvre-nak.

Közben a lótenyésztő cigarettáit szívta. Azután elénekelt két spanyol szerenád, és néhány méter színes pántlikát húzott elő az orrából.

Ezzel a mutatvánnyal nagyon imponált a társaságnak.

- Hová készül? - kérdezte a vendéglős.

- Tolwer-Citybe. Minden évben megnyerem a lovasversenyt. Az is ötszáz dollár.

- Miből él?

- Nem látta?

- Ilyesmivel pénzt keres?

- Hogyne. Tisztességes, derék nyugatiak, ha így elszórakoztatom őket, pénzzel ajándékoznak meg. Még nem akadt olyan zsugori, jellemtelen s piszok emberrel dolgom, akik szórakoztak művészetemen, és utána nem adtak volna semmit... Igazán nem célzás.

Kínos szünet következett. Átkozott ez a Bulkin az örökös kérdezősködésével. A lótenyésztő végül elnevette magát.

- Itt van két dollár, maga szélhámos!

A többiek is összeadtak két dollárt.

Ezután leült, ürücombot rendelt, és evett.

Evés közben is beszélt.

- Miért van az, hogy Pomacban szabadon járnak a rablók? Nincs sheriff?

- Sheriff van, csak bizonyíték nincs. A Lord kivétel nélkül olyan emberekkel dolgozik, akikről még nem derült ki semmi. Austin Longról mindenki tudja, hogy rabló, de az esküdteknek fel kellene őt menteni.

- Hogy csinálják ezt? - érdeklődött Bill, és olyan húsdarabot tett a szájába, hogy a fél arca kidagadt.

- Hát... kevés ember éli túl a támadásukat... Azután egyszer itt, egyszer ott tűnnek fel hirtelen, az arcukat kendővel kötik be... Szóval értik a módját, hogy sötétben maradjanak...

- A Lord-ról sem tudnak semmit? - kérdezte Texas Bill.

- A Lord ellen épp elég bizonyíték van. Ő a vörös Brent nevelt fia. Az öreg Brent hordáját vette át. Tudják, hogy kirabolta a denveri takarékoszt, kisiklatta a Pacific expresszt, és még néhány világraszóló rablást követett el. Csak később jött ez az ötlete, hogy olyan emberekkel dolgozzon, akik a külvilággal is érintkezhetnek.

- És ezek az emberek nyomban itt lesznek - szólt közbe Bulkin. - Most már van pénze, evett is, miért akar erőszakkal a vesztébe rohanni? Menjen szépen az útjára.

A fiú felállt.

- Igaza van. Nincs semmi értelme ok nélkül verekedni. Adjon egy csomag cigarettát - fordult szigorúan a lótenyésztőhöz, és miután megkapta, vigyorgott. - Maguk igen kedves emberek. Kissé szelídek, Arizonához viszonyítva. Ezt bizonyára a pomaci éghajlat teszi. Az ilyesmi rányomja mindenkire a bélyegét. Egy unokafivérem hosszú ideig Salt Lake Cityben élt a mormonok között, és övig érő szakállal jött haza.

Az egyik vendég rávigyorgott.

- Azért ez az éghajlat egész harcias embereket is eredményezett már. Itt született például a Lord is. Ezért kíméli Pomacot. Amióta megtudta születése titkát, itt még rablás nem történt.

- Úgy tiszteli a szülőföldjét? - csodálkozott az enyhén szeplős ezermester. - Akkor nemhiába hívják Lord-nak. Az ilyen természet csakugyan finom emberre vall.

- Csakugyan Lord! Ez nem gúnynev - mondta Bulkin.

- Micsoda? - hüledezett a fiú.

- Nem ismeri a Lord esetét? Hiszen még New Yorkban is írtak róla a lapok!

- Mikor?

- Egy éve.

- Akkor nem juthattam laphoz. Kansas Cityben voltam.

- Hiszen az nagy város! Ott csak van lap?!

- De nem jár a fegyházba.

Bármit mondott, nevetni kellett.

- De ember, most már menjen, ha ép bőrrel akar továbbjutni!

- Azonnal csak mesélje el a Lord históriáját! Sajnos kíváncsi természetem van.

- Lord Nisbeth, a rabló Lord nagyapja, Miksa császárral jött Mexikóba. Ilyen angol politikus volt... ahogy mondják... olyan duplomatta.

- Diplomata, öregem - javította ki Bill.

- Az ördög ismeri ezeket az orvosi kifejezéseket.

Szóval Juarez győzelme után elmenekült, és itt, az Államokban letelepedett. Így kerültek erre a vidékre Lordok, ami ritkaság Amerikában. A fiatal Nisbeth Lordnak volt egy szolgája, Machadó. Ennek az apja az öreg Lorddal együtt menekült. A szolga fia tovább szolgált a gazda fiánál. Egyszer Machadó beleszeretett egy Lady Nisbethbe. Az úrnőjébe! Nagy szó... A spanyol gazember elrabolta a Ladyt. De egy lovascsapat utolérte, elfogta, és a vad, gőgös Lord véresre korbácsoltatta Machadót. A korbács minden mexikóinál vért kíván. Véres bosszút! Egy napon Nisbeth Lord négyéves fia elment. Az egyik kis cipőjét megtalálták a Corner River örvényes része felett, a sziklán, a ruhájából néhány véres foszlány egy bokor tetején fennakadt.

Az emberek jól tudták, hogy a gyerek nem véletlenül zuhant le, hanem Machadó bosszújáról van szó. A spanyol a gaztett után eltűnt és csak huszonöt év múlva hallottunk róla ismét. Tavaly történt, amikor Lord Nisbeth meghalt. Volt egy fogadott fia, az örökölte a birtok nagy részét. De váratlanul értesítette őket a közjegyző, hogy huszonöt év előtt egy írást helyeztek letétbe nála, amit Nisbeth Lord halála napján kell nyilvánosságra hozni. Ebben Machadó bebizonyítja, hogy az ifjú Lord, a vagyon örököse, él. Ő a gyermek ruháit úgy helyezte el, hogy

azt higgyék, a szakadékba zuhant. Aztán a fiatal Lord-ot elvitte a Vörös Brenthez a rablóhoz. Ez a sógora volt. Machadó hűgát vette el. Brent rablót nevelt a fiúból. A végrendelet kibontásakor a vörös rablóvezér már nem élt, de a „fia” híresebb volt a hegyvidék legrettegettebb banditájánál is. Ezt akarta Machadó. A büszke Nisbeth Lordok nevét olyan mélyen sárba rántani, hogy még egy megkorbácsolt mexikói is külön legyen náluk. És ez sikerült is.

- Ilyen egy ronda gazember! - kiáltotta a fiú. - Mit tehetett a szegény gyerek és a többi Nisbeth arról, amit az öregapjuk tett?!

- Még sohasem álltak bosszút gazabb, szörnyűbb módon.

- De egy rabló nem örökölheti a vagyont...

- Ez nem is volt fontos Machadónak. Sikerült igazolnia a bandita azonosságát, és így halálos szégyent hozott a Nisbethekre. Ez volt a történet, és most már menjen - küldte idegesen a kocsmáros.

- Igaz. Uraim! Tisztelem, szeretem és csodálom önöket. Good bye - kiáltotta. Azután meglengette a kalapját, és elindult az ajtó felé.

De nyomban visszafordult.

- Különben... maradok - mondta csendesen.

Egy csodálatosan szép nő lépett be az ajtón.

3.

A nő kocsival jött. Látszott a homokfutó a nyitott ajtón át. Fényes gumiköpenyben volt és hasonló fényű viaszosvászon sapkában. Csodálatosan szép arcát sűrű, fekete szemöldökei tették érdekessé. A halovány, sima bőrön egész valószínűtlen és ellentétes volt ez a két koromfekete félkör. Kezeit ökölbe szorítva, a zsebébe gyűrte.

Egy pillanatig megtorpant, és úgy nézett körül, mint akinek szokatlan a környezet. Kissé elámultak az ivóban tartózkodó emberek. A nő az a fajta volt, amilyen ritkán látható Arizonának ezen a vidékén, ahol a Corner River néhány mérföld után eléri Mexikó határán a kaktusz-erdőket.

Keleti nagyvárosok idegenszerű légkörét hozta magával. De távolkeletiekét, mert ilyen hölgyek Denver lakosai között sem fordultak elő, és bizonyára Kansas Cityben is ritkák.

Általános meglepetésre Texas Bill, mintha a helyiség tulajdonosa lenne, udvarias, nem szolgál, de tiszteletteljes előzékenységgel, a hölgy elé lépett.

- Mivel szolgálhatok?

- Szeretnék egy csendes szobát, ahol pihenhetek néhány óráig, mister.

- Lesz, kérem... Csendes szép szoba - felelte szakszerű szolgálatkészséggel, és a jelenlevők e káprázatos szemtelenségtől elámulva álltak. - Nem parancsol talán előbb valamit enni, senorita?!

A nő összerezzen.

- Ho... honnan veszi, hogy spanyol vagyok?

- Észre kellettennem. Azt mondta az imént, hogy „mister”. Az amerikai ezt a megszólítást csak névvel együtt használja. A spanyol teszi hozzá legtöbbször a mondat végén, hogy „uram”. Tessék helyet foglalni... Bulkin! - intézkedett - a senorita éhes.

- Kérem... én csak... szobát... - felelte kissé ijedten a nő.

- Ennie kell valamit - mondta szelíd határozottsággal. - Dél óta jön kocsin.

A nő ijedten lépett hátra.

- Miért... gondolja?...

- Esőköpenyben jött, senorita, és ezen a vidéken ilyenkor szárazság van. Több órányira sehol sem esett.

A nő kutatóan nézte. Mintha nem hinné, hogy mindez pusztán következtetés. A vidám kutyafej azonban némi ravaszságon felül nem mutatott semmit, ami gonosz emberre vallana. Sőt, két nagy, derűs szem fénylett feléje.

- Szóval mit kíván a senorita? - lépett előre Bulkin, aki szívesen leintette volna Billt, de hát ez végre is nem mondta egy szóval sem, hogy ő a tulajdonos, csak kérdéseket tett fel.

- Enni... nem kérek... De ha pihenhetnék...

- Itt jobbra van egy vendégszoba... De hát egyszerű... - felelte Bulkin, végignézve finom vendégén.

- Jó lesz az is... Csak ne zavarjanak.

- A lovat ellássuk? - kérdezte Bill.

- Nem... köszönöm... csak abrakot, esetleg... De kifogni nem kell...

Nagyon fáradtnak látszott. Bulkint megelőzve, kinyitotta a leány előtt az ajtót. A szoba valóban egyszerű volt, de tiszta, és az ablak előtt egy gyümölcsfa lelógó ágai odaszórták nagy, puha virágaikat a párkányra, amitől barátságos és megnyugtató volt a különben sivár, kis helyiség...

- Ez megfelel? - kérdezte Bill.

- Igen. - Nagy sóhajjal levette a kabátját. Bill nehezen lépett vissza az ajtóból.

- Mikor keltsük? - kérdezte.

- Nem fogok aludni...

- Helytelen - felelte hevesen. - Álmunkban a szervezet mindig újjáépíti önmagát. Aki fiatal és nagy testi, lelki forradalmak után van, mint a senorita, az...

- Kérem, hagyjon magamra - mondta a nő elcsigázva.

Texas Bill nagyon megsajnálta.

- Bocsásson meg, senorita, nem akartam tolakodni, csak figyelmeztettem a túlzott ébrenlét káros következményeire. Az unokafivérem zsábjában szenvedett, amíg éjjeliőr volt. Wringfieldben történt, ahol még ma is szokásban van ez az intézmény. Így kevesebb sheriffet lőnek agyon, és ez olcsóbb a városkának, ahol különben is takarékosak az emberek. A wringfieldi lovak abszolút soványak a rossz táplálkozás miatt. Egy nagybátyám, anyai ágon...

A nő mosolygott.

- Jó, jó... De, most már hagyjon pihenni!

- Szolgálatára. Csak azt akartam, hogy mosolyogjon. Adio, senorita...

Jól látta? Vagy csak képzelte? A finom külsejű leány hálás pillantással nézett rá. Mintha nem sok része lenne kedvességben. Pedig olyan szép.

Kilépett az ivóba.

- Hallja - mondta Bulkin -, maga igazán furcsa egy fickó.

- De nem ellenszenves, és ez a fő...

- Ideje, hogy fusson, mert Austint semmi esetre sem hagyják szégyenben a barátai... - mondta a lótenyésztő.

- Ebben állandóan igaza van. Rohanok.

Most már csakugyan rohanni készült. Esélytelen verekedést jobb elkerülni. Meglengette a kalapját, és...

És lódobogás hallatszott, majd földhöz csapódó talpak, mint amikor lovasok sietve leugrálnak.

Elkésett.

- Vége... - motyogta sápadtan a kocsmáros.

A fiú egy másodpercet sem tétozva. Villanásszerű mozdulattal előrántotta a revolverét, és lelőtte a lámpát. Az első rabló csizmája dobban a küszöbön kezében pisztoly, de tehetetlenül megtorpant a sötétben. A helyiség túlsó végében nyikorgott az ablak, amint kinyitották. Egy lövés dörrent. Ha ég a lámpa, Texas Bill már nem él. Így viszont hallatszott a csörömpölés, zuhanás, amint az ablaktáblát lesodorva, kiugrott.

Több lövés dörrent, ládobogás. Szitkozódás. A helyiség kiürült. Tudták, hogy valahol a bokrok között lappang. Egykettőre megszűn.

- Hárman menjetek végig az út árán... - kiáltotta valaki.

- Ott lesz a folyónál a gazember - hallatszott Austin hangja, aki úgy látszik, már lábra állt. Bulkin vendégei hason feküdtek a földön. A tulajdonos a söntéspolc mögött. Lassan felemelkedtek. Sötét volt, és a hold sem világított.

- Szegény kölyök... - mondta Bulkin. - Nincs lova. Az eszével nem menekülhet ezen a vidéken.

- Szép kis rend - dörmögte a lótenyésztő. - Este belovagolnak egy városba a rablók, és megölnék valakit, aki szemtől szembe harcolt becsületesen. Hol a sheriff ilyenkor...

- Képzeld, hogy te vagy a sheriff - dünnyögte az egyik cowboy -, hol lennél most?

- A húgom férje Hampscourtban volt sheriff, és belehalt -, jegyezte meg valaki a sötétben. Azután fellobbant egy gyufa, és egy rágyújtásnyi időre meglátták Texas Bilt.

A helyiség közepén ült és dohányzott.

4.

- Ne haragudjon, Bulkin - mondta. - De egy csomagot, azt hiszem, hagyma lehetett, kidobtam az ablakon, hogy zuhanásszerű hangot halljanak kintről ezek a rablók.

- Ide hallgasson maga fenegyerek, ezt véletlenül ismét jól csinálta, de azért előbb-utóbb mégis elbánnak magával.

- Én is azt hiszem. De hát ha sírva fakadok, az nem enyhíti balsorsomat. - Roppanás hallatszott. Diót tört a fogaival, és evett. Veszett egy fickó!

- Tudja, Bulkin, a halál pillanata olyan, mint a dugó: ügyes ember mindig csak kihúzza valahogy... Ez jó volt. Nem?...

A lótenyésztő szólalt meg a nyomasztó sötétben:

- De hát... hogy akar kimászni ebből?... Nincs valami terve?

Behallatszott a dühös banditák csalódott szitkozódása.

- Tervem? - felelte csendesen. - Szeretnék öreg napjaimra Kaliforniában letelepedni és horgászni...

- Az ördög van ezzel a gazemberrel - kiáltotta egy rekedt, dühös hang. Valaki berúgta az ajtót.

- Hé, Bulkin, gyújts világosságot, te kutya! Ne félj, nem eszünk meg. Whiskyt akarok!...

- Halló, itt a kocsilámpa! - kiáltott egy másik, és máris hozta.

Most vége!

A vendéglőt elárasztotta a lámpafény és...

És a helyiség közepén senki sem ült! Texas Bill eltűnt! A vendéglős, a lótenyésztő és a két cowboy bután összenéztek.

A rablók dühösen csapkodták a polc bádogfedőjét.

- Pálinkát! - kiáltotta rekedten egy sovány, de roppant széles állú gyilkos, aki a „Gorilla Jeff” néven rettegésben tartotta a vidéket.

- Esküszöm, hogy itt bujkál valahol az a csaló - dühöngött Austin, akit az átvérzett kötés még ijesztőbbé tett.

- Honnan cseppent ide? - kérdezte Pete, egy rövid, zömök, tömpe orrú bandita. - Nem láttátok azelőtt erre? - fordult Bulkinhoz.

- Azt mondta, Texasból jön... - felelte a vendéglős.

- Errefelé még nem járt - jegyezte meg a lótenyésztő. - Valószínűleg a folyóba ugrott, és levitette magát az árral.

- Arra elvágtuk az útját! - mondta Gorilla Jeff. - Itt bujkál valahol.

Kintről lármá hallatszott, és többen bejöttek. Úgy látszik, a sors nem akarta, hogy a foxiképzű cowboy megússza a könnyelműségét. Elöl a „Karika Dod” sietett, rettentően görbe lábaival, és egy felrepedt zacskót hozott, burgonyával.

- Idenézz! Az ablak alatt találtam. Lehet, hogy ezt hallottuk puffanni.

- És a fickó esetleg ki sem ugrott! - kiáltotta Austin.

- Akkor most is itt van! Kutassuk át a házat!

A leány az asztalnál ült, ijedten. Hallotta a lövéseket, a kiáltozást, de nem tudta, mit kellene tenni.

Egyszer csak nyílt az ajtó, és csendben, gyorsan belépett Bill.

- Bocsánat... elfelejtettem megkérdezni, hogy lemossuk-e a kocsit... ugyanis... - Elhallgatott, mert látta, hogy a nő karikára nyílt szemmel nézi.

- Azonnal, csak fontos lenne tudni, mert ha a ló... árpához szokott...

- Mi történik kint?!

- Hol?... Ja... Semmi. Néhány hetyke vendég érkezett... És szórakoznak.

- A lövések... Mi volt az?

- Gyerekség. A denveri lövészversenyre készül a helyi ifjúság, és gyakorolják magukat... Ha kellemes a csevegés, esetleg leülhetnek.

És leült. Rekedt ordítózás hallatszott a közelből.

- Maga azért jött be, hogy elbújjon. Üldözik? Vagy csak fél? - kérdezte a nő.

- Ezek filmesek... De az is lehet, hogy félek, öreg, szomorú vendéglős vagyok, kérem... - A leány elnevette magát.

- Miért lett vendéglős, ha fél a verekedéstől?

- A szüleim óhaja volt, hogy a fivérem tengerész legyen, és én a vendéglősi pályának szenteljem az életemet. A húgom férjhez ment, és az egyik nagybátyám gyógyszerész Philadelphiában. Régebben tőzsdézett, de manapság nem érdemes, a Wall Street megbízhatatlan. Húsz év előtt, amikor Japánban kitört a nagy gésapánik...

A lány hangosan felnevetett, mert látszott, hogy a fiatalember mindenáron húzza az időt.

- Nézze, Mr...

- Bill...

- Nem szoktam férfiakat a keresztnévükön szólítani.

- Éppen ezért boldoggá tenne... Különben Texas Bill vagyok, vendéglős és fenegyerek.

- Szóval, Mr. Texas, hiába húzza az időt, mert itt nem maradhat.

Fülelt és gyorsan felállott:

- Ó, kérem! Máris megyek. - Mélyen megemelte a kalapját és az ablakhoz lépett. - Ha megengedi, erre távozom. Esténként ilyesmivel edzem magam.

Kiugrott az ablakon.

Jóformán alig hangzott el Texas Bill dobogása az ablak alatt, amikor vad hangok hallatszottak az ajtónál.

- Ne merj ide belépni, Pete! Egy hölgy szállt meg, és...

- Eredj Bulkin, mert elbánok veled! Nem tűrünk csirkefogót a környéken!

- Ide dugtátok a gazembert.

Az ajtó kivágódott, és benyomult néhány ember.

De visszahőköltek. Csak egy nőt láttak a szobában, aki rémülten lapult a falhoz, és képtelen volt szólni.

- Hol az az ember? Mondja meg a kisasszony, akkor nem lesz bántódása!

- Kiugrott az ablakon! - kiáltotta Pete.

A leány önkéntelenül eléjük állt, amint az ablak felé tódultak:

- Errefelé ennyien mennek egy ellen?! - kiáltotta hirtelen élesen.

- Az az alak nem kóboroghat ezen a vidéken -, mondta gorombán a Gorilla. - Hamis kocka-játékos, orvtámadó!

- Miért orvtámadó - merészkedett közibük Bulkin. - Szemben álltak...

- De hozzám vágta a pisztolyt, amit a bal kezében tartott! - kiáltott közbe Austin, aki a leg-visszataszítóbb volt.

- Nézze, Miss... nem tudom ki... Okosabban teszi, ha nem ártja magát a férfiak dolgába. Álljon félre az útból!

A köpcös Pete úgy lépett feléje, mint aki egy perc gondolkodási időt engedélyez, azután cselekszik.

Rövid vastag karja már emelkedett, hogy eltolja a nőt.

- Egy szót - mondta hirtelen elszántan. - Nekem éjfélkor találkozóm van valakivel.

- Eh, mi közünk hozzá...

- Talán mégis! - mondta most valaki az ajtóban.

Valamennyien odanéztek. A közbeszóló éppen akkor érkezhetett.

- Talán mégis - csak ennyit mondott csendben, kissé csodálkozva, szinte udvariasan a jövevény. De ha bomba robban, különb megdöbbenést az sem idézhetett volna elő. A durva elszánt arcok megdermedtek, a szálfá vastag karok ernyedten lógtak, és lapos pillantásaik után ítélve, szerették volna feltűnés nélkül elhagyni a helyiséget.

Pedig a jövevény valamennyiük között a legfinomabb külsejű ember volt. - A Lord - suttogta dermedten Bulkin.

A Lord külseje után, inkább valamelyik történelmi dráma hőse lehetett volna mint rabló. Szarvasbőr nadrágot hordott, és puha szárú vadászcizmát. Kabátja szinte térdig ért, nagy rézgombjai, bársonygallérja, mint valami sajátságos uniformis hatottak. Revolverövet nem hordott, hanem katona módra, széles bőrszíjat viselt a derekán, és jobbról-balról egy-egy pisztolytok függött az övé. Hatalmas kalapján a felhajtott karimát ezüsthémsat szorította le, és a jobb kéz sárga kesztyűjét, lovaglópalcájával együtt a balban fogta.

Az arca is különösen finom, érdekes volt.

Az első benyomás: démoni! Keskeny, finom orr, kissé élesen kirajzolódó cimpákkal. Energikus vonalú száj, szokatlanul halovány bőr, magas homlok, a halánték felé kissé ősülő haj. Domború mellkasa, egyenes törzse, parancsoló, de inkább gögös, mint támadó jelleget adott külsejének. Keskeny, szép ívű szemöldöke alatt hűvös, nyomasztó tekintet meredt mozdulatlanul.

A banditák, mielőtt „Lord” lett, „Holtszemű”-nek nevezték. Mert ez a szempár csodálatosan ijesztő volt: egy halott ember szeme. Inkább fehér, mint szürke. Tiszta de fénytelen. Ha ránézett valakire, és azután máshoz szólt, nem követte a szavait tekintetével. Ilyenkor „Holtszemű” volt. Egy életre kelt hideg tetem...

Hangja rekedtes baritonból vontatott suttogásba ment át.

Ilyen volt a Lord.

- Austin... - suttogta röviden. - Mi ez?

- Egy kalandor hamisjátékos, orvul rám támadt és...

- Pete! - folytatta de üres tekintete továbbra is Austin homlokát nézte.

- Lord - kezdte a köpcös, különösen szelíd hangon. - Görény Bob lovon jött, hogy Austint megtámadták, és súlyosan...

A leányra nézett.

- Bántották? - kérdezte oda sem figyelve Petére.

A banditák sápadtan álltak a csendben.

- Elmehettek - szólt legyintve, mint akit nem érdekel az ügy, és a cipőjét nézve lassan hozzátette. - Messzire lovagoljatok innen. Nem akarok ma már egyikőtökkel sem találkozni a környéken...

Fél perc múlva lovasok szedelőzködése hallatszott kintről. A rablók voltak. Némán osontak ki. Texas Billről nem beszéltek, mintha nem is keresték volna tombolva még néhány perc előtt. Sarkantyút adtak a lónak, és sebes vágásban elnyargaltak az úton.

6.

- Rosszul van? - kérdezte udvariasan, de változatlanul élettelen hangon.

- Nem... köszönöm... csak elfáradtam...

- Üljön le. - Nem volt parancs, és mégis... a hangjából érződött: meg kell tenni, amit mond. - Egy óráig pihenni fog. Azután velem jön...

- Kérem... miért akar szerencsétlenné tenni?...

- Szerencsésé fogom tenni.

- Azzal, hogy elhurcol?

- Önként fog követni.

- És ha nem?

- Akkor valóban elhurcolom, de csak a foglyom lesz. Mindaddig, amíg nem látja be, hogy engedelmességgel tartozik nekem.

- Ez...

- Várjon. Még nem fejeztem be. - Úgy beszélt, mint valami gép, és a leány felett, a falon pihent élettelen pillantása. - Semmire sem kényszeríthetem. Nem is akarom. Amíg nem mondja önként, hogy megosztja az életét velem, addig - a foglyom.

- De én nem...

- Így döntöttem. - Felállt. - Most pihenjen fél órát, és...

- Fel a kezekkel!

Az ablakdeszkán pisztollyal a kezében ott ült a foxiarcú cowboy... A Lord egy hanyag, szinte jelképes mozdulattal felemelte kesztyűs kezeit. Az egyikben a lovaglóbottot fogta. Meg sem rezzent. És nem nézett a hang irányába. Csak egy élettelen tárgy lehetett ennyire képtelen a legcsekélyebb meglepett mozdulatra.

- Mit akar? - kérdezte megvetően, rövid szünet után.

- A hölgy velem jön.

A nő tiltakozni akart... Talán ez a cowboy nem tudja, kivel beszél. Nem tudja, hogy... De valami kétségbeesett remény és irtózat nyugtázta le.

- Ki maga? - kérdezte, mintha nem is a másiknál lenne a revolver.

- Nem fontos. Azt megmondhatom, hogy maga kicsoda, sir, maga egy csúf csibész, mert aki hölgyekkel...

A Lord lassan az ablak felé fordult. Lusta pillantását Texas Billre emelte... Mi ez? A cowboy torka körül, a mellkasán lefelé kúszva, hideg zsibbadás terjedt el a testén... Félt!

Nagyon félt! Olyan rémület fogta el, hogy a legnagyobb erőfeszítésébe került a pisztolyt kézben tartani. A pánikszerű érzést még elviselhetetlenebbé fokozta az, hogy Texas Bill először életében: félt.

Egy emberrel szemben, aki feltartja a kezét! És nála revolver van. És fél! Nagyon fél!

- Nos - mondta megvetően a Lord -, folytassa. Mondja el a véleményét rólam bátran. Mondjon sok mindent, mert utoljára beszélt. Megölöm magát.

Rekedt suttogásából nem hangzott ki fenyegetés. Egyszerű ténymegállapítás volt, amit mondott. És Bill kezében mégis megrendült a pisztoly csöve.

- Ne bántsa... - mondta a leány gyorsan, félhalkan. - Ne bántsa.

A Lord továbbra is a cowboyt nézte, úgy felelt egy kérdéssel.

- Honnan ismeri?

- Itt volt... amikor érkeztem. Azt sem tudom, ki...

- Ki maga?

Bill megköszönte a torkát. A revolver csöve kissé lehajlott, és a Lord nem tartotta fenn a kezét.

- Én?... Texas Bill...

- Micsoda? Hamisjátékos?

- Ne...em. Én... - Sóhajtott... Szerette volna lerázni a rémület súlyát magáról. Érezte, amint a halálfélelem hús verejtéke kiver lassan a homlokán.

- Tessék! Feleljen! Ki maga? Csavargó?

- I...gen.

- Mit akar itt?

- A miss... Egy hölgyet erőszakkal... elrabolni nem lehet.

Összeszorult a gégéje. Nyelt, de csak nem tárgult a torka körül a láthatatlan hurok...

- Hordja el magát - szólt rá mint valami kutyára a Lord. - Most nem ölöm meg. Ha valahol még meglátom, akkor végzek magával. Mehet!

- Nem!

Minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy ezt kimondja. Határozottan, de színtelen hangon, a reménytelen küzdelem előtti halálraszántással.

És töltött revolver volt nála!

De mit ért vele? A karja, mintha gutaütött lenne, és a keze zsibbadtan, hidegen, ernyedő ujjakkal fogta a revolvért.

A leány eléje állt.

- Ne bánts!...

- Menjen el onnan - mondta suttogva, de különös erővel. Mikor a leány eltakarta előle a Lordot, kissé felszabadult.

Vad erővel egy szó nyomult fel az agyába:

„Most.”

Ha nem... ha újra ránéz... Vége... Meleg hullám futott végig a zsibbadt karon. A leány félrehúzódott...

Egy dörrenés, tűz csapott ki... Sikoltás...

A Lord mellére tette a tenyerét, és az asztalra zuhant... Onnan a földre.

7.

Karjában az ájult leánnyal, a kocsihoz futott. Bedobta az ülésre, megrántotta a gyeplőt, és veszettül csapkodta a lovat...

Mi történt? Meghalt? Megsebesült?...

A leány magához tért. Nem szólt semmit. Összehúzódkodva kuporgott az ülésen. A kocsi úgy rázódkott, csapódkott a szokatlan iramban, hogy minden pillanatban felborulhattak.

„Hová mennek?” kérdezte önmagától a nő. De nem szólt. Sötét mezők, kihalt tájak mellett rohant a gödrös úton a kocsi...

Talán másfél órája mehettek ebben az öröletes hajszában. Azután a fiú meghúzza kissé a gyeplőt, a ló lassított.

- Ugorjon le! - mondta a leánynak.

- De...

- Azonnal ugorjon, meri lelököm!

Ijedten kiszállt. Barátságtalan, sivár éji táj.

Megrémült... Mi ez?!

A fiú rácsap a lóra, feláll, és teljes erejéből veri az ostor fordított végével. Az állat szökellve ágaskodva nekiugrott az útnak, és rohant veszetten, egyenesen neki a Corner River szakadéknak!

A leány irtózva felsikoltott. Texas Bill ütései zuhogtak... A szakadék ott tátongett már néhány méterre... A gyeplő nagy ívben repült, ahogy odavetette a ló nyakára, és a száguldó kocsiról leugrott...

A ló halálordításszerű nyerítése messze hangzott az éjszakában, egy recsegés, egy robaj és távoli nesz... Azután csend. Kocsi, ló, a szakadék mélyén volt...

És Texas Bill? Meghalt?... Hiszen a nyakát kellett törnie, amikor leugrott az ülésről. Most árny tűnt fel a bokrok közül, lassan közeledik.

Azután egy gyufa fénye villan. Cigaretára gyújtott. Odabiceg a leányhoz.

- Hogy van? - kérdezte vigyorogva.

Nem tud felelni.

- Azt hiszem, ismeretségünk megérett a bemutatkozásra. Texas Bill vagyok. - A leány hallgat.

- Legalább mondjon valami nevet, ami alkalmas megszólításra. Bár helyzetünkben az sem lenne tovakodás, ha megkérdezném, hogy kihez van szerencsém a halál torkában?

A nő szomorúan, suttogva mondta:

- Én a Lord felesége vagyok.

8.

Texas Bill meglepetten állt.

Ez megint mi? A szép senorita a rabló... felesége?

De hát akkor ez szörnyű... Ő elrabolta valakinek a feleségét. Egy rabló rossz házasságot él, veszkezik a feleségével, mire beugrik hozzájuk egy örült cowboy, lelövi a férjet, és most itt áll éjjel az országúton az özvegyel. Ha ugyan a Lord meghalt.

És ez még a jobbik eset.

De minek jött el az asszony találkozni a különváltan élő férjjel, ha utóbb örült, amikor elmene-külhetett?

- Kissé fejbe ütött - felelte végre csendesen. - Most hová akar menni? - A nő felvonta a vállát.

- Nem tudom.

- Engedje meg, hogy elkísérjem, én is oda készülök.

A félelem elmúlt. Ismét a régi vidám fickó lett.

Viszont a leány olyan rémülten, tanácstalanul állt ott az éjszakában, hogy Bill nagyon meg-sajnálta.

- Nézze kérem - mondta. - A rablók bizonyára rossz néven veszik majd, hogy lelöttem a cégvezetőt, tehát rövidesen számos útonálló követ bennünket. Talán elhiszik, hogy a sötétben a szakadékba zuhantunk, ez esetben egerutunk lesz, talán rájönnek a csalásra, és akkor kissé sietni kell, mert elcsúsznak, és nem hinném, hogy tapintatos elbánásra számíthatunk.

- De... hová?

- Nincs senkije, aki megvédje? Rokona? Otthona?

- Van. De azokra nem szabadítom rá a Lord-ot és a bandáját.

- Megvan! Menjen Keletre! New Yorkba vagy Philadelphiába nem követheti a Lord, és egy nyugati bandita arrafelé csak közveszélyes csavargó. Nincs revolverhős, és a rendőrség a leggyengébb embert a leghatalmasabbal szemben is megvédi...

- Ez... jó lenne... De... Hogyan?

- Tessék? Gyorsan! Igen, ez a leghelyesebb: gyorsan.

- És van... van magának pénze?

Texas Bill fölényesen nevetett.

- Meghiszem azt! Szerencsére nyertem ma egy kis revolvert és majdnem három dollárt...

- Három? Abból akar Philadelphiába utazni?

- De mennyire. Úri módon... Önnél, Lady, nincs egy vas sem? - kérdezte tiszteletteljesen.

- A kabátom... az erszénnyel ott maradt.

- Hála Istennek!

- Tessék?

- Így legalább a Lady kénytelen elfogadni a kíséretemet.

A leány arcán mosoly suhant át.

- Ne... nevezzen Ladynek. Edith Brent a leánynevem. Hívjon így, kérem.

- Miután ezt megbeszéltük, siessünk tovább, mert így megtalálják.

Megfogta a leány csuklóját és letérve az útról, megindult vele lassan a piszkos színű derengésbe kibontakozó mezők felé.

9.

Gödrös, dombos, úttalan utakon vitte a cowboy kézenfogva, és ő fáradtan, elcsigázva lépett mellette.

- Maga... hallgatózott?

A fiú vigyorogva bólintott.

- Rossz szokásom. És ha igaz lenne, hogy hamar megöregszik tőle az ember, akkor most övig érő szakállal vezetném kézenfogva.

Hallgattak. Lassan világos lett. Távol látszott az országút. Előttük ritkás fák és messze, a horizont alján elszórt házak.

- Az ott Kinglow. Szép helység. Egyszer két hónapot ültem benne.

- Miért?

- Mert bezártak.

- Örökké tréfál... Most nem szabad könnyelműnek lenni.

- Most van rá a legnagyobb szükség.

- És miért... lépett közbe?...

- Mert láttam, hogy bajban van. Azután igen csúful viselkedtem. Beismerem... Az a pasas tudja... Az arca... és ahogy néz... Megismertem a félelmet... Kérem, vessen meg, sajnos nem tudok hazudni. Cudarul féltem a kedves férjétől. Azt hiszem, ha előveszi a pisztolyát és lelő, én akkor sem lettem volna képes arra, hogy elhúzzam a ravaszt... Nem értem. A torkomban megállt a hang, a szívemben megfagyott a vér...

A nő összeborzadt.

- Szörnyű ember... Ó... Nagyon! Meghalt?... Gondolja?

- Nem tudom...

- Mondja... mit gondol rólam?...

- Nem szoktam gondolkozni... Születési hiba.

Ébredt a nap. Derült, tiszta, hűs, sárga fénnyel. Olyan békés, szép, zöld mezők között jártak, olyan barátságos volt ez a vidék, hogy szinte valószínűtlenné tette a szörnyű eseményt, amit átéltek.

- Hogy fogunk majd Keletre jutni? Kocsin? - kérdezte Edith.

- Nem.

- Vonaton?

- Ugyan!

- Hát hogy akar utazni?

- Ingyen. Meglátja, hogy milyen gyors és jó közlekedési eszköz.

A nő nem kérdezett többet. Mindegy... semmivel sem fog törődni. Olyan megnyugtató volt így menni, a csendes mezőkön, és valaki fogja a csuklóját...

Valaki, akiben bízott. Pedig a nevén kívül, és talán az sem az igazi, nem tudott róla semmit. A fákön túl már nem látták az országutat. Ez megnyugtató volt. Jobbra egy dombvonal húzódott, messze, ameddig csak láttak.

- Ott szállunk - mondta Bill. - Töltés!...

- Hogy...

- Meglátja. Itt szokott vesztegelni az étkezőkocsim, amelyik éppen indul. A bal sínpáron fut Keletre a vonat...

Hosszú teherkocsi állt a töltésen.

- Jöjjön majd mögöttem, és csináljon mindent utánam. Leszámítva a hülye vicceimet. Odaérték a dombhoz.

- Lapuljunk a fűbe. Ha azt mondom, most, akkor felugrik, és fut, ahogy csak tud mögöttem...

Hason csúszva felért a dombra. A nő mögötte kúszott. Bill felemelte kissé a fejét. A mozdonyból halovány füst szállt fel.

- Nagyszerű - súgta a fiú -, dugja csak ki a fejét Miss Brent.

A nő felnézett. Az egyik vagonon, szemben velük, a következő két tábla függött:

PITTSBURG

TAKARMÁNY

- Ez a mi vonatunk... - súgta a fiú. - Magának külön hálókocsija lesz. Nem tréfálok... Isteni csavargószerencse az ilyen kocsi. Vigyázz! - Lenyomta Edith fejét, és ő is behúzódott.

- A fékező... - suttogta.

Hallották a távolodó lépések csikorgását. Egyre messzebbről. Bill felemelte a fejét, azután hátraszólt:

- Most!

Máris felugrott és közben megragadta a nő csuklóját. Edith elbotlott, de a férfi magasra rántotta. A levegőbe emelkedett, és egy másodpercig függött, azután talpa alá került a föld. Bill eltolta a vagon ajtaját, felugrott, és maga után rántotta a nőt.

- Hála istennek, sikerült - suttogta. - Most vigyázat! - Visszatolta ismét az ajtót. Vaksötétben voltak. Kellemes szénailat terjengett körülöttük.

A leány ijedten botorkált, és közben egy ládába ütötte a térdét. Leült. Csak most érezte, hogy milyen halálosan fáradt. Zúgott a feje, sajgott minden izma, nyilallt a dereka, a sírni vágyás fojtogatta.

Egy döccenés... Az ütközők egymásra lapulva összependültek, és lassan gurulni kezdett velük a szerelvény.

10.

Amikor mozgásba jött a vonat, Bill óvatosan kinyitotta az ajtót. Jó levegő és világosság nyomult be.

Ládák és préselt zsákok álltak mindenfelé.

Edith ültében fél testtel a ládára dőlt.

- Rosszul van?

- Csak nagyon... fáradt vagyok...

- Szent Isten! Mikor evett maga utoljára?

- Azt hiszem... tegnap reggel...

- Milyen könnyelműség volt, hogy Bulkinnál nem vacsorázott... De hát, hm... Most meg kell szakítani az utat...

- Nem... nem! Kérem, én jól bírom az éhséget...

- Csend! Amúgy is valami ruhafélét kell szerezni. Így nem lehet kiszállni a városban. Most elsősorban aludni fog. Máris ágyazok.

- Ágyaz...

- Hát nem mondtam, hogy ez hálókocsi? - Gyorsan felhasított a késével egy zsákot, és az előbuggyanó szénát a sarokba szórta. Azután levette a kabátját, és ráterítette, és mint valami lakáj fordult a nőhöz.

- Tessék, Miss Brent... Az ágy előállott. - Miután látta, hogy vendége tétovázik, nem sokat habozott, hanem egyszerűen felkapta, és odafektette szépen a szénára.

Végtelen jó érzés áradt el a nő tagjaiban, és nehéz lett a pillája.

A fiú cigarettára gyújtott.

- Aludjon nyugodtan, Miss Brent. Én nagyon derék fickó vagyok. Nem azért mondom, mert rólam van szó, de igazán ritkaság az ilyen jellem csavargóban... Fáj valamije?

- Nem... Semmi... és... most köszönöm, amit tett...

- Ugyan, kérem, igazán csak apró-cseprő kedveskedés volt, és semmi egyéb.

A vonat mellett sebesen futott a napsütésben sziporkázó derűs vidék. Élénkzöld prér, dús lombú fák, kis házcsoportok látszottak egy-egy pillanatra.

- Valamit... inni... nem adhat?...

- Igazán buta dolog... de nincs egy korty italunk sem.

A rázódó vagon ringatása, a kerekek zakatolása elálmosította a nőt.

Aludt...

Egyszer mégis felnyitotta a szemét, Texas Bill ott kuporgott mellette, és vidám kutyafeje olyan megnyugtató volt, hogy nyomban visszasüppedt a megnyugtató álomba...

11.

Goromba lökésre ébredt. Megállt a vonat. Az ajtó résén csillagfény ragyogott be, és hűs esti légáramlás suhant a szénaszagú sötét vagonba.

Hosszú füttyöket hallott és távoli, nyújtott kiáltást. Bill lassan betolta az ajtót.

- Rendezőpálya... - súgta. - Hogy aludt?...

- Mintha egy perc előtt hunytam volna le a szememet.

- Teljes hat órát tartotta hunyva őket. Egy piszok fékező mászkál a tetőn állandóan...

Edith fel akart ülni, de úgy belenyilallt, hogy szinte felkiáltott.

- Kissé kínos lesz az ilyesmi - súgta a fiú. - A csavargás olyan, mint a teniszezés: izomlázat kap tőle az ember.

Indult a vonat. Ismét kinyithatták az ajtót. A felhőrongyok közül csillagcsoportok villantak ki.

- Nem is kérdezte, hogy... miért lettem a Lord felesége.

- Hogy szolgálhatom, az még nem jogosít fel tolakodásra.

A leány elhallgatott és lehunyt a szemét. Ki tudja, mire gondolt, ahogy így döcögött a sötét vagonban, különös védelmezője mellett. Jó tíz perc múlva végre megszólalt:

- Mr. Texas...

- Mondja csak azt, hogy Bill. Inkább én is Edithnek szólítom.

- Jól van... Tehát Bill, én úgy hiszem, tartozom magának azzal, hogy megismerje a történetet...

- Kérem, ezt visszautasítom. Nem kötöttem ki semmiféle jutalmat. Különben is van még elég idő...

- Ne fecseljen annyit... Ez mind komédia! Maga is tudja jól, hogy milyen veszélyben vagyunk, hiába tréfál... Ki tudja, elmondhatom-e még holnap is magának, hogy ki vagyok, és miért lettem ilyen szerencsétlen. Hiszen „Ő” van a nyomunkban.

- Miért állítja ezt ilyen határozottan? - mondta kissé idegesen Bill. - Hát ha lelőttem, és meghalt.

- Nem. Él! Jön... utánunk... Érzem!...

Hallgattak.

A kerékszkatolás olyan volt, mintha a szörnyű üldöző kacagna rajtuk vágatás közben.

- Amerikai nevem dacára... spanyolnak érzem magam - kezdte Edith. - A nagyapámnál nevelkedtem, Santillóban. Kis városka, Dél-Mexikóban... Nem is tudom melyik dédősöm volt az a Jenki, aki Mexikóban letelepedett... Az apám Lord Nisbeth egyik leányát vette el és visszavándorolt Arizonába. A két fivéremet magával vitte, de én a nagyapámnál maradtam Santillóban.

Lámpák tűntek el kívül, mert egy falucska mellett zakatolt el a vonat, és hűs szél suhant be a teherkocsiba.

- Csúnya perbe kerültek a rokonok: a Nisbeth Lordok és a Brentek. A két szomszédos birtok között egy hatalmas legelőt vitatott mindkét család a magáénak. Sok összezapás, vita, halálos párbaj, harcoló cowboyok pokollá tették a két család életét, de egyik sem engedett. Végül úgy látszott, hogy én majd elhozom a békét. Talán hallotta már, hogy Lord Nisbeth fia kiskorában állítólag egy szakadékba zuhant?

- Tudom - bólintott Bill.

- Nisbeth azzal enyhítette a fájdalmát, hogy örökbe fogadott egy fiút. Ez volt Lord Elish Nisbeth. Az angol király megengedte, hogy örökölje a Lord nevet. Egyszer látogatóba jöttem Mexikóból az apámhoz, és megismerkedtem Elish-sel. Összebarátkoztunk. Az öreg Lord súlyos beteg volt. Véget akart vetni a két család harcának, ezért úgy végrendelkezett, hogy ha Elish meg én összeházasodunk, akkor ránk száll a vitás föld.

- És szerette ezt a fiút.

- Kedves... jó ember... és... ha hozzámegyek, akkor megszűnne a harc...

- Értem...

Edith sóhajtott.

- A többi talán már hallotta, Nisbeth Lord meghalt. Miután kiderült, hogy a halottnak hitt fia él, és egy szolga bosszúja miatt rabló lett...

Ezt már csak suttogta... és sokáig nem szólt. Bill hagyta. Ült és hallgatott.

- A végrendelet szerint a vitás földrészt csak esküvő után száll a két örökösrre, tehát ha: „Lord Nisbeth egyetlen fia nőül veszi Edith Brentet.” Ki sejtette előre, hogy nem Elish az egyetlen fiú? Hogy él a halottnak hitt gyerek, és így a végrendelet szerint én csak avval az igazi Nisbethhel házasodhatok össze, ha azt akarom, hogy vége legyen a harcnak, miután nem Elish, hanem „Ő” az egyetlen fia Lord Nisbethnek. A harc tehát csak akkor érhet véget, ha én a Lord

„egyetlen”, tehát igazi fiához nőül megyek. És ez nem Elish volt, hanem egy rabló. A két család ismét elkezdte a vitát. Kiújult a per, a harc, a cowboyok lövöldözése... Akkor én levelet írtam a Lordnak. Egy pálinkacsempész vitte el neki. Azt írtam benne, hogy jöjjön le a paplakba. Beszélni akarok vele. A pap, aki a gyűlölet és öldöklés ellen volt, beleegyezett nagy nehezen, hogy titokban rendelkezésünkre álljon. Gondoltam: vér nem válik vízzé. Talán megteszi a rabló, ismeretlen rokonai kedvéért, amire kértem... Eljött a találkozóra, végighallgatott figyelmesen, és vállat vont. Mint ahogy egy úr szívességet tesz, ha hölgyről van szó, könnyedén beleegyezett, nyomban ott a paplakban elvett feleségül, azután udvariasan köszönt, és elnyargalt. Az írás birtokában a vitás föld az enyém lett. És most már igazán megszűnt az ellenségeskedés. A szörnyű titok összehozta a két családot. Azt hittem, hogy ez az áldozat lezárta a drámát. Akkor jött a szeszcsempész, a rabló levelével. Röviden írt.

„Beleszerettem önbe. Elhatároztam, hogy megtartom feleségemnek. Holnapután legyen Pomacban, a vendégfogadó különszobájában. Lord Nisbethné! Ha megtagadja a hitvesi engedelmességet, akkor eljövök magáért. Ez esetben valószínű, hogy vér fog folyni.”

Jól tudtam, hogy ki ez az ember, és ha nem engedelmeskedem, akkor sokkal szörnyűbb harc kezdődik, mint amilyen a birtokért folyt. A Lord-ot és bandáját zúdítom a két családra, ha ellenkezem. Elmentem Pomacba... A többit tudja...

Virradt. Csendben ültek a fémpadlón. Az érkező nappal borszesz lángszínű, halovány derengése sugárzott be az ajtón. Csikorgott a fék, lejtőn siklott a vonat.

- Borzasztó ostobaságot követett el - csóválta a fejét Bill. - Legalább evett volna valamit. Már negyvennyolc órája jön így.

- Jó erős szervezetem van... - felelte, de a hangja bizonytalanul csengett.

- Hé, jó madarak! - kiáltotta egy durva hang. - Most aztán ugorni gyorsan, mert a golyó jön.

A fékező, az oldalfal lépcsőjén állt, és revolvert szegezett rájuk.

12.

Bizony nem szép szokás az Államokban, hogy a potyautast ugrásra kényszerítik, töltött revolverrel.

Bill vigyorgott.

- Nem lehet ugorni, barátom. Női szakasz... A hölgy nem gyakorolta magát ebben a svéd-tornában.

- Fogd be a szád! A nő elmehet Connictedig. Te leugrasz, vagy golyót kapsz. Jól tudod, hogy nincs irgalom. Ti sem szoktatok irgalmazni a fékezőnek, ha többen vagytok, és lefegyverezitek.

- Nézd...

- Elég! Ugorni!

- Hogy lehet valaki ilyen udvariatlan...

- Hármat fogok számolni...

- Az nagyon kedélyes lesz.

- Egy...

- Az apám vasúti igazgató...

- Kettő...

- Hát ha mindenáron akarod...

Mielőtt háromra tüzelt volna az őr, egy forduló kezdetén, ugrott... A leány sikolyát még hallotta a tizedmásodperc alatt, amíg átzúgott a levegőn...

Edith elszörnyedve állt. A fékező a vaslétráról átlépett a vagonba.

- Hát te, szép kis virág, honnan szöktél el, mi?

- Kérem... - hebegte.

- Ha átadlak a vasúti kirendeltségnek, szép jövő vár rád...

- Csak nem akar... átadni...

- Jack, a fékező, híres gavallér, jó fiú. Ne félj semmit. Akarsz egy korty rumot? - Egészen közel ment. Edith irtózva hátrált a kocsi faláig.

- Talán félsz tőlem? Ne légy buta. Azt hiszed, hogy a fékező rossz fiú?

- A fékező egy marha - mondta mögötte Texas Bill, azután elővette a revolverét, és úgy vágta szájon, hogy három foga letört...

Edith az éhségtől, a kintől, a fáradságtól és az ijedtségtől lassan elalélt, és lassan lecsúszott a fal mellett ájultan a padlóra...

A fékező rémülten meredt a csavargóra, aki az imént leugrott.

- Látod, öregem, ilyen az élet - mondta a feldagadt arcú fékezőnek, revolverrel a kezében.

- Egyszer fenn, egyszer lenn. Hagytad szépen, hogy megvárjam a kanyart, és csak azután ugorjak. Amikor elfordult veled a kocsi, az utolsó vagonra ismét felkapaszkodtam. Ez neked nem fog sikerülni, te gavallér fékező, aki vagy, hogy kiszülhet a szemed...

- Csak nem akarja, hogy ugorjam? - kérdezte nagyon szelíden.

- De! Alig várom már! Ahol azt mondom, „most”, ott ugorsz - ha nem, úgy is jó. De én nem mondom el a kis egyszeregyket, mielőtt lövök.

- Nézze... Van húsz dollárom...

- Komolyan?...

- Igen. Akarja?

- Jó lenne. Csakugyan nekem adod?

- Igen... És jóba leszünk?...

- Nem bánom, de ugorni azért kell. Attól még jóba lehetünk.

- Nézze, hallgasson ide - siránkozott a fékező. - Én nem akartam...

- Most!

...Mint a szöcske, úgy ugrott. Bill egy mocsaras részt választott a mutatványhoz, és így látta, amint felcsap a sár, majd egy fekete csöpögő tömeg húzza nehézkesen a lábait, ahogy megindult a part felé.

Levette a kalapját, és integetett.

Csak most nézhetett a nő után. Megveregette az arcát.

Edith felnyitotta a szemét. Fáradt feje odahanyatlott a cowboy vállára.

- Kitartás - dűnnyögte Bill -, most már rövidesen lesz mit enni...

A vonat futása lassúbbodott, végül megállt.

- Ez jó hely. Connicted előtt vagyunk, elhagyatott teherkiterő... Sok barátom lakik erre, azokat felkeressük...

Nem is kérdezte Edithet. Felkapta egyszerűen, és mielőtt a vonat teljesen megállt volna, leugrott vele.

Azután lefutott a töltésről. Nem látta senki.

Connicted külvárosa előtt voltak.

- Letehet... - mondta Edith. - A friss levegő magamhoz térített.

- Részint örülök, részint nem - felelte, és lábára állította. Azután ismét kézenfogva vezette. Így mentek egymás mellett.

A várostól távol egy magányos kunyhó állt. Bill errefelé kanyarodott.

- Barátaim egyike lakik abban a házban. Ott kissé kifújhatjuk magunkat.

- Miért... nem megyünk be a városba, és... azonnal... tovább?

- Így?...

A leány csak most nézett végig magán. Szakadt, rongyos és sáros volt. A hajában szénaszálak, a kabátja letépvé.

- Mit fogunk csinálni?

- Elsősorban eszünk valamit, azután pihen. Addig én bemegyek a városba, szerzek valami ruhafélét, és indulunk Keletre.

- Kérem... köszönöm, amit eddig tett értem, de ne kísérjen tovább.

- Talán unatkozott?

- Nem akarom, hogy egy ismeretlen nő ügyéért kockáztassa ilyen könnyelműen az életét. Az én ostobaságom...

- Miféle kockázatról beszél?

- Tudja jól... Ha megsejtik, hogy nem haltunk meg; utánunk jönnek... És maga ismeri „Őt”.

Bill arca elborult egy pillanatra, de azután nevetett, hogy másfél tucat egészséges foga csak úgy ragyogott.

- Ne is folytassa... Eltökélt szándékom, hogy nem halok meg aggkori elgyengülésben. Legalábbis tölem telhetőleg nem támogatom a lehetőségét ennek... Most keressük fel a barátomat.

- Mi a maga barátja?

- Gyűjtő. Arizonának ezen a vidékén sok barátom van. Általában az Államok területén mindenfelé előnyösen ismernek. Már évek óta közlekedem gyalog erejű járművemen, mint közkedvelt fiatalember... Mi az?

A leány leült egy kőre.

- Nem bírok... tovább menni...

- Az könnyen lehet, hiszen idejét sem tudja, hogy mikor evett.

- Hagyjon itt... - suttogta lihegve. - Ne törődjön velem... Csak bajt hozok magára...

- Szamárság... Hopp!

Könnyedén felkapta Edithet, és a karjaiba vette.

Nem tiltakozott. Behunyt szemmel feküdt a férfi karján, mint egy fáradt kisgyerek. Bill óvatosan lépett a göröngyös, rossz talajon.

Nemsokára egy kis ház elé értek. Ismét talpra állította Edithet, és szokott módján megfogta a csuklóját.

- Itt lakik a barátom, a Buldog. Híres gyűjtő, és jó fiú, csak kissé furcsa.

A kis ház csendes volt, mintha lakatlan lenne. Az ajtón zománcos tábla függött:

VIGYÁZAT!
MÉLYVÍZ!
CSAK SZABADÚSZÓKNAK!

- Először illedelmesen bekopogtatunk - mondta Bill. - A vén Buldog sokat ad a formaságokra.

És nyomban akkorát rúgott az ajtóba, hogy belerezdült az épület.

Irtózatossá káromkodás hallatszott bentről.

- Itthon van - állapította meg örömmel a cowboy.

Nyílt az ajtó, és egy rongyos, szakállas, borzasztóan piszkos öregember állt a küszöbön.

- Micsoda disznóság ez? - üvöltötte a vendégeire.

- Csak fogd be a szád, öreg, mert betömöm... Pihenni jöttem hozzád.

Az öreg dörögött valamit „mindenféle csirkefogók”-ról, és beengedte őket. Edith elsősorban egy szekrényt pillantott meg, amelyre az alábbi hatalmas, figyelmeztető, zománczott betűs táblát erősítették:

BEJÁRAT
MÁSİK KAPUN

- A hölgy egy unokahúgom barátnője, és víkendre jött - mondta Bill. - Szeretne enni, aludni, és én azt meséltem neki, hogy te elragadó fiú vagy, hát ne hagyj szégyenben, öregem...

Buldog végignézett a nőn, nem valami barátságosan, azután kinyitotta a másik helyiség ajtaját.

- Itt fekhetsz - vetette oda kissé dühösen, és amikor a leány lépett egyet a szoba felé, ráfordult.

- Előbb egyen! Hé!...

Bill mentegetőzve jegyezte meg.

- Goromba disznó a fiú, de nem rossz ember... Nesze, öreg.

A kabátja belső zsebéből egy kis zománczott táblát vett elő, és átnyújtotta.

MR. EWERS
FŐFOGLÁR
II. FOLYOSÓ

Buldog morogva átvette a táblát, nézegette, majd egy kis kalapáccsal hozzáfogott, hogy leverje róla a betűket.

- Főfoglar... Rossz kabala - dünnyögte közben. - A szalonna ott van a zenélő órában...

A lomtárszerű helyiség sarkában egy roskatag íróasztal állt. Az asztalon két kitömött bagoly, néhány rozsdás sarkantyú és egy virágcserep. A közepén hatalmas, ütött-kopott, aranyozott muzsikáló óra állt, kihúzható fiókkal.

Bill, néhány rozsdás villanykörte-foglalat és egy Lincoln Ábrahámot ábrázoló kisebb olajnyomat szomszédságában megtalálta a szalonnát. Ügyesen begyújtott, és reggelit készített. Kávéfőzött, szalonnát süített, és olykor a leányra nézett, aki előrebukott fejjel ültében elaludt.

A toprongyos öreg letette a táblát, és karvalyszerű, hosszú körmével a fogát piszkálta, nagyot cuppantva olykor.

- Honnan szöktél? - kérdezte azután.

- Pomacból. De ha kérdezik: nem jártam nálad. Lehet, hogy sok izgatott lovas fog érdeklődni.

- Ki ez a szépséges mákvirág?

- Más hangon, hé?? Mocskos orgazda. - Buldog morgott valamit, és vállat vont.

- A hölgy - folytatta csendesen Bill - előkelő úrinő...

- Hm... A külseje után, letagadhatná...

- Két napja nem evett, tehervonaton és gyalog jöttünk... Nagy bajt csináltunk. Azonnal megyünk tovább, különben téged is belekeverünk.

- Nem kértelek rá, hogy gyámkodj felettem.

- Kérlek. Jegyezd meg, amit mondtál... Én majd bemegyek a városba. A nőnek készíts mosdóvizet, ha felébredt, és ne morogj rá, mint valami fogatlan medve. Próbálj kissé barátságos lenni hozzá.

Az öreg dühösen csapott az asztalra.

- Majd táncra kérem, nem?

- Jó ötlet. Szeretném, ha öreg napjaidra kissé megkomolyodnál, és használható ficsúr válna belőled... Így...! Halló... Miss Edith... - gyengéden megérintette az alvót.

Felriadt, szétnyitotta fáradt pilláit, de ismét lebillent a feje. Nem volt mit tenni, Bill leült melléje, és kanalként töltötte a szájába a kávéfőzöttet. Időnként megrázta, és Edith félálomában, gépiesen lenyelte lassan-lassan a reggelit.

- Kész. Megetettük a kisgyermeket, most vigyük aludni.

Felkapta Edithet, berúgta a másik szoba ajtaját, és odahelyezte az alvót óvatosan egy pokróccal letakart fekhelyre.

- És te? - kérdezte Buldog, amikor visszatért a konyhába.

- Bemegyek a városba, öregem. Vigyázz nagyon a nőre. Egy-két óra múlva visszajövök... Nincs egy tükröd, borotválkozáshoz?

Az öreg csak legyintett. Elég volt egy pillantást vetni a gondozatlan pátriárka terebélyes, helyenként sárgászöldes, ételnyomoktól tarka szakállára, hogy a kérdés meddősége felől ne maradjon kétség.

Bill fejébe csapta a kalapját, azután, alapos helyismerettel benyitott egy fülkébe, amelyen két rikító tábla is figyelmeztette néhány tudnivalóra:

NYÍLT KIPUFOGÓVAL TILOS BEHAJTANI!

alatta

SZÁMFEJTŐSÉG

Bill, a számfejtőségből, ahová nyílt kipufogóval tilos behajtani, egy csomag cigarettát és két tucat revolvergolyót hozott ki. Azután elővette a díszes kis revolvért, amelyet nemrég oly kecsesen Austin fejéhez vágott.

- Ehhez nincs golyód? Jó, ha ilyen eldugható, töltött kis szerszámot is magánál hord az ember.

Az öreg figyelmesen megnézte a díszes, apró gyöngyházrevolvért.

- Golyóm az van, de cseresznyemagot errefelé nem használnak lövöldözéshez, ebbe viszont az kell.

Visszaadta a pisztolyt. Bill elsietett. Buldog valamit mormogott magában, átcammogott a másik szobába, és zord arccal nézte a nőt. Azután leakasztott az ajtóba vert szögről egy igen rongyos kabátot, és betakarta Edithet.

14.

Bulkin halottfehéren, tanácstalanul állt. Mellette a sovány lótenyésztő és a két másik vendég, ahogy besiettek a lövésre.

A padlón ott feküdt a Lord. Úgy látszott, hogy halott. De most nagy nehezen megmozdult, és a tenyerére támaszkodott. Másik kezével az öve táját fogta, és vörös nedvesség csillant meg az ujjai között.

- Eltaláltak, Bulkin... Ha akarják... most kiszolgáltathatnak... tízezer... dollárt jelent... négyüknek...

Hallgattak. Ez csakugyan nagy esemény. Itt fekszik a Lord, tehetetlenül. És elküldte a rablóit is.

- Akárhogy is van - mondta kissé bágyadtan, de szokott határozottságával a Lord -, elsősorban lássák el a sebet, mert... elvézsem, azután, ha akarják... hívják el... Cliffordot...

Feltették az ágyra. A lótenyésztő elment.

A golyó elcsúszott a bordán, és így nem hatolt be mélyen. Bulkin megérezte a hüvelykujjával a roncsolt borda alatt. A seb erősen vérzett, de nem látszott veszélyesnek...

- Nyomja ki, Bulkin...

- Nem értek hozzá...

- Majd elmagyarázom... - felelte halkuló, de változatlanul hideg hangon. - Az egyik kezét tegye a golyó alá... A hüvelyk- és mutatóujjával fogja össze körötte a húst... így... mintha csípne... Most szorítsa össze teljes erejéből... Így... Erősebben...

A homlokára homályos pára ült ki, de különben egy arcvonásán sem látszott, hogy milyen hihetetlenül kínlódik.

- Várjon - mondta. - Úgy látszik, hogy összezárult a nyílás... Kis kaliberű vacak lehetett... Tágítsa ki késsel a sebet...

A vendéglős halotthalvány volt.

- Nem... bírom...

- Eh! Ostoba...! Adja ide a kést.

A Lord szája már kék színű volt, és az arca gipszszerűen fehér. Elvette Bulkintól a kést, belecsúsztotta a nyílásba, és megforgatta...

- Most... tegye alá a kezét... Így... Csípje össze... szo... szorítsa... Jobban. - Egy koppanás...

A kis golyó ott feküdt a padlón. A Lord nagyot sóhajtott.

- Gyorsan... kötözze... be...

Amikor az utolsó vászondarabbal átcsavarták a derekát, belépett az ajtón a lótenyésztő és vele Clifford, a sheriff.

15.

- Jó estét, Clifford - köszönt a sebesült. - Ezek az emberek elfogtak. Négyüknek jár a tízezer dollár...

Hallgattak.

Clifford komoran nézte a sebesültet.

- El tud jönni lábon, vagy hozassak kocsit?

- Ha öt percet ad, hogy pihenjek, akkor gyalog megyek magával...

- Csak pihenjen - felelte Clifford, és leült. - Ostoba végzet, Lord. Egy zöldfülű elejtette, miután négy állam összefogott maga ellen, és nem mentek semmire.

- Nem zöldfülű volt... Veszélyes ember... Az egyetlen veszélyes ember, ha nem veszi rossz néven Clifford, mindazok között, akik eddig az utamat keresztezték.

Hallgattak. Bulkin egy gint hozott a sheriffnek.

- Hallom, hogy a leányát elhozatta... Kansas Cityből... és otthon neveli? - mondta a rabló.

- Igen - felelte a sheriff. - Mary nagyon szereti a Nyugatot.

- Kár, hogy holnap el kell mennie innen, hosszú időre...

A sheriff szótlanul nézte két cipője között a padlót.

A lótenyésztő, akinek tetszett a sheriff leánya, izgatottan közbeszólt:

- Elküldi Maryt Keletre?... De hát délután nem is szólt erről.

- Csak most határoztam el - dűnnyögte Clifford, azután felhajtotta az italt. - Megkérem majd magukat, hogy kísérik el négyen, ha szintén holnap utaznak.

Bulkin magasra húzta a szemöldökét csodálkozásában.

- Mi nem utazunk Keletre! Honnan veszi ezt, Clifford?

- Hm... Miután épeszűek, tehát biztosra veszem, hogy elutaznak.

Igen nagy csend lett. A négy ember összenézett döbbenet.

- Én is most határoztam el, hogy Maryt Kansas Citybe küldöm. A sheriff háza mától kezdve nem lesz olyan békés otthon, mint amilyen eddig volt. A rablók, természetesen nem bánnak ezentúl kivételesen Pomac-kal. A banditák bosszút állnak majd... a vezérükért. Ez a város nem lesz többé a csendes Pomac...

A Lord feltápáskodott.

- Mehetünk, Clifford.

- Várjon - mondta Bulkin. - Fűtülünk a kétezeröttszáz dollárra, ami fejenként jutna ránk. A vendéglőm többet ér nekem, és különben sem vágyódom Keletre! Ezek is szeretik a házukat, és Pomac eddig békés, boldog hely volt.

- Úgy van! - hagyta rá a lótenyésztő.

- Bennünket nem bántott a Lord. Sőt, amióta ő vezeti a vörös Brandt bandáját, azóta még nagyobb itt a nyugalom, mint régen.

- Aszondom - csapott az asztalra az egyik cowboy -, hogy fogja el a Lord-ot az, akinek valaha is baja volt vele. Nem kaparjuk ki másnak a gesztenyét, hogy aztán a mi ujjunkat süsse meg a parázs.

- Fűtülünk a kétezeröttszáz dollárra - tódította a másik cowboy. - Maga, Clifford kötözni való bolond, ha azzal szolgálja a város nyugalma, hogy ránk zúdítja a Pokolkő minden banditáját, akiktől eddig békében voltunk.

- De hát mit csináljak? Mégiscsak sheriff vagyok, és a Lord rabló.

A Lord egy szót sem szólt. Közömbösen nézte a mennyezetet, mintha nem is az ő nyakáról tárgyálnának.

- Adjuk szavunkat - mondta Bulkin - hogy senkinek sem mondjuk el azt, ami ma történt. És akkor egyszerően nem történt semmi. Görény Bob elnyargal a rablók után, és még az éjjel elviszik innen a Lord-ot...

A sheriff elhallgatott, a pipáját tömögette, és komoran bámulta a padlót. Ez bizony nem valami nagy hőstett. De a virágai oly szépek és Mary annyira szereti Arizonát...

Egy óra múlva Görény Bob sebesen nyargalt az éjszakában a Pokolkő felé.

16.

A Lord még gyenge volt. Mindössze pár órát aludt az erdei házban, mert ide vitette magát az embereivel. A Pokolkő felé vezető út elágazásánál volt ez a ház.

- Miért nem akarsz biztonságos helyen pihenni, Lord? - kérdezte Austin.

- Mert reggel már a nyomukban leszek. Egy percet sem akarok feleslegesen pihenni, amíg az az ember él, és a feleségem nincs ott, ahol lennie kell!

- Csak nem szándékozol ilyen állapotban üldözést kezdeni?...

- De... Nincs semmi bajom... Csak a vérveszteség... Azt hamar kiheverem... A seb nem olyan veszélyes - halottszürke pillantása a távoli semmibe meredt.

Kissé bizonytalanul, de a nyeregbe ült, és lassan, lépésben haladtak.

- Ha Keletre érnek, akkor kisiklottak a kezemből... - tette hozzá. - Itt most alszom néhány órát... Hétkor gyertek értem... Addig kövessétek a nyomukat, és próbáljátok megállapítani, hogy merre mentek...

Odaérték az erdei házhoz, és a Lord óvatosan lesiklott a nyeregből.

- Menjetek - mondta. - De pontosan hétkor itt lenni...!

- Ne maradjon veled két ember?

Nem nézett a beszélőre, mereven nyugodott a pillantása egy fa koronáján, miközben válaszolt:

- Felesleges. A nyomukat keressétek mindnyájan. Ha elfogjuk őket, fejenként tízezer dollárt kaptok. Jól tudjátok, hogy mit ér az ígéretem?... Aki megöli azt a kölyköt, az külön tízezret kap... siessetek!

És otthagya őket.

A rablók néhány másodpercig zavartan nézték egymást. Általában így néztek össze, ha a Lord rövid mondatai után magukra maradtak. Talán szégyellték egymás előtt, hogy félnek ettől a különös embertől?

A vastag Pete nyeregbe szállt.

- Előre! Még nem lehetnek messze.

- Annak a kölyöknek lova sincs! Ketten menekültek egy rozoga homokfutón.

Gyors iramban vágattak a lejtőn. Még alig virradt. Elérték az országutat. Az éjszakai forgalom errefelé nem törölhette el a keréknyomokat. Világosan látszott a két csík. Le sem kellett szállniuk a nyeregből. A Corner River előtt sziklás, füves terep következett. Itt a kocsikerék nem hagyott lenyomatot.

Feszült figyelemmel kutattak, de úgy látszott, hiába. Embernek, kocsinak nyomát sem látták. Egy karikalábú, nagy fejű, idióta külsejű kamasz hirtelen felkiáltott. Náthás emberekre jellemző orrhangja volt:

- Idd boldak... Idden nyomok. A dócsában!

Ez volt a Görény Bob. Egy félvér asszonynál lakott a városban, és a rablók körül settenkedett mindig. Apró szolgálatokat tett nekik, és ezért az anyjával együtt, a Lord árnyékában éltek. A banditák gondoskodtak róluk.

- Mi az?! Görény! Mit látsz?!

- Idden... Egy dócsában. Nyomok...

Odasereglettek. Egy kis vizesgödörben tisztán látszott a kerék lenyomata. A csodába! A szakadékon csak nem repültek át? Egy homokfutóval!

Reggel lett.

- Halló! - kiáltotta Pete. - Oda nézzetek! Megvannak...

Valamennyien köréje sereglettek a szakadék szélére, és lenéztek.

A rohanó folyó part menti vizében, iszapos zátonyok között, egy összetört kocsis roncsa látszott a magasból. Fejét a víz sodrába lógatva, egy döglött ló teste tartotta ár ellen, zátonyon a homokfutót.

- Begbokrosodott - kiáltotta izgatottan a Görény Bob. - Begbokrosodott a ló, és lezuhadtak a folyóba.

A fiú megállapítását el kellett fogadni.

Úgy látszott, nem maradt más tennivalójuk.

Az erdei lakhoz még korai lett volna visszatérni. Elhatározták, hogy reggeliznek. A menekültek éjszaka nekihajtottak a szakadéknak. Ezzel befejeződött az ügy. Bob száraz ágakat hozott, tüzet gyújtottak, és hozzáláttak a kávéfőzéshez.

- Szép kis jövedelmet rántottak a szakadékba a lovak... - szólt búsan „Gunner”, egy vén, kiszáradt arcú rabló, akinek sárga, fonnyadt bőre és ősz kecskeszakállja volt.

Ébredt a nap. Kávét ittak. A kis köpcös, úgy látszik biztosan számított már a jutalomra, mert zord arccal hörpölte a reggelijét.

- Aszondom - mondta Gunner -, hogy szívesebben foglalkozom a vasúttal, bankkal vagy más effélével, mint embervadászattal. Ott is akad bőven dollár, és nem érzi az ember fenevadnak magát.

- Mondd ezt a Lordnak - felelte gúnyosan Austin. - Azt hiszem, legszívesebben kikaparná ezt a fiút a folyó iszapjából, és feltámasztaná, csak azért, hogy ő ölje meg.

Pete cigarettát csavart.

- Csak azt szeretném tudni, ki ez a nő, akire azt mondta, hogy a felesége.

Távol a mezőn marhák tűntek fel. A rablók szedelőzködtek.

- Kár, hogy a tízezer dolláros lehetőségnek fuccs - foglalta össze Pete a végeredményt.

- A tízezer dollárt még megszerezhetitek... - mondta valaki mögöttük. A Lord állt ott.

17.

- Elmenekültek - folytatta nyugodtan, és messze nézett valamerre.

- Hát nem láttad ott lenni a folyóban? - kérdezte Gunner.

- Láttam. Lent voltam. Onnan jövök.

Most tűnt csak fel a rablóknak, hogy a Lord sáros és poros. Az arca kissé beesett volt és halovány, de különben éppolyan egyenesen, bántó mozdulatlansággal állt a helyén, mint máskor.

- Lent voltál?

- Igen. Megnéztem a lovat. Ujjnyi vastag csíkok vannak a bőrén. Az ostor nyelével verhették. Ez csak úgy lehetséges, hogy nekihajtották a szakadéknak. Valószínű, hogy a nőt előbb letette, és ő az utolsó pillanatban kiugrott.

- Tehát?...

- Élnek...

Leült és kávé tölthetett magának.

- Most majd alszom egy óráig - mondta. - Azután a nyomukba eredünk.

- Merre mehettek?...

- Természetesen Kelet felé. Ketten induljatok el Connicted irányába. Egy nő és egy férfi elég feltűnő ahhoz, hogy megjegyezze aki az országúton látta őket.

Austin és Pete nyeregbe ültek.

A Lord gyorsan kiitta a kávé, azután lefeküdt és elaludt.

18.

Pete, akibe a tízezer dollár lehetősége valósággal új életet öntött, sebes vágatásra ösztökélte a lovát.

- Oda nézz - mutatott Austin a töltés felé. Egy tehervonat haladt éppen el, lassú döcögéssel. Pete megértette:

- Ha felkapaszkodtak egy vonatra, akkor nehéz lesz őket beérni. Bár hölgy társaságában az ilyesmi nem egyszerű.

Még sebesebb vágatásra ösztökélték a lovat, hogy az út nagy részét megtegyék, mire a déli napsütés a legforróbb. Elhagyták a várost.

A merőlegesen tűző nap alatt por és verejtékből keveredett iszap borította őket. A vizük is fogytán volt. Tudták jól, hogy merre van a patak, egy kis kerülővel elérhették volna, de a pénzvágy nem hagyta, hogy bármire is időt pocskoljanak. Ha beérik a menekülőket, egy pisztolylövés ötezer dollárt jelent fejenként! Ezt azonban meg kell beszélni.

- Mi lesz, ha rájuk akadunk? - kérdezte Austin.

Pete kegyetlenül vigyorgott.

- Nem vagy valami leleményes, Austin.

- Miután együtt lovagolunk, megállapodhatnánk abban, hogy bármelyikünk oltja ki a pasas gyertyáját, felezzünk. Így legalább nem kell versengeni egymással.

- Csak versengjünk...

- Nem felezel?

- Nem. Bízom abban, hogy többet tudok, mint te, jobb a szemem, gyorsabb a kezem...

- Így is jó. De gondolom, hogy pihenjünk, amíg delelőn áll a nap, mert kutya meleg van.

- Pihenj, ha akarsz. Én szívesen folytatom az utat egyedül is - felelte Pete, és sarkantyút adott a lónak.

- Azt már nem!

Sebesen vágattak a perzselő hőségben. A legrosszabb mégis a szomszág volt.

- Mit gondolsz?... - lihegte Austin -, vonatra ült a nővel?

- Csak tehervonatra mászhatott. Az meg lassan dőcög, és sokat vesztegel... De ne beszéljess, mert kifulladásunk.

Austin lova már kétszer botlott, ami a kimerültség jele volt. A két állatról szakadt a tajték, sűrűn horkantak, és hosszú szálakban rezgett ki szájukból a nyál.

Nagyon messze fehér házcsoport terült el a vakító napfényben.

- Vigyázz! - kiáltotta Pete, aki megelőzte Austint.

A fene...

Visszarántották a lovakat, leszálltak, és száron vezették tovább a két agyonhajsolt állatot. Ugyanis mocsaras részhez értek. Ritkás nád vette körül őket, a csizmájuk süppedt, és a lovak is csülökig dagasztottak a sárban. Millió béka kuruttyolása rezgett a levegőben.

- Ott te...!

- Mi?

Valami ormóttan sötét folt mozgott a vasúti töltés fehér gátja mentén, mintha krokodilus vagy valami mocsári szörny lenne.

- Valaki beleesett a kulimászbába, és most szárítja magát.

- Ember! - kiáltott rá Pete, amikor a közelbe értek. - Mi történt magával?

A póruljárt inkább egy megelevenedett agyagfigurára emlékeztetett, mint emberre. Az arcára sűrűn ragadt az iszap, a ruhája megkeményedett, a cipője, mint két nagy szikladarab, eltűnt a rászáradt sár alatt.

- Mi történt, miért nem felel? - kérdezte Austin türelmetlenül.

- Fékező vagyok, leestem a vonatról, éppen ezen az átkozott helyen... - A szomorú fékezőről darabokban hullott le a sár.

- Mondja... Nem látott véletlenül errefelé egy finom külsejű nőt és egy cowboyt? - Csodálatos hatása volt a kérdésnek. A fékező felemelkedett ültéből, a sár recsegett-ropogott rajta, és zörögve esett a földre.

- Ismeri azt az átkozott gazembert?! - kiáltotta.

- Őt keressük... Talán látta?

- Hogy láttam-e? Az az ördög ugratott a vonatról a pocsolyába, és...

Még tovább beszélt volna, de a két lovas szó nélkül otthagya.

- Akkor hát hiába volt... - mondta Pete.

- Most már Denvert is elhagyták - bólogatott Austin. - Micsoda fickó! Felviszi ezt a finom nőt potyautasnak egy tehervonatra!

Ismét nyeregbe ültek, mert a mocsaras talaj lassanként keményedett, és a városig jó széles út vezetett.

- Kár... Azt hittem már, hogy a zsebemben a pénz - dünnyögte Pete.

- Én is... De hát Keleten nem üldözhetjük...

...Városvégi kunyhók között ügettek búsan. Néhány perc múlva már ott voltak a kocsmánál.

Leugrottak és egy gyerekre bízta a két állatot.

- A Lord el lesz keseredve, hogy a fickó kisiklott - mondta Pete, és csapszék felé mentek.
- Én is szívesen találkoztam volna vele - felelte Austin, és be akart nyitni az ivóba. De visszahőkölt...

Az ajtón, szembe velük, Texas Bill lépett ki.

- Halló fiúk - kiáltotta, amikor meglátta őket -, hát mi mindig összetalálkozunk? Ki fizet egy whiskyt?

Egyszerűen lelőni itt nem lehetett. Legalábbis valami mondvacsinált ok kellett volna hozzá. Nyolc-tíz ember ácsorgott a vendéglő előtt...

- Stop! - felelte Pete, látszólag kedélyesen. - Iszunk veled egy pohárral. A vendégem vagy. - Elállták az útját, mintha arra számítanának, hogy visszafordul a söntés felé. Ha nem fogadja el az italt, könnyen belekötnek. Ha elfogadja, odabent az ivóban még egyszerűbb lesz.

- Elsőrangú! - kiáltotta Bill és visszament.

A két bandita követte.

19.

Az ivóban sokan voltak. Bill azonban nem ült le, azt akarta, hogy szem előtt legyenek. Így nem lehet akárhogy belekötni. A bádogtetejű asztalhoz ment, ahol a kocsmáros minden szót hallhatott.

- Hát mit fizetsz, fiú? - kérdezte Petet.

- Gint, természetesen.

- Gint, elsőrangú.

Amikor eléjük tették az italt, Bill vigyorogva koccintott.

- Egészségekre... Hát a te fejedet mi lelte?

Austint elöntötte a pulykaméreg, de erőt vett magán.

- Egy csirkefogóval verekedtem.

Bill érdeklődve Petehez fordult:

- Megverted a barátodat?

Mi ez?... Úgy látszik, a kölyök beléjük köt.

- Hogy értetted, amit mondtál? Mi? - kérdezte Pete. - Talán én csirkefogó vagyok?

- Azt mondom - szólt közbe egy öblös hang -, hogy aki lövöldözést kezd, azt elintézzük... Nem szeretjük errefelé az ilyesmit.

A sheriff volt.

- Azt mondta ez a fráter, hogy csirkefogó vagyok! Talán eltűrjem? - kiáltotta Pete.

Bill kihúzta magát, és ünnepélyes arccal a helyiség közepére lépett.

- Igen tisztelt gentlemanek. Ezt az urat megsértettem. Ünnepélyesen bocsánatot kérek. - Visszalépett és ivott. Többen nevettek. Bill most a vendéglőshöz fordult.

- Még egy gint.

- Elég! Nem fizetünk többet! Szentelen, gyáva, komédiás vagy! - kiáltotta Pete. Bill a jelenlevőkhöz fordult először, és meghajolt, azután Pete elé állt.

- Tisztelem és szeretem ezt a várost, ezért felkérlek, hogy gyere velem egy csendes helyre, ahol a békés lakosok nyugalma nem zavarva, lezárjuk a vitát.

Ez tetszett. A tülökorru, deszkavállú és torzonborz „békés lakosok” helyeselték.

- Gyerünk! - mondta lelkesen Pete. Hiszen ezt akarta.

- Gyerünk! - mondta Austin is.

- Hohó! - kiáltotta Bill. - Kettő egy ellen? Nyugaton nem szokás az ilyesmi. Itt csak egyesével intézik el az ügyeket. Ugyebár, gentlemanok?

Általános helyeslés. Bill gyorsan és ügyesen megoldozta a kocsma közvéleményét a maga számára, és a két bandita csak most vette észre ezt.

Amikor Austin egy tétova lépést tett, és a revolvéré felé is megmozdította a kezét, négyen álltak mellette.

- Hohó! - kiáltotta az öblös hang. - Semmi közöm ahhoz, hogy ez a két úr hová megy, de maga, vagy tíz percig még itt marad!

Pete és a cowboy kimentek a helyiségből.

- Miféle eljárás... - kiáltotta Austin, de nyomban elhallgatott. Jobbra, balra és mögötte elszánt egyének ácsorogtak.

- Itt vár, barátom - folytatta a sheriff, - amíg a barátja vagy az ellensége visszatér. Nem szeretjük erre felé a lövöldözést, azonban mindenki odamegy sétálni, ahová akar. De csak ketten „sétálhatnak” zavartalanul. Mert ahol három úr elmászkál, és csak kettő tér vissza, ott ritkán sikerül utólag megakadályozni a lincselést. Well... Ezt jegyezze meg, és ne pislogjon az ajtó felé, mert megjárja.

Austin dühösen visszament a söntéshez. Két kellemetlen lehetőség fenyegette: vagy lelövi Pete a fiút, és ő kapja a tízezret, vagy végez a fiú Petével, és ő nem tehet semmit, mert ez a szélhámos bizonyos népszerűsége miatt tett szert hirtelen.

A valószínű az, hogy Pete végez vele, és oda a nagy lehetőség! Mert Pete eddig még mindenkiel végzett. Viasszal keni a revolvertartóját, hogy ne akadhasson meg a fegyver, ha kirántja. Rövid keze gyorsabb a szempilla rezdülésénél.

- Gint? - kérdezte a vendéglős.

- Adjon.

Kiitta. Múlt az idő...

Az ördögbe is!... Pete már itt lehetne. Hiszen nem kellett messzire menni.

Nyílt az ajtó, és Bill lépett be.

Egyedül...!

Óriási, döbönt csend. Vigyorogva előrejött, tempósan, lassan a polcig. Közben nem vette le a szemét Austinról, és odaszólt a vendéglősnek.

- Öregem... Adjon hitelbe egy gint, nincs már, aki fizesse, és sajnós a pénztárcámat elhagytam valahol. - Austin felé fordult. - Hogy van?

A bandita elsápadt, és a jobb keze forrón bizsergett, megindult, de mégsem mert a pisztolyához nyúlni.

- Mi történt - kérdezte rekedten - Petével?

- Az a köpcös, akivel együtt távoztunk?

- Mi történt vele? - kérdezte türelmetlenül.

Bill felhajtotta a gint.

- Kért, hogy ne haragudjak, de dolga van, ugyanis találkozott itt az unokanővérével, akit évek óta nem látott, és elmentek horgászni. Azt üzenve magának, hogy vacsorára itt lesz, de ha mégsem, akkor ne várja tovább, majd írni fog. Nagyon rokonszenves fiú...

Austinban forrt a düh, a bizonytalanság és az aggodalom Peteért.

- Ide hallgasson... Mondja meg, hogy mi történt?

- Mondtam már... A barátja elutazott. Azt üzeni, hogy házitanító lesz Kansas Cityben, mert ez már régi vágya...

- Hiszen vérzik! - kiáltotta valaki.

Bill kezéről vér csöpögött le. Az ingujja alól szivárgott ki.

- Jé... Csakugyan... Felvakartam a vállamon egy pattanást... Tudna vizet adni, vendéglős úr?

- Hogyne... Jöjjön ide a szobába - és egy függönyre mutatott, a polc mögött. Austin nem tudta mit tegyen. Úgy állt ott, mint akit fejbe ütöttek. Bill a polc mögé ment, de hirtelen visszafordult.

- Ja igaz - mondta és egy köteg dollárt, meg egy revolvert tett az asztalra. - A barátja nem akar poggyásszal utazni, és kéri magát, hogy a revolverét, meg ezt a kétszázötven dollárt juttassa el rokonaihoz és tisztelőihez. - Odatette a bandita elé a pénzt, és belépett a szobába.

Austin dermedten bámulta...

A helyiségben halálos csend ült. Nyomasztó hangulatban nézegették egymást, és tudták már valamennyien, hogy mi történt. Nyílt az ajtó, és egy fiúcska futott be ijedten.

- Sheriff úr... Tessék jönni... Az istállók mögött egy halott fekszik... Lelőtték... - Még súlyosabb lett a rossz hangulat. A sheriff komoran felállt.

- Orv... támadó! - kiáltotta Austin, és a szoba felé ment, de a sheriff elkapta a karját.

- Hallja! Maguk belekötöttek abba a fiúba. Ezt mindenki látta. Téved, ha azt hiszi, hogy most megrohanhatja, mert sebesült. Nem szeretjük errefelé az embervadászókat!

- De nem ám! - kiáltott közbe egy cowboy. - Majd meglátjuk, hogy ki a lesipuskás!

- Annak a fiúnak nagyon nyílt képe van - jegyezte meg a kocsmáros, aki időközben visszatért. - És csúnya lövés érte a vállán.

- Aki orvul támad, az nem sebesül meg. Csak azzal történhet ilyesmi, aki visszalő.

- Hol érte a lövés azt az embert, aki meghalt? - kérdezte a vendéglős a gyereket.

- Pontosan a homloka közepén...

Bill bekötözte a vállát, újra felvette az ingét, és kimászott az ablakon. Nem akart többet kockáztatni. A leány várja. És még női ruhát is kell szerezni. De hogyan? Sajnos, az ember lelkileg nincs abban a helyzetben, hogy néhai ellenfelének dollárai közül megtartsa néhányat.

No, nem baj.

A vendéglő előtt többen meglátták, amint szép lassan elindul, de senki sem állította meg. A sheriff éppen helyszíni szemlét tartott Pete teteménél. Két cowboy visszament a vendéglőbe.

- Ide hallgasson - mondta az egyik. - Ez a fenegyerek, aki elintézte a barátját, megsebesült. Egérutat kell kapnia estig, különben a játék nem tisztességes.

- Hogy érti... ezt?

- Úgy, hogy maga este nyolc óráig nem mozdul innen.

- Szóval... az a kölyök már nincs itt?

- Nincs.

Austin megmozdult.

- Hát ahogy mondtam - szólt a cowboy, és megigazította a revolverövét -, maga itt marad.

- Az embervadászokat nem szeretjük, de a vérebeket, akik sebesültek nyomába erednek, még kevésbé...

Hűvös, barátságtalan pillantások adtak nyomatékot a két cowboy véleményének. Austin tétovázva nézett körül. A mindenségit annak a pojacának! Hiszen itt valóságos lincselésszag lóg a levegőben...

- Nekem semmi bajom... a fiúval. Ha a barátom tisztességes küzdelemben maradt alul... De szívesen intéznék hozzá néhány kérdést. Ugyanis a fickót azért üldözzük, mert valakinek a feleségét megszöktette...

Kissé meglepődtek Bill új keletű barátai.

- Ezt bizonyítani tudja?

- Kétséget kizáróan. De súlyosabbá teszi az ügyet az, hogy előzőleg a férjet lelőtte, és csak különös véletlen okozta, hogy az elcsúszott golyó a bordán leszaladva nem ölte meg az illetőt.

Nőrablás! Nagy bűn a puritán Nyugaton. Jaj annak, aki ilyesmit tesz. Az eskü, a hitvesi hűség, a család tisztelete csupa szent fogalom. Évek múlnak el, amíg ilyen szörnyűség előfordul itt, az egyszerű emberek társadalmában.

Austin jól látta, hogy ellentámadása olyan oldalról érte Bill népszerűségét, ahol pillanatok alatt ellene fordíthat mindenkit.

- Mi a sebesült férj barátai vagyunk. A fickót már előzőleg kis híján meglincseltük Pomacban, mert hamisan játszott. A Connicted felé irányított tehervonat fékezőjét ledobta a robogó vonatról a mocsárba.

- A fékező dolog igaz - mondta halkán a vegyeskereskedő. - Az imént járt nálam tiszta ruhaneműt venni. Gyalog kutyagolt idáig, és szörnyen fest a rászáradt iszappal...

- Szólni kellene a sheriffnek - mondta az egyik cowboy. - Ezt persze előbb is megmondhatta volna.

- A fickó - folytatta Austin - úgy behízelgi magát mindenhol, hogy árkon-bokron túljár, amire kiderül, hogy mit követett el. Jó lesz, ha vigyáznak a házuk tájára, amíg a környéken van. Az asszonyok sincsenek biztonságban tőle.

Vagy négyen nyomban elmentek. Legjobban a vegyeskereskedő sietett. Ez tavaly nősült másodszer, ötvenkét éves korában és egy huszonkét éves leányt vett el.

A sheriff tért vissza.

- Maga ismeri azt az embert, akit lelőttek? - kérdezte Austint.

- Igen.

- Mi a foglalkozása?

- Csapdákat állít, a hegyek között.

- És ki az, akibe belekötött?

- Nem kötött bele. Vissza akarta vinni Pomacba, ahol...

- Arra feleljen, amit kérdezek.

- Várjon csak, sheriff - szólt közbe a vendéglős. - Ez az ember érdekes dolgokat mesélt, amik kissé megváltoztatják majd a véleményét arról a kölyökről...

- Ki az az ember?

- Azt mondja, hogy Texas Billnek hívják - felelte Austin. - De ez bizonyára hamis név. Néhány bűnténnyel gyanúsítható. Pomacban elszökött, mielőtt felelősségre vonhatták volna, és megszöktetett egy asszonyt. A férjét lelőtte...

- Ezt persze biztosan kellene tudni - mondta a sheriff elgondolkozva.

- És, hol az a nő, akit elrabolt, ha igaz, amit itt mesél? - szólt közbe egy vendég.

- Nem bolond magával hozni - mondta Austin. - Bizonyára elrejtette valahol, arra az időre, amíg ő a városban jár.

A vegyeskereskedő jött vissza.

- Jöjjön, jöjjön - mondta valakinek hátrafelé. - Nagyon érdekes dolgokat hallottunk erről az emberről.

Jack, a fékező jött vele. Kissé kékre vert arccal, megviselten, de tiszta ruhában, és a sarat is lefaragta közben magáról.

- Ki ez az ember? - kérdezte a sheriff.

- Egy fékező. Mondja el barátom, a sheriffnek, hogy mi történt magával.

Jack leült, és bánatosan elbeszélte az eseményeket. Néhány apróságot, mint például a csavargó leugratását, a nővel szembeni nyájasságát elhallgatta, inkább arról beszélt, hogy milyen emberfeletti erővel küzdött a robogó vonaton a csavargóval, akit már-már legyőzött, de sajnos, elveszítette az egyensúlyát, és aljas támadója letaszította a vonatról. Egy tépett ruhájú nő is volt mellette, aki hátulról fejbe ütötte őt, és biztatta ezt a rókapofáját, hogy ölje meg...

- El is hiszem - mondta a vegyeskereskedő. - Egy asszony, aki elhagyja az urát, mindenre képes.

- Pomacban tudtuk volna, hogy kell elbánni az ilyen komédiával.

- Csak azt nem értem - szólt közbe egy cowboy -, hogy az ilyen fráter miért adta vissza a lelőtt ellenfél pénzét és pisztolyát.

- Pedig a pisztolyra szüksége lett volna. Nevetségesen kis kaliberű a fegyvere... Még nem is láttam erre felé olyan apró bemeneti nyílást, mint amilyen a barátja homlokán van - mondta a sheriff.

Austinnak ördögi ötlet villant át az agyán.

- Azt mondta hogy kis kaliberű?... Várjon!... Hallottak valamit a Shawron-Lane-ben történt rablótámadásról?

- Hogy a fenébe ne! Shawron-Lane előtt sziklát gurítottak egy robogó vonat elé... Négy halott volt, köztük a kormányzó unokahúga... - kiáltotta valaki.

- Igen. Nos, én úgy olvastam, ha jól emlékszem, hogy annál a szerencsétlen leánynál egy kis cifra művű gyöngyházpisztoly is volt. Ott szerepelt a rablott tárgyak lajstromán. Nézzék meg a múlt heti Denveri Híradó-t.

- Nem kell megnézni. Én is megkaptam a körözüvényt... És emlékszem erre a kis pisztolyra a felsorolás között.

A sheriff ráncolt homlokkal meredt a polc mögötti szoba felé. A helyiségben mindenki állt. Fojtott izgalom feszült a levegőben.

- Nahát, én láttam a pisztolyt ennél a fiúnál! - kiáltotta az egyik cowboy. - Eladásra kínálta nekem! Kis gyöngyházrevolver, furcsa cikornyákkal!

- Azt a fickót mindenesetre el kell fogni - mondta a sheriff. - Ha ártatlan, akkor majd tisztázza magát. Lóra fiúk, aki csak teheti.

Mindenki rohant a lováért. Pillanatok alatt híre ment a városban, hogy miféle akasztófavirág siklott ki a kezükből, és tíz perc múlva legalább száz feldühödött lovas hajszolta Texas Billt.

21.

Amikor Edith felébredt, már alkonyult. Alig sajgott már az izomláza, ami előző napon még későfősszerűen nyilallt minden tagjában, ha megmozdult.

Azonnal tudta, hogy hol van, tudott mindent, ami Bulkin vendéglője óta történt vele. Ledobta a takarót, és felállt.

A szomszéd helyiségből ütemes zörgés hallatszott. Az alkonyi félhomályban barátságtalan, merev árnyak nyúltak el a padlón. Egy korhadt dézsában vizet készített oda valaki, tiszta törülköző és szappan is volt mellette. A kád fölé Buldog apó hatalmas fémtáblát helyezett el:

FÜRDŐZŐK SZÁMÁRA!

A leány először nevetett, azután hozzátűt, hogy végre alaposan megmosakodjék. Miután ismét felöltözött, kiment az öreghez. Buldog fél szemébe nagyítót csíptetett, és egy tálca fölé hajolva, aprólékos gonddal kireszelte belőle a „Hét Veszett Bagoly” vendéglő nevét. Felnézett a leányra valamit mormogott, és tovább reszelt.

Edith leült egy hordóra. Szorongó érzéssel bámult ki a naplementébe. Hol van Bill? Milyen különös... Aggódva vár egy embert, akiről nem is sejti, hogy merre járt eddig, mit csinált? Hogy egyáltalán kicsoda?

Így van. Mindezt nem tudja... És mégis valami határtalan bizalom, nagy megnyugvás szállná meg, ha Bill a csuklójánál fogva vezetné... Most pedig fél, és szomorú, és aggódik, amiért nem jön még. Mi lesz, ha nem is tér vissza. Ha megy tovább, bolondos módján, egy hirtelen hangulat hatása alatt, és hátat fordít a veszélyes kalandoknak...

- Mi... mit gondol, messzire ment?

Az öreg felnézett nagyítóstul, és a nő felé fordult:

- Kicsoda?

- Texas Bill... Már itt lehetne.

- Hát lehetne...

És tovább dolgozott.

- Akar enni? - mondta aztán, de nem hagyta abba a reszelést.

- Nem vagyok éhes... - felelte. Egyre sötétebb nyomás nehezedett rá. A nap leszállt, és a szobában koromfekete árnyak tágultak mind szélesebbre. Buldog felállt, valamivel pizsmogott, azután sárga kis lánghullámokkal felragyogott egy petróleumlámpa. Tölcséres üveget helyezett rá, és lecsavarta kissé a kanócot, hogy ne füstöljön. Végül odament egy szekrényhez.

MAGAS FESZÜLTSG!
ÉLETVESZÉLYES!

Ilyen felírású tábla volt az ajtaján. Kenyeret, sajtot és hurkát vett ki.

- Maga nem akar? - fordult Edithhez.

- Nem... nem vagyok éhes. Mondja, kérem... Nem történhetett valami baja?

- Kinek?

- Texas Billnek...

- Miért ne? Itt, Nyugaton azt sohase tudhatja az ember. Sajtot sem akar?...

- Semmit, köszönöm...

Sötét volt kint. Az égen már csillagok világítottak. Edith torkára keserű sírni vágyás csavarodott...

Egy ládából pálinkát keresett elő Buldog. Ezen egy háromszögű tábla volt:

BALRA TARTS!

A ládafedő belső oldalán valóságos közlekedési kiskaté következett, táblákon:

TEHERJÁRMŰVEKNEK!

LEGFELJEBB 5 KM.

A VEZETŐVEL BESZÉLGETNI TILOS!

- Miért... gyűjti a táblákat?

- Hasznos cikk. Könnyen jut hozzá a csavargó, nem nagyon nyomoznak érte, és én eladom átfestve. - Nyájas pillantást vetett a táblákra. - Nem szívesen teszem ezt. Szeretem a szép, fényes táblát. De élni kell. Pedig olyanok ezek a táblák, mint a gyermekeim. Ez az én úri családom. Fényesek, előkelőek, és fontosakat mondanak. Hogy nincs sok értelme, az már keveset számít. Fő a fontosság.

...A lány idegesen csavargatott az ujjára egy vékony nyakláncot, és újra kibámult az ablakon. Kutyaugatás hallatszott valahonnan és a töltés felől nyújtott füty.

Az öreg felállt, és látszott, hogy nagy elhatározással küzd. Végül halkán megszólalt.

- Miss... Miss... Szóval nem fontos a neve... Csak azt akarom mondani, hogy ha érdekli... Önnek kivételesen megmutatom életem nagy titkát. Texas Bill csodálatos szerzeménye. Ígérje meg, hogy nem szól senkinek arról, amit látni fog.

Miután a leány ünnepélyes ígéretet tett, megragadta a lámpát, és lassan, ünnepélyesen előre-ment a másik szobába. A leány követte. A hátsó falon egy piszkos függöny lógott, látszólag céltalanul. Bulldog apó magasra tartotta a lámpát, és elhúzta a függönyt.

A leány ámultan lépett hátra. Egy hatalmas, címeres, színes tábla fedte be a fél falat a függöny mögött. A táblák táblája!

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK RENDŐRSÉGÉNEK CHICAGO-I FŐKAPITÁNYSÁGA FŐBEJÁRAT
--

A függöny visszahullott, az öreg ajkai elé tartotta a hüvelykujját, és gögös arccal, emelt fővel visszament lámpástól a másiksobába.

- Ezt... ezt... Bill hozta? - kérdezte Edith.

Az öreg csukott szemmel mélyeket bólintott.

- Úgy van. Ő hozta. Hogy jutott hozzá?... Nagy titok...

Ismét visszaült, és remegő ajkai közé tett egy darab sajtot. Edith csak állt az ablaknál, és egyre szomorúbban nézte az éji tájat...

- Mi történhetett vele?... - kérdezte, és az öreg felé fordult. - Nem lehet, hogy... baj érte?

- Azt? - Legyintett. - Ha holnap elkezdődne a vízözön, ő biztos, hogy éppen az Ararát hegyén kockázna egy kocsmában...

- De most... most - megmondja, hogy a Lord van ellenük? - Most nagyobb veszély fenyegeti... Biztos, hogy lesnek rá...

- Ezt előbb is mondhatta volna - felelte Bulldog, és odament az íróasztalhoz, kivett egy félméteres konyhakést, a belső zsebébe, csúsztatta, megerősítette térdig lógó revolverövét, azután a kalapjáért nyúlt.

- Mindjárt gyövek - mondta -, addig olvasson valamit. A kályha alatt talál tavalyi vetésjelentéseket...

- No nézd! Vén kecske! Miféle kalandra indulsz ilyenkor?...

Bill állt az ajtóban.

A lány valami olyan ujjongó örömet érzett, hogy minden vér a fejébe tódult és szinte elállt a lélegzete.

- Csakhogy itt van...

Legszívesebben két kézzel megragadta volna Bill arcát, hogy magához szorítsa.

- Kicsit késtem, de néhány régi iskolatársammal találkoztunk - kezdte szokott vidám fecsegését. - És kugliztunk meg söröztünk, hát elment a délután.

Edith kissé szomorú lett. Azért nem kellett volna így megfedkezni róla, vidám cimborák kedvéért. Nem vette észre, hogy Buldog összehúzott fél szemmel figyeli a fiú arcát.

- Egy lovat is kértem kölcsön, és magának is szerzünk... Tud lovagolni?

- Mexikóban nevelkedtem.

- De ebben a ruhában nehéz lesz, pedig sürgős, mert lakik egy nagynéném a városban, aki áskálódik ellenem, és szeretném, ha továbbmennénk innen.

- De hát... pihennie is kell.

- Pihentem. Délben a vendéglősnél aludtam néhány órát a kanapén. Öreg! Valami lovaglóruhát Miss Edithnek.

Buldog a szakállát vakargatva körülnézett.

- Talán... akad...

- Addig én kérek még egy lovat kölcsön...

- Hm... - dörmögte az öreg. - Tíz perc járásnyira van egy gyorskocsi-tulajdonos... Ott... könnyen kölcsönözhetesz.

- Köszönöm. Itt jobbra, a domb alatt várjanak...

Elment. Buldog gyorsan előszedte a lovaglólóholmit, és odadobta a leánynak.

- Nagyon siessen...

- Miért? Talán... valami nem úgy van, mint ahogy Bill mondta? - kérdezte gyanakodva.

- De minden úgy van, csakhogy én... várok valakit... Szóval... Siessen... - A leány bement a másik szobába, felvette a lovaglónadrágot, a csizmát, a kabátot és a sombrero-t.

Minden lötyögött rajta, hogy szinte elveszett a bő holmokban.

- Gyerünk - mondta az öreg. Azután elfűjta a lámpát, és a dombhoz siettek. Csendes, sötét éjszaka volt. A leány maga sem tudta, hogy miért, különös izgalmat érzett. Buldog olykor dörmögött valamit, és rosszkedvűen topogott egy helyben...

Távol, fény villant fel, és dörrenés hallatszott...

Azután még két-három villanás, dörrenés...

- A mindenségit... - sziszegte Buldog a foga között.

Fény fényre villant, dörrenés dörrenést követett, egyre közelebből...

- Azt hiszi, hogy... Bill? - kérdezte a leány. - Hogy ott...

- Hallgasson!

Közeledő lódobogás hallatszott egy rohanva nagyobbodó árny robogott felénk, szikrázó, csattogó paták, és Bill máris ott állt lihegve egy vezeték lóval...

- Gyorsan... Ugorjon fel!...

Közeledő dörrenések...

- De azok...

- A volt osztálytársaim... Fogadtam velük, hogy gyorsabban lovagolunk, mint ők... Előre!... Segíts, Bulldog!

Buldog megemelte, és Edith nyeregben volt.

Csak egy csattanást hallott, csak sejtette, hogy Bill rácsapott valamivel a lovára, mert az állat elugrott, úgy, hogy kis híján kizuhant a nyeregből, de Bill elkapta egy másodpercre az induló iramban, azután csattogott alattuk a föld, és vágattak.

- Húsz percig nyargaljon, ahogy tud... - kiáltotta oda, és gyorsan hátranézett. - Hohó!... Derekasan jönnek a fiúk... Nem baj! Azért megnyerjük a fogadást.

- Ugyan... - lihegte Edith -, mit komédiázik... Jól tudom, hogy üldöznek bennünket.

- Csakugyan? Pedig szerettem volna titkolni... Ejnye!... Hopp!

Egy golyó a sziklafalnak vágódott, és az arcába fröcskölte a porrá tört bazaltot.

- Gyorsabban! - Újra rácsapott egy szívós vesszővel a leány lovára. - Húsz perc, és kinevetjük őket...

Döngött a föld, zörgött a lószerszám, és egy-egy horkanás hangzott. Az üldözők közelebb nyomultak. Sűrűn füttyentettek el fejük mellett a golyók.

- A mindenségit!...

Miért üldözik őket? A rablók a nyomukban lennének? Vagy csak lovat lopott, hogy megmentse őt?

Mert a lovat lopta... Az bizonyos. Hiszen pénze nem volt, és ez a „kölcson”-mese olyan naiv...

- Vigyázzon... a folyó felé, itt ezen a lejtőn. Le, a prére...

Edith megrémült. Szinte merőlegesen futott le a dombról az út, egy bozotos, kiszáradt sztyeppére...

- Előre... Ne féljen... Gyerekség az egész. Hopla!

Nagyot csapott ismét a lóra, a nő rémülten lehunyta a szemét, miközben az állat neki-rugaszkodott.

Szinte előrebukott a mén feje felett, ahogy lefelé iramodtak... A két állat olykor egymáshoz ütődött, puffant a testük, felnyerítettek, és veszettül fűjtattak. A föld elmosódva futott alattuk. Minden másodperc a nyaktörést hozhatta. Tüskebokrok, elszáradt bozótok recsegetek töredeztve, kövek gurultak, és mint veszett járószalag, futott alattuk a föld.

Edith lehunyta a szemét, olyan félelmetes, irtózatosságteljes vágatás volt ez, lefelé, a domboldal meredek lejtőjén... Most egy csattanás, egy riadt horkanás, a ló botlik, leperdül az ösvényről, és a halálos zuhanás hűvös bizsergése szorítja össze a nő szívét...

Kirepült a nyeregből!...

Csak azt érezte, hogy egy kéz ragadja meg a karjánál, kemény szorítással. Egy másodpercig függ a levegőben, aztán odazökken Bill elé, vágatató ló nyergébe.

- Szép mutatvány volt - mondta lelkesen a cowboy -, ezzel a cirkuszban is sikerünk lenne, de most siessünk, mert a fiúk nagyon nyomakodnak.

Messze előttük a lejtő végén, oldalra csúszott nyereggel Edith lova vágatott...

- Hahó!... Megérkeztünk.

A síkon nyargaltak, egy istenverte bozótos, kiégett prérin, a folyó felé.

- Hiszen... utolérnek... Kettős teherrel... Tegyen le... engem nem bántanak...

- Csend kislány... Hopsza!... A mindenségit a céllövőknek... Ne féljen, és ne fecsegen... Hú!... Hát ezek már visszajöttek?! Délután majdhogynem Kinglow-ig csaltam őket... - Ez az utóbbi megjegyzés egy sötét csoport felől kicsapó tűzcsíknak szólt.

Oldalról is üldözők! Mögöttük kissé óvatosabb iramban, de egyenletes gyorsasággal jöttek az üldözők. És jobbról, ahol a szikkadt préri egy erdőségnél bevégződött, az újabb üldöző csoport közeledett... Tisztán hallatszott a férfi hang:

- Elvágni az útjukat, a folyó felé!...

- Most hunyja be a szemét, és jól fogódzon meg... - súgta a fülébe Bill. A nő gépiesen engedelmeskedett. Bill összetörte a szívós vesszőt, de úgy, hogy egy darabban maradt, csak hajlottan fityegett, azután teljes erőből a ló fejére csapott, egyszer, kétszer, háromszor. A megtört vessző, fityegő részével a ló homlokán keresztül az állat arcába, szemébe vágott. A ló rémült nyerítéssel nekiiramodott az útnak...

Bill combbal, kézzel, térdel szorította a lovat, a leány érezte a szabálytalan szökelléseken, hogy veszett állaton ülnek, és minden erejét megfeszítve fogódzkodott a nyeregbe... Mintha nagyon távolról jönne, úgy hallatszottak a dörrenések, a táj összefolyt körülötte, ahogy egy másodpercre felnyitotta a szemét...

Rémülten hunyta le ismét. A feje állandóan a férfi vállához ütődött. Odaszorította, és ettől megnyugodott... De milyen puha a válla, mintha kitömte volna... Úristen! Ez kötés... A férfi megsebesült már, és úgy vágat itt...

- A... vá... vá...lla... - hebegte, összeverődő szájjal harapdálva a szókat.

- Csend!

Elhallgatott. Lehunyt szemmel, összeszorított foggal, kapaszkodott Texas Bill vállába... Az üldözők messze elmaradtak, de képtelenségnek látszott, hogy megmeneküljenek. Kettős teherrel futott a ló, előttük a folyó, jobbra a hegy, balról és a hátuk megett üldözők...

- Most leugrom a nyeregből! Nézze, ott a másik ló, arra szükségünk van. Maga nyargaljon neki a víznek, és próbáljon átúsztatni... Akassza ki a lábát, amikor a folyóba gázol...

Mielőtt felelhetett volna, a férfi már leugrott. A gazdátlan ló ott kocogott a közelben, és távolabb az üldözők igyekeztek behozni a menekülők előnyét.

Bill megragadta a ló zabláját, de nem ugrott fel. A bokrok közé kúszott gyorsan. Azután... mintha szentjánosbogár csillogna itt is, ott is, amerre jár. Két-három másodperc múltán felkapott a lóra, a veszélyesen közeledő üldözők lövései mellette füttyültek el... Mint a szélvész vágatott a folyó felé...

...A leány már egy másodperccel előbb beugrott a folyóba... Víz csapott fel valóságos zuhatagba burkolva lovat és lovast, azután összezárt felette a folyó, és fuldoklott. De egy ismert kemény fogás megszorította a tarkóját és emeli, emeli...

Levegő!...

A felhők közül előretörő bágyadt holdfényben megpillantja a ló fejét, tágult orrlíkkal, rémült, dülledt szemmel...

- Ússzon át! - ordítja mellette Bill. - A folyó nem veszélyes...

- Nyugodt lehet... jól... úszom...

Nagy ívű karcsapásokkal sebesen igyekezett...

A folyó nem volt széles, vagy száz méter után földet ért, és kigázolt. Nem messze tőle, éppen partra ugrott a ló. Megrázta magát. A heveder elpattant, a nyereg leesett. Edith támolyogva megállt a parton. Hol van Bill? Végre meglátta a halovány holdfénynél, amint Bill kimászik a partra. Visszaúszott!

Megrázza magát, vigyorog, és elővesz egy cigarettát. Azután rágyújt!

- Jó, mi? Az ember nyugodtan úszhat, és nem ázik el semmije, ha San Franciscóban szerencsével kártyázik, és egy ilyen vízhatlan, gumizáras tüszőt nyer, mint amilyen ez...

- Siessen... a nyereg leszakadt... Menekülni kell... hiszen utolérnek.

- Az ördög menekül. Én torkig vagyok. Jöjjön, leülünk pihenni...

És lekuporodott.

- De hát jönnek...

- Nem jönnek...

Végre! A lappangó tűz felcsapott! Ég a préri!... Az üldözők még nem érték el a folyót. Rémülten rántották vissza a lovukat, és vitték az irhájukat, a part felől harapózó tűz elől. Fel a hegyre, de gyorsan...

- Maga?...

- Igen. Kivilágítással üdvözöltem őket... Mondtam, hogy ha húsz percig tartja magát, akkor megmenekültünk. Szót fogadott, most itt a jutalom... Már délelőtt hallottam, hogy ezt a kiszáradt prérit holnap felgyújtják. Azért igyekeztem erre. Mindössze annyi bajt okoztam, hogy egy nappal előbb szabadítja meg a láng a termőföldet ettől a sok giz-gasztól. És barátainknak félórás kerülővel, a dombon keresztül, valahol a folyó felső szakaszánál kell átgázolni... Az alatt mi biztonságban leszünk már.

Egy óra múlva, nagy kerülőkkel, köves, sziklás talajon át, hogy ne maradjon nyomuk, elértek egy csendes domboldalhoz.

- Itt fenn, a fák között nyugodtan alhat hajnalig. Nem találják ránk. Különben is már messziről meglátnám őket a síkon, a magasból.

A leány engedelmesen követte. Ahogy feljebb értek, jól láthatták a folyó túlsó partján lángoló prérit... Aszott fű, kiszáradt túskebokor, korhadt bozótok mohón kapkodták egymásról a tüzet, és kesernyős füstszag áramlott a síkon át, a menekülők felé...

- Heveredjen szépen le, és pihenjünk... Ránk fér.

- Maga megsebesült a vállán...

- Ugyan, kérem...

- Éreztem... kötés van rajta.

- Szó sincs róla. Bő volt a ruha, amikor vettem, és ezért kitömöm... Átkozott hiú természetem van. - Felállt, száraz fát hozott, és jó nagy tüzet gyújtott. A leány didergett az augusztusi éjszakában, és élvezte a meleget...

- Most gondoskodom ennivalóról, különben ismét két napot töltene étkezés nélkül, és nem szeretném, ha túlságosan lefogyna.

Félelmetesen lobogott a túlsó parton a tűz, egyre szélesebb terepen harapózva tovább. Bill, a bőségszarunak tetsző, vízhatlan tüszőből húsdarabot vett elő, és egy kihegyezett botocska végére tűzte. Nagy figyelmet szentelt a húsnak, amíg a tűz felett tartotta. Időnként forgatta a fácskát, hogy a láng egyenletesen érje a pecsenyét.

Edith a közelben guggolt, és tanulmányozta a fiú arcát. Éppolyan vidám és kamaszos volt, mint egyébként, csak a szeme hunyódott olykor hosszan, fáradtan. A róka-kutyaszerű, kissé hegyesnek tűnő orr és áll, az a néhány szeplő csillogó, fekete szeme körül humort, ravaszságot, könnyelműséget és jóságot fejezett ki.

Igen. Ez a látszólagos benyomás. De mi a valóság? Mi hajtja az országúton? Milyen előzmények után képes arra, hogy szükség esetén lovat lopjon?

- Elsősorban nem loptam, másodsorban holnap visszajuttatom a gazdáikhoz - mondta csendesen.

Edith ijedten fordult a cowboy felé.

- Honnan tudja...

- Hogy ezt gondolta? Mondhatnám, hogy varázsló vagyok, és csak felületességből nem viselek övig érő hófehér szakállat. De nem csapom be. Mialatt a húst sütöttem, éreztem, hogy rám néz. Most meg a legelésző lóra tévedt a tekintete. Valószínű, hogy megnyugtatná, ha feddhetetlen gentleman lenne az, aki ilyen váratlanul bekapcsolódott az életébe...

- És ha így lenne... Ha kíváncsi lennék arra, hogy ki maga?

- Kínos lenne. Megjegyzem, eddig csak hatósági közegek tüntettek ki melegebb érdeklődéssel...

- Azt akarja mondani, hogy nem tisztességes ember?

- Hát kérem... Ez nagyon tág fogalom...

- Feleljen őszintén. Nincs jogom érdeklődni, de úgy érzem, mégsem veszi rossznéven, ha megteszem. Miért csavarog? Van valami bűne?

Bill mélyen lehorgasztotta a fejét, és sóhajtott.

- Van...

- Mi?

- Elfelejtettem kenyeret hozni.

Edith dühösen csapta le a kalapját.

- Azt hiszi, nem látok be a tréfái mögé? Maga elbújik állandóan az ostobaságok működébe! Úgy tesz, mintha fecsegő lenne, és nem az.

- Eszik vagy nem?

Edith evett a húsból, azután hanyatt feküdt, két tenyérre támasztotta a tarkóját, és a csillagokra bámult.

Bill ott cigarettázott a közelében, törökülésben kuporodva, mint valami hűséges bernáthegyi kutya az őrizetére bízott kisgyerek mellett. Szép, derült éjszaka volt.

A nő hallgatott. Kesernyés füstszag hömpölygött a távolból, egyre dúsabban.

- És „Ő”?... - kérdezte Edith. - Tud valamit „Róla”?

- Igen... Két emberét utánam küldte. Ezekkel együtt iddögáltam.

- Kérem... ne tréfáljon.

- Becsületszavamra... Ők fizették a gint. Nyájas úriemberek. Az egyikkel sétálni mentünk. Ez mondta, hogy a Lord sebe nem súlyos!

- „Ő” van a nyomunkban?

Bill arcán megrezzent a parázs visszfénye, és végigfutott rajta az a hűvös, lassú, bénító áramlás, ami zsibbadttá tette a töltött fegyverrel a kezében. Mi ez?

Fél! Fél a Lordtól, a halott, pillantás nélküli, mázas szemektől, a kemény, sápadt arctól... Mi lesz, ha utoléri őket? Ha szembekerülnek?...

- Nem felelt, Bill... „Ő” van a közelben?

- Nem.

- Akkor, kik az üldözők? És miért hajszoľják?

- A connictedi lakosok rablógyilkosságért és lólopásért. A rablógyilkosság vádja nem igaz, de felkötnék, mielőtt bizonyíthatnék, a lólopás igaz, de a két állatot természetesen holnap visszaküldöm.

- Mi... miféle rablógyilkossággal gyanúsítják?

- Fontos? Engem például nem érdekelne egy másodpercig sem, ha magát közveszélyes részeskedésért üldöznék. Bizonyítékok híján is tudnám, hogy a vád ostobaság.

- Mi történt... azután? A két rabló megtámadta?...

- Ugyan kérem?! Az egyik civakodni akart, de hatásosan a lelkére beszéltem... A másik alattomosabbnak bizonyult, és rám zúdította a várost, de különben nincs semmi baj, ez az egész csak heccelődés, és végül jót nevetünk.

Annyi meggyőző vidámság csengett a hangjában, hogy Edith kissé megnyugodott.

- Most mit teszünk? - kérdezte.

- Kész tervem van. Maga aludni fog, és én rendbe hozom a nyergeket...

- Kérem - könyörgött -, beszéljen komolyan velem...

- Komolyan ez a tervem. Többet magam sem tudok. Kelet felé igyekszünk majd, és ha lehet, becsapjuk a fiúkat, ami nem nehéz, mert egy se lángész. A legfontosabb, hogy maga most aludjon néhány órát.

- Magát üldözték délután?...

- No... úgy kergetődzünk. Jóban váltam el tőlük, és egyszer csak utánam zúdultak. Egy kőisfáról a takarékpénztár tetejére sétáltam, és felkerestem néhány háztetőt, azután kölcsönkértem a sheriff jobbik lovát... ez az itten... Sajnos, a derék ember éppen nem volt otthon, valami

csirkefogót üldözött a háztetőkön, de üzenetet írtam neki a kéménybe, remélem, megtalálta. Akkor mindenfelé lovagoltam, és amikor nyomomat vesztették, felkerestem egy hölgyismerőst, aki e pillanatban nem akar aludni. Ez történt.

Edith nevetett. Hiába. Ez a csúfondáros arcú ember a legkeservesebb pillanatban is meg tudja nevetetni.

- Magának az a legnagyobb hibája, hogy egyik napon azon töri a fejét, ami holnap esedékes. És ez számárság. Az ember éljen a mának, akkor jól alszik, és egy kellemes félóra többet ér, mint másnak egy év Velencében. Pedig ez nagy szó, mert oda járnak a filmről a nászutasok. Most csukja le szépen a szemét, és mesélek valamit, hogy elaludjon.

Lassan megnehezült a pillája, és egy sóhajjal megszabadult a balsejtelmektől. A fiú hangja álmosító, egyhangú, megnyugtató volt, mintha álmos gyermeket dajkálna, mesével.

- Egyszer volt, hol nem volt, volt nekem valahol egy koros nagynéném, aki az apám mostoha-fivérének a sógornője volt, és mint ilyen, mindenbe belebeszélt... E hölgy Bostonban lakott, és madáreledellel kereskedett. Ez lett volna a kisebb baj. De mindig attól félt, hogy öreg napjaira éhen hal, ami már alkalmas előérzet ahhoz, hogy egy madáreledel-kereskedőnő éjszaka sóhajtozzék. Végül is eladta boltja hozamát egy csekély, de biztos életjáradékért. Boldog és nyugodt volt, és örömmel ment a bankba, hogy felvegye a járadék első részletét, de sajnos, egy jellemtelen emberekből álló társaság elhatározta, hogy ezen a napon kifosztják a bankot, és egy eltévedt revolvergolyó szegény nénit elszólította az élők sorából. E családi históriából az a tanulság, hogy öreg napjainkat a pénz nem biztosítja, ha az életjáradéknak csak a fele van meg: a járadék. Az élet is igen fontos tényező. A másik tanulság, hogy rablás ideje alatt lehetőleg ne tartózkodjunk pénzüzetekben, mert a banditák mogorva emberek, és néhány pisztolygolyó beláthatatlan szövődményeket okozhat szervezetünkben. A harmadik tanulság...

A harmadik tanulságra már nem került sor, mert Edith mélyen aludt.

23.

- Ki látta?

- Egy távolabbi ablakból a kovács segédje.

- Hogy történt?

- Hát - kezdte habozva Austin, mert mindig zavarban volt, ha a Lord kérdéseket intézett hozzá - együtt ment az a fickó Petével. Ahogy a ház mögé értek, egymással szembefordulva hátráltak, vagy húsz lépést tehettek, amikor Pete pisztolyt rántott, és lőtt. A lakatos azt mondja, hogy tisztán látta Texas Bill kezét, közel sem volt a revolverövéhez, és mégis mintha egy gondolatlaltal előbb tüzelt volna. Pete lezuhant, a fickó a vállához kapott. Azután magához vette Pete holmiját, megemelte a sombreroját és elment.

- Te, miért nem voltál ott? - kérdezte a Lord, egyenesen feléje fordulva, de a pillantása valahol Austin feje felett kalandozott.

- Az a fenegyerek, az ördög tudja hogy, maga mellé állította az összes vendéget. Ezt csinálta Bulkinnal is. Rám uszított mindenkit, és tízen fogtak közre, amíg ő Petével távozott...

- Azután?

- Azután én lázítottam ellene az embereket. Mert egy kis pisztoly is volt nála. Olyan, amilyent elraboltak... amikor az autót a sziklával... Szóval...

- Szóval, ki követte el azt a rablógyilkosságot?

Hallgatás.

- Felelj!

- Én...

- Tudod a szabályt?

- Tudom...

- Aki hozzám tartozik, az nem „dolgozhat” az én engedélyem nélkül. Tudod, vagy nem? Felelj!

- Tudom.

- Elmész. Ne is lássalak többé a Pokolkő várában. Nem tartozol az embereim közé. Pusztulj a közelemből. Értetted?

Az óriás, akinek őseiberi durva arca mintha nyers kőből lenne faragva, úgy állt lehajtott fejjel, mint egy gyerek, akit megvesszőztek.

És félt.

- Mit állsz itt?

- Mondhatok... valamit?

- Gyorsan...

- Nekem számolnivalóm van azzal a fickóval. Azonkívül én vagyok az egyetlen az emberek között, aki arcról ismeri. Téged nem számítalak a fiúk közé, mert te...

- Mondd ki röviden, hogy mit akarsz - vezényelte rekedtes, suttogó hangján a Lord.

- Azt akarom, hogy ha egyedül is, de utána eredhessek... És tudni szeretném, hogy megkapom-e a pénzt, ha végzek vele...

- Megkapod.

Austin elindult.

- Megállj! Csak arra figyelmeztetek, hogy az asszonyra nagyon ügyelj. Ha a legkisebb baj történik a feleségemmel, akkor lelőlek, mint a kutyát.

- Vigyázni fogok.

- Mehetsz.

A többiek szótlanul hallgatták végig a jelenetet. Gunner a szakállával játszott, és Gorilla a földet bámulta. Furcsán érezték magukat ilyenkor.

- Ezt mindenki jól jegyezze meg: aki velem „dolgozik”, az nélkülem nem dolgozhat.

Ott álltak a kis erdőszégen, ahol a prériégés befejeződött, miután néhány fát kikezdett, és a megszenesedett törzseken elhalt a tűz.

Lódobogás hallatszott. Görény Bob ugrott le egy félvad musztángról. Ezt az állatot felnőtt emberek és kitűnő lovasok is nehezen ülték volna meg. A vízfejű kamasz is úgy nyargalt vele, mintha öreg, nyereg alá tört lovon ülne.

- Merre szöktek? - kérdezte a Lord enyhültebb hangon. Ez a torz gyerek az egyetlen ember volt, aki bizonyos fokig közel férközött hozzá.

- A fogyó túlsó partyán, egy dombon boltak! Láttam a tábortüzet... Észak felé bettek tovább, lobon...

- Utánuk megyünk. Gunner négy emberrel a hegyi ösvényeken keresi. Gorilla és ti hárman a pusztát kutatjátok át, hogy nem tértek-e el Grivon felé, a többi velem jön Kindlow-ig. Bob, te a városba lovagolsz, és meghallgatod a híreket, azután, amilyen iramban csak lehetséges, szétviszed mindenfelé ezt.

Egy hatalmas csomagra mutatott, a földön.

- De előbb visszajövök bagához Kindlow felé, hogy begbodjab, bit hallottabb... - Valamennyien elvágattak.

24.

Már virradt, amikor Edith gyenge érintésre ébredt.

- Megyünk... - mondta Bill.

A fekete kiégett préri még füstölgött a távolban. Edith a folyóhoz ment, és megmosdott. Mire visszatért, már ott állt felnyergelve a két ló. Bill tisztára dörzsölte őket, mialatt aludt.

- Merre?

- Kindlow felé.

A nő sarkantyút adott, és megrántotta a szarát, de Bill melléje rúgta. Elkapta a ló zabláját.

- Hová siet?

- Hát... menekülünk?

- Szó sincs róla! Miért menekülnénk?... Szépen galopposzunk, mint amikor ebéd előtt kilovagol az ember. Hogy tetszik a táj? Szép, nem?

- Mondja meg, kérem, mit akar? Van valami terve?

- Tervem nincs, de szerencsém van, és az új vasútvonal mentén lakik egy kitűnő, régi barátom aki elsőrangú összeköttetésekkel rendelkezik.

- Milyen összeköttetése van?

- Távíró. Lopja a drótot, és Denverben eladja egy sodronykészítőnek, kilométerét száz dollárért... Itt lakik ilyenkor nyár végén.

- Hol?

- Kindlow-tól Connictedig, a vasút mentén.

- De hát... a nyomunkban vannak.

- Majd becsapjuk őket. És közben beszélünk a Vad Tülekkel. Kedves fiú, kár, hogy mindig iszik... Most letérünk az útról.

Bevágta egy sziklás terepen, a hegyek irányába.

- De hiszen a vasút arra van.

- Az igaz. De a nyomunk erre lesz.

Tíz perc múltán egy kis viskóhoz értek.

- Itt a „Lótank” - mondta Bill.

- Mi az?

- Kovácsműhely. Itt tankolnak a lovak, friss patkót, szeget, meg ilyesmit... Hé! Ruff, te vén disznó!

Álmos szemű, bőrkötényes ember jött elő.

- Mit ordítasz?

- Akarsz tíz dollárt keresni?

- Hogy a fenébe ne?

- Űlj az egyik lóra, vedd kötélre a másikat. Ha tíz órára elviszed őket Biggs doktorhoz, aki Keletre készül, akkor ad neked tíz dollárt. De jó lovas kell ide.

- Nézd, Bill, én veled mindig jóba voltam, de ha csúfolódsz, hát megemlegeted.

- Majd bolond leszek beléd kötni, hogy megverj. Hát itt a ló. Szálljon le, Miss Edison - mondta Edithnek. - A levél már nálam van...

Edith csodálkozva szállt le a nyeregből, és még jobban meglepte, hogy Bill egy levelet ad át az álmos szemű kovácsnak.

- Ezt add át a doktornak, és mondd, hogy Miss Edison tisztelteti, és kéri, hogy adjon neked két pár horgolt téliharisnyát. De mozogj, különben nincs pénz.

Miután a kovács elvágtatott, Bill megfogta a lány kezét, és fűtyörészve ment Edithel az ellenkező irányba.

- Istenem... maga miket csinál... Hová küldte ezt a kovácsot?

- Biggs doktorhoz. Igen derék ember. Gyomorspecialista, és levélbélyegeket gyűjt. Csak a felesége kiállhatatlan. Sok nagy ékszer rak magára.

- És mit írt neki?

- Hogy ez a félhülye lóasztalos két lovat hoz, amit az éjjel Connictedben kölcsönöztem, kérem, juttassa őket vissza a küldött egyénnel, annál is inkább, mert az egyik állat a sheriff dísz-paripája. A pasasnak, aki hozza, ajándékozzon egy inget, mert ezt már jövőre nem viselheti és valamit sürgősen tenni kell... Mit nevet?...

Edith kacagása vidáman muzsikált a friss reggelben. Nagyon távol, ködszerű húzódással oszlott a prériégés utolsó füstfoslánya.

- És most sietünk... Ne fogjam a csuklóját?

- De... - felelte olyan gyorsan, hogy zavarba jött, és hirtelen, ijedten nézett a fiúra, de az csak lépegetett vele mosolyogva, a töltést nézve mintha valami szerelmes regény hőse lenne, aki egy barátságos kertben andalog a „szíve hölgyével”.

- Látja... Ott lakik a Vad Tülök - mondta, és egy tehervagonra mutatott, amelyik a töltés alján állt, fél oldalával egy dombnak dőlve.

- Hogy jutott egy vagonhoz?

- Csente... Igen. Ilyen fiú. Lopott egy vagon. Lepakcsolta egy vonatról, azután a magában robogó kocsit kisiklatta egy szikla segítségével. A lassan guruló vagon legurult a töltésről... Tülök jelentette a szerencsétlenséget Connictedben és kérte, hogy beköltözhessen az üres vagonba. Ez esetben vigyáz, hogy éjszaka ne lopják a sürgönydrótot. A vasút beleegyezett, és azóta itt rend van. A Vad Tülök a szomszédba jár lopni.

A féloldalt dőlt vagonból füst szállt fel.

- Hm... Pipázik vagy főz?

- Itt akar elbújni?

- Ugyan? Maga nem lakhat együtt a Vad Tülökkel. Csak beszélek vele. Az embernek kevés az igazi bizalmas barátja manapság. Várjon, kedveskedek neki valamivel... Ez az út még nem az ő körzete!

Felmászott egy sürgönypóznára. A magasból körülnézett.

Hm... A város felől minden irányban, mozgó pontok. Mindenfelé keresik a nyomát... Rövidesen megtalálják, az bizonyos... Sokkal nyomasztóbb érzés fogta el egy másik, jóval kisebb csoport miatt.

Ezek a dombon túl ügettek. Tehát a táborhelyüket már megtalálták. Bizonyára a rablók. Még ilyen messziről is úgy vélte, hogy felismeri azt a gögös tartású embert... Úgy ül a nyeregben, mint egy Conquistador. Még a fehér lova is a hódítókra emlékeztet.

De ki ez a magányos lovas? Ott jön, már túl a folyón, jobbra-balra lehajol a nyeregből, és sebesen igyekszik a nyomok után...

Mintha piszkos kötés lenne a fején.

Austin!

Eleget látott. Egy nyisszanás, a drót rezegve élesen zengve hullik, ő sebesen lemászik, közben összeszorítja a fogát, és meleg véráram tüzel az arcában...

Szegény Edith... Istenem...

- Halló! - kiáltja vidáman a leány felé. - Ez lesz az ajándék.

- Mit csinál, maga szörnyű ember...

- Nem illik egy szál drót nélkül úriházhoz vendégségbe menni. Vad Tülök a jó társaságbeli formások rabja.

A másik póznánál is elvágta a drótot, és lassan feltekerte az alsókarjára.

- És most menjünk szépen... - kezdte, de nem fejezte be. Edith halálos rémületére megragadta, és a földre rántotta, durván.

- De...

- Pszt...

Az úton patadobbanások hangzottak. A fűszálak közein át megpillantották a jobbra-balra hajladozó, magányos lovast. Most elkanyarodott a sziklák felé, amerre a „lótank” van.

Austin volt.

- Ez jó... Így még jobban összezavarja a nyomokat, mert a kovács mögött lovagol.

- De ha utoléri a kovácsot.

- Nem hiszem... Ha igen, ez legfeljebb egy óra múlva lehetséges...

Lábra álltak.

Bill lassú, szórakozott mozdulatával megfogta Edith csuklóját, és mentek... Két ember, akiket e pillanatban sokféle okból élet-halálra kerestek.

És ők itt bandukoltak aránylag kellemes lelkiállapotban, egymást kézen fogva, a hajtóvadászat körének kellős közepén.

25.

Egy deszkapalló vezetett a félig megdőlt tehervagon ajtajához. A vagon hatalmas sziklával megtámasztották ferde helyzetében. A becsukott tolóajtón, fehér festéssel felírt valamit a tulajdonos, de sajnos ez a közlés szinte egybefolyt a vasútnál szokásos útbaigazításokkal, és valahogy így festett.

Mr. ERVIN BRINGER okl. távírdász Raksúly 2000 kg. Nyomtáv 2 méter FIGYELMEZTETÉS ! Látogatókat távollétemben csapdákkal fogadok! Kopogtatás nélküli belépőre lövök! 11 ló vagy 8 hizott marha Tisztelettel a tulajdonos
--

- Kopogjon - mondta gyorsan és megszeppenten a leány.

- Igaza van. A Vad Tülok megköveteli a formaságokat. Egy távírdásznál ez érthető. Kopogjunk hát!

Felvett egy nagy követ, és úgy vágta a vagonhoz, hogy a dörrenéstől felriadt madarak kóvályogtak percekig a környéken. Az ágyúörgésszerű robajra a leány szinte elájult ijedében.

Két másodperc múlva egy udvarias, tompa hang hallatszott valahonnan.

- Szabad...

Felvezette Edithet a dobogón. A nő csodálkozva látta, hogy Bill vidám arca nagyon piros, és a szeme fursán csillog.

- Jókedvű?

- Nagyon... - felelte Bill, és elhúzta a bejárót. Földszag csapott feléjük a vagon belsejéből.

Ugyanis homokkal töltötte ki Vad Tülok a megdőlt teherkocsi alját, hogy vízszintes legyen az alapja.

Vad Tülok elképesztően hosszú, félelmetesen sovány és megdőbbentően gondozatlan ember volt. Az arca, leszámítva óriási tülok formájú, vörös orrát, amely kiváló témát adhatott volna egy alkoholelleses propagandaplakáthoz, olyan volt mély szemüregével, kiszögellő pofacsontjával, mint valami régi sírból előkerült koponya. Szája széles volt, hosszú ajkai feketések, és csontos könyöke meztelenen lógott ki a lyukas kabátujjból.

- Ajtót! - kiáltotta a belépők felé.
- Rendben van. De akkor gyújts világosságot.
- Ha akarok, hé! Talán nem parancsolnál nekem.
- Drótot hoztam...

A csontváz nyomban megenyhült. Meggyújtotta a mennyezetről lelógó zöld lámpákat, melyek fénykorukban a Bakker-Hille-i teherpályaudvar szemaforján a „szabad” jelzést adták le.

Erre Bill becsukta az ajtót.

- Baj van Tülök...
- A drót miatt?
- Dehogy... Bemutatom a hölgyet. Miss Lincoln Ábrahám...
- Örülök... Nem ismeretlen előttem a neve... csak nem tudom, hol hallottam?
- A nagybátyja Silver Cityben állomásfőnök... - vetette közbe Bill.
- Egy olyan bajuszos?... Tudom... Jó horogütése van... - bólogatott elismerően a Tülök.
- Az, az... A napokban áthelyezték. Hát öregem, arról lenne szó, hogy ha ráérsz délután, lopj egy hajtányt nekem valahol.
- Majd körülnézek. Westinghouse-om most nincs errefelé... Tavaly valami gazember szét-szedte, és elhordta darabonként.
- Jó lesz Bickes rendszerű is...
- Az akad... De olaj is kell...
- Lopj kérlek, azt is, ha tudsz. Igazán leköteleznél...

A vagon belseje elég rendes volt. Néhány gyalult fatönk, egy kis asztal és egy fekhellyé átalakított, hosszú pad, amelyen néhány rejtélyes betű látszott:

III. OSZTÁ... RÓ...TE...M.

- Most ismét dőljön le aludni - mondta a nőnek -, alig pihent valamit az éjjel...
- És maga? Maga semmit sem aludt. A lovakat tisztította, és a nyerget igazította.
- Csend! No nézd csak... Elsősorban teljes húsz percet aludtam, másodsorban mindig a maga gyengesége a nagyobb veszély. Mars aludni! Nemcsak mesélni tudok, hanem fenyíteni is!...

Muszáj volt nevetni rajta. Valóban ilyen könnyűnek látja a helyzetet, vagy csak őt akarja megnyugtatni?...

Ha hallotta volna a párbeszédet Vad Tülök és Bill között, vagy húsz perccel később, akkor talán tisztábban lát a kérdésben. De nem hallotta, mert amint végigfeküdt a padlón, és magára húzta a lószagú takarót, nyomban mélyen elaludt.

- Mi a baj?... - kérdezte Tülök, amikor kiültek a vagon elé a fahíd aljára.
- Elsősorban seblázam van. Kötözz be, itt egy fehér gyolcsdarab.

Előhúzta zsebéből a kötésnek szánt anyagot.

Tülök megnézte a napfényre kerülő vállat, szakértelemmel.

- Hm... A golyó csak húst szakított, de most már csúnya a gyulladás... Hát mit csináltál?

- Kötdz be előbb, és adj egy korty italt, ha van raktáron.

Bekötözte a sebet, azután a „raktár”-hoz ment. Egy odvas fa belsejéből üveget vett elő. Bill jót húzott belőle. Azután rágyújtottak, és leültek egymás mellé, a napfényben ragyogó töltéssel szemben.

- Ide hallgass, Tölök. Én már befejeztem. Olyan kátyúba kevertem magam, amiből nem jutok ki soha.

- Nem a fene. Talán vénasszony lettél, hogy egy kis sebláztól így nyavalyogsz.

- Te is elhiszed, hogy így van, ha elmondok mindent. Eddig még Buldognak sem meséltem el. Nem is volt időm rá. Olyasmi ez, amit csak a testvérének mesél el az ember.

Tölök rántott egyet a revolverövé:

- Hát ne meséld, ha nem vagyok alkalmas rá.

- Csak azért mondtam, hogy tudd, mennyire bízom benned. Úgyis rájössz, ha meghallod a történetet.

- Sokat beszélsz, de hiábavalóan. Ha azt akarod, hogy egyet-mást lopjak még ma, akkor ne légy ilyen művelt, mert az sok üres fecsegésben nyilvánul...

- Elsősorban ez a leány nem Lincoln Ábrahámé.

- Nem a Silver-Citybeli állomásfőnök rokona?

- Az az állomásfőnök, akit te gondolsz, nem Lincoln Ábrahám, hanem Waller Tóbiás. Annak van a nagy horogütése.

- Igaz! - De hát ki a Lincoln Ábrahám... Az biztos, hogy ezt a nevet már hallottam valahol...

- Ez nem tartozik ide. Majd máskor... Szóval ezt az asszonyt én elszöktettem... - Vad Tölök felállt, rántott egyet a nadrágján, és azt mondta.

- Nézd, Texas Bill! Én eddig a barátod voltam, és elismerem, hogy néhányszor kimentettél a bajból. Becsavarogtuk a Rocky Mountaint is együtt. Nagy szó. Ezért most csak azt mondom: nem láttalak, nem hallottam rólad, és nem árullak el. De keltsd fel az asszonyt, és eredjetez máris tovább... Az én hálókocsimba találsz lopott széket, lopott kanalat és a földet is egy kertésztől loptam hozzá, de azt senki sem mondhatja, hogy lopott asszonyt is rejtegettek már az én pullmanlakásomban. Érted? Ha más tette volna ezt velem, hát keresztüllőném, de...

- Csak egy percre fognád be azt az elképzelhetetlenül nagy szádat! Azt hiszed, hogy elcsábítottam valakinek a feleségét?

- Téged mindig szerettek a nők - felelte némi mélabúval a Vad Tölök.

- De vagyok olyan fickó mint te, ami a becsületet illeti, és nem estem a fejemre, hogy becsapjam magam előtt minden nyugati országút ajtaját...

- De hát te mondtad, hogy más felesége...

- Igen, én mondtam...

- És megszöktetted?

- Úgy van. Előzőleg a férjét lelöttem.

Vad Tülok riadtan kapott a revolveréhez.

- Ember! Mondd azonnal, hogy hazudtál!

- Nem hazudtam.

A kétméteres csontváz tanácstalanul állt.

- Akkor... itt valami szörnyű titok... van...

Bill bólintott.

- Az van. Ül le szépen és hallgass meg. Szükségem van segítő társra, és itt csak olyan emberre számíthatok, aki annyira sem becsüli az életét, mint egy elhajított szivarvéget...

Hallgattak.

- Ki üldöz?

- Mindenki. A férj egy csomó rablóval, Connected egész lakossága a sheriffel az élen.

- És itt ülsz nyugodtan a város határában.

- Elcsaltam őket hamis nyomon Kindlow-ba...

- És ezek is az asszony miatt üldöznek?

- Nem. Ezek a rablóvilkosság miatt...

Tüloknek leesett az álla.

- Te... öltél?

- Marha!... Itt ez a revolver. Valakitől elnyertem a kockán, és maga a tettes mártott be. Ez a kis pisztoly az egyik áldozaté volt.

Ott tartotta a tenyerén a revolvért. Vad Tülok nézte, és kóválygott az agya...

- Ki ez az asszony? - kérdezte végül.

- A Lord felesége!

Tüloknek elállt a lélegzete. Azután sokáig nem szólt, végül csendesen megjegyezte:

- Lehet abban valami, amit mondtál, hogy ebből nem mászol ki ép bőrrel.... - Ezután Bill mindent elmesélt részletesen, pontosan. Tülok egyszer sem szakította félbe. Néha hűmmögött, vagy bólogatott...

- Ez történt... - fejezte be Bill. - Te mit csináltál volna az én helyemben?

- Miféle hülyeségeket kérdezel? Lehetett itt kétfélét csinálni? De, hogy akarsz kimászni a bajból?

- Van egy tervem...

És elmondta.

Sokáig suttoztak. Azután Bill a fák közé ment, és lefeküdt pihenni. A Vad Tülok serényen munkához látott...

Edith álmosan, fáradtan mászott ki a teherkocsiból, amikor felkeltették. Már éjszaka volt. A sötét égen mozdulatlan felhők zárták el a mennybolt esti fényeit. A töltés vonala kissé levált a fekete mennybolt háttéréről.

Bill és a Vad Tülok egy-egy kezét fogva lesegítette a deszkapallóról.

- Jól van? - kérdezte Bill.

- Eleget pihentem. Frissnek érzem magam.

- Rendben van. Most már nincs komoly fáradalmakról szó. Utazunk.

A töltés felé mentek. A síneken megcsillant valami.

- Hajtány - mondta a Vad Tülok... - Holnapra vissza kellene vinni. A kőbányához elágazik egy iparvágány, ott szokott ez készenlétben állni.

- Nem állhat másutt?

- Nem. Beleszalad a vonat a sötétben.

- Világítsd ki, ha otthagyjuk valahol. Van piros lámpád... Nem érdemes már... erre jönnöd... Azután, ha velünk voltál...

A leány megértette. Aki segítségükre van az jobb, ha elmegy a környékről.

- Igazad van - bólintott a Tülok. - Majd otthagyom valahol. Nem kár. Mit kaphatok ezért, ha egy Westinghausen hajtókart négy kerékkel, fékkel és dudával nem becsültek többre húsz dollárnál...

Beültek a hajtányba. Vad Tülok előbb körüljárta a gépet egy kannával, és itt is, ott is nagy szakértelemmel olajat öntögetett a hajtány kerekei közé. Azután felült a két utas mellé, megtaszította a lendítőt, és elgurultak a sötétbe...

Csendben siklottak, egyenletes, gyors tempóban.

- Hová megyünk? - kérdezte Edith.

- Biztos helyre, ahol nem keresnek Connicted lakosai, és nem kutat utánunk a Lord... Tüloknek elmondtam mindent.

- Kelet felé megyünk?

- Előbb megállunk, azután majd... Meglátja...

Eső szemerkélt. Edith nem kérdezett többet.

Hárman ültek egymás mellett, kissé szorosan és olykor ha váltókon döccent a hajtány, a fiúba kapaszkodott. Végül Bill egyszerűen átfogta a vállát. Edith ettől nagyon nyugodt lett. Milyen csodálatos! Mintha testvére, vagy az apja lenne, olyan magától értetődő, ha megfogja, felemeli, viszi, átkarolja...

Még egyszer sem jutott eszébe tiltakozni a fiú érintése ellen. Sőt. Ha Bill megfogta, átkarolta, minden szorongás lement az agyáról, szívéről...

Egy órája utaztak a hajtányon, amikor távol homályos lámpafények tűntek fel...

- Most vigyázat... - súgta Bill.

- Ne félj...

Az eső tartós záporrá sűrűsödött. Csuromvizesre áztak. Vad Tülök teljes erőből hajtott.

- Miért vágatsz így?

- Fél háromkor jön Denver felől egy állandó tehervonat. Addig el kell tűnni a sínről. A vezető és a fékezők látnák, hogy nem vagyunk vasútiak...

Bill megragadta a hajtókar egyik elágazó szárát, és ketten rángatták oda-vissza, Tülökkel. A kis hajtány rázkódott, csikorgott, csattant, és életveszélyes iramban gurult a sínen. Ha csak egyetlen kavics akad az útjába, úgy elrepül a töltésről, mint a kilőtt golyó.

A zápor csíkjait kirajzolva, az éjszakából két fénypont tűnt fel. Tompa üvöltés érkezett a távolból.

- A teher...

- Ne nyomjuk...

Abbahagyták a hajtást, csak éppen fogták a vasat, és Vad Tülök egyenletesen nehezedett lábával a fékre.

Csikorgás. A kerék letapadva csúszott, egy csettenés: behúzták a kéziféket.

- Gyorsan le.

Miközben kiugrottak az ülésről, Vad Tülök elővett valamit a lába mellől. Öngyújtó lobbant, azután vörös fény látszott, és a „tilos” jelzésű lámpát odaakasztotta a kocsí elejére.

...Elindultak az esőben. Vaksötét, szabálytalanul elszórt fákkal, bozótokkal benőtt tájon jártak.

Hol vannak?

Bizonyára Kindlow-ban, ahová a lovakat küldte Bill, gondolta Edith. A becsapott rablók majd továbbmennek, ők pedig...

Mi lesz velük?...

Bill fogta a karját, mert botladozott a sárban, és az orrukig sem láttak.

- Menj előre! - mondta Tülöknek. - Én lassabban követlek Edithet.

Hallotta, amint Tülök elsiet, és káromkodik, mert egy fatörzsnek ütközik... azután elnyelte a sötét...

- Hová megyünk?

- Bízok bennem?...

- Miért kérdezte ezt?

- Mert ha bízok, akkor ne kérdezz. Rossz taktika lenne tőlünk, ha állandóan előre tudná azt, amit teszünk. Legjobb, ha az idegeit kíméli, amennyire lehet... Ne kérdezz, ne gondolkodj... Jöjjön szépen, és lesz, ahogy lesz... Hoplá!...

Felkapta a leányt, mielőtt a sárba bukott volna.

- Óvatosan kérem, ezekkel a lábakkal. Volt egy unokahúgom, aki élete végéig olyan orral járt, hogy paradicsomnak nézték, mert egyszer megbotlott a lépcsőházban, és tíz fokon csúszott végig arccal.

Ismét a csuklóját fogta, és halkán füttyöreshetett.

Kemény talajon jártak, de nagyon csúszott... Agyag lehetett.

Valahonnan szekérezőgés zavarta a csendet. Bill nyomban megállt. Beszélgetést is hallottak.

- A földre...

Engedelmesen végigfeküdt a sárban.

- Csússzon mögöttem...

Jobbfelől is hangok közeledtek. Úgy látszik, beértek valahová... Kindlow?

- Felállni... Futni szorosan mögöttem, mert fák között leszünk...

Csodálta, hogy Bill lát a sötétben. Mert látnia kellett. Fák között szaladtak, néha hozzádörzsölődött egy-egy nedves törzshöz.

- Au!

Egy kiálló gyökérbe ütötte a lábát, és féltérdre esett. Éles fájdalom hasított a csontjába. Meghallhatták a kiáltást, mert hangok és lépések közeledtek.

- Arra... mintha kiáltott volna valaki...!

- A csodába! Ki lehet?

Félig eszméletlenül a fájdalomtól, érezte, amint a fiú felragadja könnyedén, és lábujjhegyen, nagy szokellésekkel menekül a fák között, olyan biztos ugrásokkal, mintha fényes nappal lenne.

- Az ördög jár erre! Hallod, Jeff? - mondta most valaki tisztán, élesen.

- Tán inkább valami tolvaj?!

Most Bill megállt vele egy domb mögött.

A tenyerét egy pillanatra a leány szájára helyezve, jelezve, hogy még a lélegzetvételét is halkítsa le...

A zápor zuhogott, a lépések eltocsogtak valamerre, és csendes lett minden. A fiú le akarta tenni.

- Nem bírok tovább menni... - suttogta Edith, mert a térde iszonyúan fájt.

Bill szó nélkül tovább vitte. Ömlött róluk a víz. A nő arcára vastag, csapzott csomókban lógott a haja... Házat pillantott meg, amikor már közvetlen a falánál voltak... Ajtó nyikordult... Fülledt szagú sötétbe értek...

- A hölgy azonnal dobjon le mindent magáról. Vidd ide a másik szobába - mondta a Vad Tülok. - Száraz ruhát készítettünk a számára.

Még egy árny látszott Tülok mellett egészen elmosódva, a sötétben. De ez nem szólt semmit. Texas Bill felemelte Edithet, bevitte valahová, és a pokrócra fektette.

- Keresse össze a ruhadarabokat. Nem lehet lámpát gyújtani... Azonnal vesse le ezt az ázott holmit... Magára hagyom...

Lehet, hogy véletlen érintés volt, de az is lehet, hogy nem... A fiú keze végigsiklott az arcbőréen...

Az ajtó nyikordult...

Sajgó lábbal, kimerülten összekeresgélte a ruhadarabokat és magára kapkodta. Valami vastag szárú bőrnadrág, gyapjúing és kabát volt odakészítve. A lába nagyon fájt. Kimerülten végigdőlt a pokrócon...

A szomszédos szobából suttogást hallott... Virradt... Lehunyta a szemét, de nem soká alhatott, talán negyedórát és felriadt.

Világos volt. Hol van? Egy szekrényre tévedt a pillantása, amelyen hatalmas tábla függött:

BELÉPÉS CSAK TAGOK SZÁMÁRA

Most felismerte a szobát is...

Connictedben volt. Buldognál. A tűzfészek kellős közepén.

27.

Ez volt Bill terve. Tudta, hogy mindenfelé keresik, utakon, mezőkön és tehervonatokban, de Connictedben, ahonnan vágatva menekült, sarkában a halállal, senki sem kutatja.

- Idehallgass, Bulldog... Te nem tudod, mit vállaltál azzal, hogy befogadsz a nővel...

- Hülyeség... - dörögte, piszkos nagy szakállát a kabátja fölé simítva.

- Azért mégis elmondom mindazt, amit a Vad Tüloknek már elmeséltem. - Miután befejezte, Bulldog sokáig csendben ült.

- Átkozott história. Hogy akarsz kimászni belőle?

- Most csak azt tudom, hogy egy napig pihennem kell. A gyulladás akadályoz mindenben. Ezalatt te kissé körül nézel, hogy megtudj egyet s más.

- És azután? - kérdezte a Vad Tülok, mintegy felelve is a reménytelenséget kifejező hang-súllyal.

- Azután meglátjuk... Talán sikerül valamerre, Kelet felé elmenekülni az asszonnyal... Most adjatok hideg vizet és borogatásnak valót...

Délutánig aludt, egyfolytában. Amikor felnyitotta a szemét, ott ült mellette Edith. Éppen kifacsarta a vizes ruhát.

- Jó mélyen aludt - mondta mosolyogva. - Többször cseréltem borogatást a vállán, anélkül, hogy felébredt volna közben.

- Hol van Bulldog?

- Nem tudom. Vad Tülok itt alszik az íróasztalon.

Úgy is volt. A kétméteres csontváz a kis íróasztalon horkolt, hosszú lábait magasan felrakta, úgy, hogy megviselt tehénbőr csizmáinak sarka a szekrény peremére támaszkodott.

Csodálatos, harsány diadalmassággal horkolt.

- Miért nem mondta, hogy megsebesült?... Azért jött gyulladásba a seb, mert elhanyagolta.

- Nem szeretem a részvétet. Ez családi nálunk. A nagyapám halálos ágyán szigorúan meghagyta a személyzetnek, hogy amennyiben elhunyna, úgy részvétlátogatók számára nincs otthon! Hogy van?

- Nagyon jól. Csak nem merek a tükörbe nézni.

- Szavamra semmi oka. Elsőrangúan hat, mint zord vadász - felelte, miközben végignézett a bő lovaglónadrágban, és ormótlan trapperkabátban gyerekesen festő Edithen. - Csak azt csodálom, hogy nem fél egyedül tartózkodni egy ekkora ruhában.

Csodálatos volt. Tréfáltak! Mosolyogtak egymásra. Az ablakon betűzött a nap az eső utáni, párás, nedves táj csillogásától vidáman. Mintha nem is a halál árnyékában ülnének itt, benn a csapdában.

- Okos volt, hogy visszajöttünk. Itt nem keres bennünket senki.

- Na látja - hencegett Bill -, még nekem is lehetnek értelmes ötleteim. Legyen szíves, adja ide azt a bőrvet az asztalról. Köszönöm...

Az övet hozzávágta Tülökhöz, aki revolvért rántva, harcra készen felugrott.

- Ne hortyogj már, mint valami gőzfűrés.

Tülök kidörzsölte az álmot a szeméből.

- Már indulunk?

- Ha csak az lenne a célunk, hogy meglincseljenek, akkor igen.

Tülök sóhajtva igazgatta revolverövét, amit álmában sem vetett le.

- Csak tudnám, hogy hová megyek most, és hol teszek majd szert egy újabb vagonra... Megszoktam a főbérletet.

- Gyerekjáték. Elsőrangú tervem van, kitűnő jövedelem. Neked való! Nagy kockázat, kevés munka.

Buldog jött vissza. Szokott komor, de semmitmondó arckifejezésével. Három arc nézett rá várakozással. Elsősorban megnézte a bögrét az asztalon.

- Legalább főzött volna friss kávé, aki megitta, hogy full...

- Én ittam ki - mondta gyorsan Edith, elébe vágva a sértésnek.

- Igen?... Hm... Maga is főzhetett volna...

- Voltál a városban?... - kérdezte Bill.

- Hát?... Mit gondolsz, halászni mentem - felelte gorombán. - A vendéglőben voltam. Todlernél.

- Mi volt?

- Bűdös... Elszoktam a füsttől meg az ázott cowboyruháktól...

- Rólunk nem hallottál?

Morgott... az övét húzogatta, és egy nagy darab birkahúst vett elő a zsebéből, néhány törött cigaretta társaságában.

- Semmi különös nincsen... Az üldözők Kelet felé mentek Kindlow-ba... És... szóval dühösek még, beszélnek rólad, de sokan már a lovasversenyre kötnek fogadást... hm...

Odatette a kávé. Bill kutató pillantással nézte.

- Azt hiszem - mondta Edithnek -, jó lenne, ha valamivel rövidebbre nyírná a haját. Amennyire egyedül tudja... Jobb ha nem látják azonnal, hogy nő...

- Jó. Hol talállok ollót?

- A szomszéd szoba sarkában van egy régi utazóbőrönd... Ott talál ollót, tűt, cérnát és egy farkascsapdát.

Edith elsietett a másik szobába.

- Most beszélj - mondta Bill.

Buldog a kabátzsebében kotorászott.

- Sok felírást gyűjtöttem...

- Újabban a környéken is lopod a táblákat?

- Nem tábla. Írás.

Előszedett egy csomó gyűrött papírt.

- Itt az elsőféle... Ezt lovas küldöncök vitték Denver felé, és minden harmadik fát teleaggattak vele.

Ez állt az írásban:

KÖRÖZVÉNY!

Ezer dollár jutalom annak, aki az állítólagos Texas Bill, középtermetű, fekete hajú, fehér fogú, Arizonában és néhány környező államban közismert csirkefogót élve vagy halva kézre keríti. Nevezett egy feltűnően szép asszony társaságában Kindlow felé szökött.

Nevada Állam Kormányzója nevében:

A connected sheriff

Thompson

Hallgattak...

- Szóval?... - kérdezte Bill.

- Szóval Kelet felé minden vonatot átvizsgálunk, és minden fűkező résen van - jegyezte meg a Vad Tülok. - És az országutakon, hegyen-völgyön csapatok kutatnak utánad, ez most már valószínű.

- Hm... - tűnődött Bill. - A pásztorok és a csapdaállítók között sok jó barátom van, ezek fűtülnek a jutalomra.

Bill kotorászott a papírok között, és elővett egy másik ívet.

- Ezt meg egy fiú viszi szét, gyors paripán. Mindenhol látni.

Másolópapírral sokszorosított írás volt.

EMBEREK!

Texas Bill orvul rám lőtt, és elszöktette a feleségemet. Ezért megölöm. Aki befogadja, aki élelmet ad a szökevényeknek, vagy bármi módon a kezükre jár, azt megölöm, házat felgyújtom, állatait elpusztítom, Isten engem úgy segéljen.

A Lord

- Ez a rosszabb - dünnyögte a Bulldog. - A másik miatt csak a sheriffektől és a városi polgároktól kell tartani. Ez mindenkit elriaszt. Tudják, hogy a Lord beváltja a fenyegetését...

Bill felugrott és füttyörészett.

- A vállam jól van. Még ma indulunk.

- Hová?

- Igazán egyszerű. Oda, ahol nem félnek a Lord-tól, amerre nem gyanítják a menekülés útját: Mexikóba.

- Ez okos! - kiáltotta Tülök. - Dél felé nem kutatnak, csak Kindlow-tól keletnek...

Ebben az egyben tévedett a Vad Tülök.

28.

Austin messziről észrevette a porfelhővel távolodó kovácsot, aki nagy tempóban igyekezett Kindlow felé. Nem látta pontosan, hogy a másik ló nyerge üres. A szürke távoli gomolyag csak azt jelezte, hogy arrafelé vágat valaki...

Megsarkantyúzta a lovát, és sebes vágtaiba kezdett. Már feltűntek a kisváros első házai, amikor beérte az álmos szemű küldöncöt.

- Állj!

- Nem lehet... Sürgős...

Austin nem sokat vitázott. Eléje ugrott, és megragadta a karját. A „lótank” tulajdonosa kis híján lebukott a nyeregből. Dühösen a pisztolyához kapott, de az idegen úgy kapta el a torkát, hogy menten kiszorult a lélegzete.

- Kutya! Megfojtsalak?!

- Mit akar?... - kérdezte szelídebben, rövid köhécseles után.

- Hol loptad a két lovat?

- Nem loptam... Eresszen el gyorsan, mert a két lovat...

- Csend! Mondd el, ki bízta rád, és hogyan, de nagyon gyorsan!

A kovács nem sokáig habozott. Az idegen zord egyéniségnek látszott, és tiszteletreméltó szorítása van. Elmondta egyszerűen, sorjában a történetet, a nőről és a férfiről, akit különben jól ismer, sokszor járt nála mindenféle holmit venni, utána kártyáztak, és ha visszanyerte a vásárolt apróságok értékét, akkor elment. Texas Bill néven, jónevű csavargó az Államokban, és nem hihető róla, hogy lótolvaj legyen, vagy ilyesféle...

- Add ide a levelet...

- A levél nem önnek szól...

Egy hirtelen ráirányuló pisztoly csöve arra készítette, hogy mégis átnyújtsa a levelet. Szomorúan látta, hogy az ismeretlen egyén felbontja, átfutja és zsebre teszi.

- Adja vissza...

- Felesleges... A két lovat az ismerősöd Connectedben lopta, és azért küldi veled Kindlowba, hogy tévútra vezesse az üldözőket...

További magyarázat nélkül megfordította a lovát, és elrúgtatott abba az irányba, amerről érkezett.

A kovács tanácstalanul állt. Végül is úgy döntött, hogy elmegy Kindlowba, a seriffhez.

A Lord közben a nyomokat vizsgálta, de egyre zavarosabb lett, különösen miután Austin lova is közbenyargalt.

- Három ló ügetett arra, az világos... - mondta a „Púpos Henry” nevű rabló, akinek eltört valahol az egyik lapockája, és azóta torzan kidudorodott a fél válla. Ezenfelül ijesztően kancsal volt, akkora mellkassal, mint valami rosszul kitömött bábu.

- Három ló... - sziszegte dühösen a Lord -, mert az a hülye Austin előttünk nyargal, és összezavarja a nyomokat...

- Kindlow-ig mindenesetre követni kell őket.

- Helyes is - jegyezte meg a púpos. - Hiszen arra kell áthaladniuk.

- Túl egyszerű lenne - mondta a Lord, - a fickó nem olyan ostoba, hogy ilyen tiszta nyomon haladjon előttünk.

- De a két ló...

- Meglátjuk... Előre!

Alig nyargaltak egy mérföldet, amikor Gunner lovagolt szemben, három emberével. Ezek elébük vágtak, mert nagy félkörben megkerülték a völgyét, lejtős terepen, nagyobb iramban.

- Vissza! - kiáltotta a kecskeszakállas. - Az a gazember becsapott bennünket.

- Tudtam - mondta a Lord, és szitkozódott. - Ki jár előttünk?

- Egy ostoba alak, akire rászózt a két lovat. Austin utolérte, kivallatta és találkozott velünk. Azt mondja, nem mer a szemed elé kerülni, pedig fontos közlendői vannak.

A Lord egy távoli facsoport felé fordult, ahol nem látszott senki.

- Gyere ide! - kiáltotta.

Austin kilépett a fák közül, és odament.

- Lord - mondta - a fickó nincs Kindlow-ban, legalábbis nem ezen az úton ment.

- Beszélj!

Elmesélt mindent. Végül odaadta a levelet.

A rablóvezér átfutotta.

- Rendben van. Visszafordulunk.

- Pedig, ha más úton is, de erre kellett jönniük...

- Akkor is meg kell találnunk először a nyomukat...

Austin állt. Várta, hogy visszafogadják. De a Lord röviden ráivallt.

- Takarodj!

A kis csapat elvágatott, és Austin külön folytatta az útját a rablók nyomában.

A „lótankhoz” érve leugráltak a nyeregből. Mindenfelé kutattak, de a sziklás talajon sem árulta el a menekülés irányát.

- A Gorilla most Kindlow-ban vár majd - mondta Gunner. - Valószínűleg mi is odamegyünk, ha itt nem akadunk nyomra.

Körül néhány fán már ott függött a körözhvény, némelyiken a Lord üzenete is. Bob gyors munkát végzett.

- Csak Kindlow felé menekülhettek - mondta a púpos -, mert másfelé nincs út, kivéve Connictedet, ahová nem merészkedhet vissza a gazember.

- És a vasút? - mutatott Gunner a távoli töltéssáv felé.

- Ugyan! Kelet felé minden vasúti kocsit átkutatnak. A gyilkost nem hagyják elmenekülni. A kormányzó húgát és barátait ölte meg...

- Austin tette - dörögte Gunner.

- De ezt ők nem tudják.

Tanácsstalanul álltak néhány másodpercig. Valóban ostoba kísérlet lenne, ilyen bünténnyel körözve, Kelet felé induló vonatra ülni vagy visszatérni Connictedbe.

- Csak Kindlow felé vehette az útját, és a Kékhegységen át Keletre akar jutni. Én így tennék a helyében.

- Igen... De azt hiszem, ez a fickó okosabb nálatok... Mindegy, nincs más hátra, mint Kindlow.

Nagyon távolról mintha kiáltást hallottak volna.

- Odanézzetek! - mondta a púpos, és kinyújtott karral mutatott valamerre. Odanézzetek... A domb lejtőjén túl egy távirópóznánál integetett valaki.

- Austin lenne?

A Lord fagyos tekintete néhány másodpercig mozdulatlanul meredt a póznára. Azután azt mondta:

- Bob akar valamit. Gyerünk...

Mire odaértek, a vastag fejű suhanc már elébük igyekezett, lomha, nehézkes járásával, száron vezetve egy lovat.

- Mi van ott, Bob? - kérdezte Gunner...

- Elbágták a drótot... Valami elbágta... Gyomok bezetnek... Nedbes földön... Arra...

A töltés felé mutatott.

- Mégis vasútra merészkedtek volna? - csodálkozott a púpos.

- De miért vágták el a drótot - töprengett a Lord.

- Hiszen Kindlow-ból is sürgönyözhet valaki, ha a körözhvényt Keletre... Hm... Hát ez mi... - követte a lábnyomot és odaért a másik póznához.

- Érdekes... Levágta a drótot, de azért, mert kellett valamire... Elcsípte a másik végén is, és... magával vitte... Minek?

Gunner a homlokára csapott:

- A Vad Tülok... Arrafelé egy hóbertos csavargó lakik, aki mindenféle drótot lop. Vagy ő volt...

- Vagy elrejtőztek nála, és ajándékot vittek neki... Gyerünk a Vad Tülokhöz. - Most már úgy nyargaltak, mint a véredek, ha az űzött vad szagát feljük hozza a szél. Rövidesen ott álltak a dölt teherkocsinál.

A Lord rohant elől, revolverrel a kezében. A többiek utána.

- Kirepültek a madárkák - mondta púpos. - Idejöttek a kovácstól, az bizonyos...

- És innen...

Az ázott földben néhány nyom vezetett a töltéshez. A Lord követte a csizmák lenyomatát. Sokáig vizsgálódott, térden csúszva a kövek között. Valamit megsimított a kezével.

- Olaj! - kiabálta le. - Itt valamit megolajoztak.

- Hajtány! Kindlow-ba utaztak lopott hajtányon... Istenemre nem rossz ötlet. - A Lord a sínekre meredt, és lassan felvonta a vállát.

- De az olajnyomok Connicted felé húzódnak.

Ezt senki sem értette. Odacsődültek a töltésre, nézték a síneket, lassan követték az itt-ott látszó olajfoltokat, és miután jó darabon újra meg újra feltűnt egy csepp olaj, kétségtelen volt, hogy Connicted felé menekültek a hajtánnyal.

- Bob! Nyargalj Kindlow-ba - mondta a Lord. - Értesítsd a Gorillát, hogy Connictedben vagyunk, a Szarvastetőnél várjuk, vagy üzenetet kap.

A fiú elvágtatott. A Lord az emberekkel továbbnyargalt a vasút mentén, és félóra múlva megtalálták a sáros, lágy talajban azt a feltűrt részt, ahol közvetlenül Connicted előtt, lefutottak a menekülők a töltésről.

A fickó sok munkát ad, az biztos - törülgette Gunner a homlokát. - Eszeveszett gondolat, visszatérni Connictedbe.

- De okos! Ott azután biztos lehetett, hogy senki sem keresi.

- És tévedett - mondta a Lord, tompán, mintha rög hullott volna egy koporsóra...

30.

- Pomacot megkerüljük, és a Kis-Medve hágón át délnek megyünk - mondta Bill a két barátjának, miközben nyeregbe ült. Edith is lóra szállt.

- Csak gyorsan. És... ha emberek jönnek, hát egyiketek legalább bújjon el - mondta a Vad Tülok -, mert így pontosan úgy néztek ki, ahogy a köröző levélben leírtak benneteket.

- A lovak árát Mexikóból elküldöm - mondta a nő.

- Nem baj - dünnyögte Bulldog -, de nem sürgős. Húsz táblát adtam érte az ácsnak, aki tetőket is fed, és erre kell neki...

- Ennyi táblától megváltál?

- Úgyis minek? - felelte.

- Hogyan? - kérdezte a leány, de Bill gyorsan közbevágtott.
- Abbahagyja a gyűjtést öreg napjaira... Isten áldjon, vén rabló... Gyerünk Edith...
- Ha nem találkozánk...
- Felesleges most hálálkodni - mondta Vad Tülok. - Siessenek.
- Gyerünk.

Gyors vágóban igyekeztek a réteken keresztül. A nap már félig lebukott, és távolról idelátszott a szomszéd község vörös fényben úszó kis ház csoportja.

- Most hová?...
- Mexikóba!
- Gondolja, hogy ott biztonságban lehetünk... „Töle”?
- Ott hajóra száll, és elutazik New Yorkba, ahol elsőrangúan lehet szórakozni. Keresse fel a Metropol Bárt a 77. utcában, és hivatkozzon rám...
- Maga nem jön?
- Nem. Minek?

Hallgattak. A dombok lassan elfeledték Connicted poros, unalmas panorámáját. Nem érezték a veszélyt. Errefelé nem jár senki. Sem út, sem ösvény, üres szavanna nyúlik a beláthatatlan távolba. Az üldözők még nem lehetnek a nyomukban. Connicted délnyugati vidékén sokszor hetekig nem jár más, csak a coyote és a mocsárban rejtőző szürkefarkas, ha elbitangol a hegyekből.

- Maga... Mit fog csinálni - kérdezte rövid gondolkodás után Edith -, ha biztonságban leszünk.
- Még nem tudom. Lehet, hogy tájképeket festek, vagy beállok segédnek egy vegyeskereskedőhöz...
- Miért üt el minden határozott feleletet tréfával? Én azt hittem, hogy jó barátok vagyunk.
- Igen... Úgy látszik, néha egyben s másban rendelkezésre álltunk egymásnak...
- És ha... megismétlődne az a helyzet, megtenné még egyszer, hogy szembeszálljon miattam „Vele” és végül az egész világgal?

Megrántotta a kantárt és szembefordult a férfival. Vad, torzonborz koronájú fák között vezetett az útjuk, dús, puha, nedves talajban, ahol a ló hasáig ért a fű, a gyom, a sok züllött, összevissza termő gízgaz. Bill mosolyogva nézett rá. Egy pillanatra eltévedt a tekintete Edith arcáról a távoli csillagok felé, és olyan volt, mint valami holdkóros, furcsa szerelmese a mennyboltnak.

- Miért nem felel? Megtenné még egyszer értem mindezt, most, miután tudja, hogy mi az, amit magára zúdított?!
- Nyugodjék meg, kedves Edith. Texas Bill nem mérlegelte még soha a következményeket, mert az a véleménye, hogy csak csúf öregemberek tesznek ilyesmit. Azonfelül ha mint agg tökepezés akarnék kimúlni, akkor nem mászkálnék állandóan ezen a vidéken, ahol annyi ember halt már meg ifjan, és oly ritkán tüdőgyulladásban. Harmadszor, ha valami gazember körmei között vergődik egy olyan finom, kedves teremtes, mint maga, akkor közbe kell lépnem, esetleg csúnyán megjárhatom de nem fordulhat elő, hogy a tükörbe nézve megvetéssel pillantsak arra az úrra, aki szemközt áll... Most pedig, jó lesz sietni.

Ezt azért mondta, mert a nő válla felett piros fény villant az égre a dombok felől, amelyek Connictedet elfedték.

Tűz fénye volt!

31.

Edith eleinte örült, hogy a fiú, akiről azt hihetné első látásra az ember, hogy hajlamos minden szemtelenségre, olyan személytelenül, pajtáskodó, olykor atyáskodó módon bánik vele. Nem érezte Bill közelében, hogy nő, nem félt egy pillanatig sem, ha éjszaka az erdőben, vagy a vasajtóval elzárt tehervonat mélyén kettesben volt ezzel a férfival, akiről mindössze annyit tudott, hogy csavargó.

Bill változatlanul megmaradt jó pajtásnak, kamaszosan csúfondárosnak, és amíg egyrészt eszeveszetten rohant a veszélybe, örült vállalkozásokba, másrészt testvéri gyengédséggel vigyázott Edithre.

Ez eleinte nagy aggodalomtól szabadította meg a nőt, és jólesett neki.

De most már kissé idegesítette. Végtére mégiscsak nő. Nagyon szép nő. És hiúsága is van. Kezdte bosszantani, hogy Bill egy pillantással, egy szóval sem jelzi, hogy olykor tudomást vesz erről. Attól, ahogy Bill bánt vele, a nagyanyja, vagy az unokahúga is lehetett volna a fiúnak. Csakugyan ennyire közömbös számára az, hogy a nő, akit megmentett, akiért szinte percenként kockáztatja az életét, szép és fiatal?...

A gondolatsor végén dühösen megrántotta a kantárt, hogy a ló felkapta a fejét, és idegesen lépegetett hátrafelé.

- Mi az? - kérdezte Bill.

- Semmi.

- Érdekes - kezdte mesélni a fiú vidáman. - Arizonában csodálatos tájak fordulnak elő. Sokszor egy nagy város közelében olyan vad vidék terült el, mintha mérföldekre nem akadna emberlakta hely. Egyszerűen elkerülik a telepések, mert a föld kissé nedves vagy köves, szóval némi munkát kívánna, és ezek az emberek megszokták, hogy áldott, kész termőföld várja őket errefelé. Nem érdekes?

- De igen.

„Hm... Mitől lóg őnagysága orra?”, gondolta Bill. „Valami van a bögyiben, az biztos.” Talán nem volt elég udvarias hozzá? Vigyázni kell erre az elkényeztetett leányra, mert még megsértődik, és amúgy is elég bajuk van.

Felértek az egyik domb tetejére.

- Ott ég valami! - kiáltotta Edith, hátrafordulva. Messze, Connictednél egy ház lángokban állt.

- Igen... Csakugyan tűz van. Úgy látszik, égve hagyta valaki a lámpát... Vagy mi... - A nő összehúzott szemöldökkel nézett a távolba, hogy a tűzvész világán át meglásson valamit...

- Na jöjjön, siessünk... - mondta Bill, és megrántotta Edith lovát is.

- Nem tudja, hogy hol a tűz?

- Talán a vendéglőben. Nem látni azt ilyen messziről.

Pedig nem mondott igazat. Jól látta, hogy Buldog háza ég.

Hajnaltól feltűnt a távolból Pomac. Nagy ívben tértek el Nyugatnak. Edith fáradtnak látszott.

- Hol pihenünk? - kérdezte.

- Egy órát megkockáztathatunk. Itt a közelben lakik egy barátom. Diplomás ember. Juh főorvos. Állami engedéllyel gyógyítja a beteg állatokat, s egy időben tanársegéd volt nálam.

- Gondolja, hogy már a nyomunkban vannak?

- Igazán nem hiszem. De jó, ha mennél hamarabb biztonságba kerülünk...

A juh főorvos egy kis házban lakott. Valamilyen rejtélyes építészeti okból kifolyólag, az épület gögös megvetéssel hátatfordított az útnak. A főorvos ing nélkül, egy rongyos bőrnadrágban jelent meg, mezítláb. Igen toprongyos pásztor volt. A konyhában már égett a lámpa, és egy ősz asszony kávé darált.

A földön egy tizennyolc év körüli suhanc kalapált valamit.

- Jó reggelt - köszönt Bill.

A főorvos arca elárulta, hogy a Lord körözüvénye már ide is elérkezett.

- Ide hallgass, Brady. Arról van szó, hogy egy ital vizet, egy falat kenyeret és félóra pihenést adj. De ha akarod, továbbmehetek.

A juh doktor becsukta az ajtót, hogy ne hallják a konyhában, amit a ház előtt beszélnek, azután odajött a lóhoz közel. Edithre rá sem nézett.

- Te segítettél nekem átszökni a Colorado-fennsíkon, amikor azért a vacak lóért utánam jött minden csirkefogó Nevadából. Hát most kiegyenlítem a számlát. De azután nem akarok többé tudni rólad. Nőrablókka nem érintkezem...

- Ostoba vagy, a nőt a Lord akarta elrabolni, és...

- Nem érdekel. Ez a Lord ügye meg a tiéd. Most csak azt mondom, hogy menj a ház másik oldalára, addig én belülről kinyitom a hátsó ajtót. Lehetőleg maradjatok csendben. Majd hozok ennivalót is. A segédem miatt kell az óvatosság. Nem szeret, mert nagyon megvertem egy nyíróolló miatt, és biztosan elveszejtene, ha tehetné. Eredjetek.

Miközben a hátsó bejárat felé léptettek, Bill nevetve mondta:

- Furcsa fickó ez a Brady. Azért mégis szeretem.

- Ezek... mind azt hiszik, hogy maga azért szöktetett meg, mert szeretjük egymást - jegyezte meg a nő.

Bill vigyorgott.

- Igen... Ilyen marhaság. Hopla... minek sarkantyúzta a lovat, hiszen nem akarunk vágatni... Sőt. Itt most leszállunk. Nyújtsa a kezét, királynő...

- Köszönöm, majd egyedül... És nem kell örökké, ostobán viccelődni...

„Csak tudnám mi futott a májára?” töprengett Bill. „Mert, hogy valamiért dühös rám, az bizonyos...” A sötét szobában már Brady várt rájuk ennivalóval.

- Amíg esztek, majd ellátom a lovakat... - suttogta. - Egy órán belül menjetek, mielőtt még a nap felkel...

- Jól van, Brady.

A sötétben ettek, ahogy éppen lehetett. De félórát sem üldögéltek, amikor Brady ismét előkerült. Kinyitotta az ajtót, hogy beáramlott a világosság, és hangosan mondta:

- Jó lesz, ha odébálltok. A segédem ellovagolt. Nem tudom hová. Lehet, hogy csak az oltóba ment kenőcsöt kölcsön kérni, de az is lehet, hogy meglátott veletek a lovak körül, és máris a nyakunkra hozza a „Lord”-ot.

- Idehallgass, Brady, ha valaha is elfelejtem neked...

- Az engem nem érdekel - mondta legyintve, azután kiment, és becsukta az ajtót.

- Siessünk...

Egy perc múlva nyeregbe ültek, és Bill olyan iramot diktált, hogy Edith alig bírta követni.

33.

Egy juhásznál megfelelő, régi kapcsolat biztosította Billt, hogy veszély nélkül megállhat néhány órára. Ez az ember kövér volt, és fél lábát egy farkassal való küzdelem után levágták. Volt egy nagy fia is, aki titkos erdei utakon vezette őket, amíg elhagyták Pomac város környékét. Itt is akadt még Bill „barátai” között egy megbízható: Cashel, az útellenőr, aki egy kis kalyibában lakott, és szerény fizetésért az új műútról tett jelentést az arra járó mérnököknek.

- Disznó ember vagy, Bill... - Ezzel fogadta Cashel -, nem akarok barátkozni veled, de még egyszer egyél, igyál nálam, és menj Isten hírével. Nem is sejtem, hogy fogtok életben maradni, hiszen senki sincs, aki ne látná igazságosnak, ha akár a Lord pusztít el, akár a törvény köttet fel a gázságodért... Pedig téged kedveltek mindenfelé, a Lord-ot meg gyűlölték. De most igaza van...

- Ne fecsegi annyit, vén tuskó. Majd máskor beszélünk erről, ha erre járok. Ami a bőrömet illeti, azt már többen szerették volna kitömvé látni, de eddig még megóvtam, és ezután sem kell félteni. Mondd meg, hogy jutok hamar a Kis Medve-szoroshoz, hogy a hegyekbe érjek, mielőtt odafenn lehullik a hó.

- Hm... Mexikóba készülsz?

- Oda hát...

- Gondolom, két hét alatt ott lehetsz, még lassan is, a Kis Medvénél, ha a Chenney indiánok földjén mész át, ahol a Rio-Cocos három ágra szakad. De ott csak indiánok ismerik azt az utat, amelyen nem fulladsz bele a mocsárba.

- És hogy érem el a dülőkön keresztül az indiánok földjét?

- Leghelyesebb, ha átmész a Holdkőnél, ez igen kis hegység, éppen a Rocky Mountains kezdetén...

- Köszönöm...

Amikor ellovagoltak, Cashel kiverte a pipáját, hátat fordított, és elbandukolt az erdők felé, utat ellenőrizni. Hátra sem fordult. Nem ember az, aki más asszonyát elrabolja. Még akkor sem, ha Texas Bill, a fenegyerek az illető...

Közben Bill és Edith ellovagoltak a Rocky Mountains távoli hegylánca felé...

- Mit mondott ez a barátja?

- Igen hasznos tanácsokat kaptunk tőle. Most csak eljussunk a Holdköig, simán.

- Miért?... Talán veszélyes az út?

- Útba esik Denver Hill, egy undok város. Csupa vadásznépség lakik benne. Beképzelt, undok emberek.

- Mennyi ideig tart oda az út?

- Két nap.

- De nincs élelmünk... Vagy akad még barátja útközben...

- Sajnos, megbízható egy sem. De majd segítünk magunkon... Van arra egy kedves ismerősöm... Egy vén barlang, fenn a hegy oldalában... Nagyszerű ötlet! - kiáltotta hirtelen, lelkesen.

- Micsoda?

- Maga a barlangban marad, és én meglátogatom éjjel Denver Hillben egy volt osztálytársamat. Az ad ennivalót, mert én voltam a házitanítója, és a papám egyszer pénzt adott kölcsön a néniének...

Megint csillogott a szeme. A leány már ismerte ezt a ragyogást, amikor a fiú összevissza fecseg, és már egy újabb örült vállalkozás előérzete izgatja.

Ilyenkor egyik pillanatról a másikra feltámadt benne a „fenegyerek”, aki habozás nélkül városok nyugalmaát borítja fel, és bolondul vágat, verekszik, megfontolás nélkül, vidáman, szinte élvezettel...

- Kérem... nem akarom, hogy olyasmit tegyen...

- Csitt! Én intézkedem. Kimászunk a csávából, ne féljen...

Kiérték a fák közül. Messziről újabb tűzvész lobbant fel az estében.

- Nézze... ott mi ég?...

- Egy vén mormon lakik arrafelé, aki ősszel visszamegy Salt Lake Citybe, és a nyári nádkunyhóját felgyújtja, hogy ne adjon menedéket hitetleneknek... Siessünk...

Vágtattak.

Texas Bill ajkán ezen a napon nem jelent meg a csúfondáros mosoly. Jól látta, hogy körülbelül a juhőorvos háza lehet ott, ahol a lángok lobognak.

Jön!

Éjfélkor felkapaszkodtak egy újabb emelkedésre. Amikor a dombról visszanéztek, távol, mögöttük, ismét fellobbant egy lángfény az éjszakában, vészes lobogással.

Cashel útvizsgáló kunyhója égett, ott...

„Jön, jön jön” ezt mormolta magában Texas Bill, miközben a távoli tüzet nézte, és hűvös szorongás feküdt a mellkasán. Mint a bosszúállás démona, tűz és halál jelzi az útját... úgy jön a Lord.

A tűzvészek, áldozatok híre villámgyorsan bejárta a környéket. Jaj annak, aki Texas Billnek egy ital vizet vagy egy falat kenyeret ad, jaj annak, aki szóba áll vele, mert nyomában jár a dühödt halál: a Lord!

Reggeltől estig vágattak a legerőltetőbb iramban, és messze elkerültek minden farmot, kunyhót, pásztort. Nem beszéltek róla, de Edith is érezte, hogy sarkukban a halál, és nem várhatnak senkitől részvétet, vagy segítséget. Az emberek errefelé helyesnek és igazságosnak tartják, ha Texas Billt megöli a Lord, és visszaveszi az asszonyát.

Étlen, szomjan folytatták az erőltetett vágatást. A nő olykor megingott a nyeregben, és Bill vadul káromkodott magában.

- Szálljon le - mondta egyszerre.

Nem messze tőlük, szinte krétaszínű sápadtsággal izzott a hegy. Ezért nevezték Holdkönek.

- Még bírom... siessünk...

- Szálljon le, ha mondom. Szót kell fogadnia.

- Nem...

Átkarolta a nőt, és leállította a nyeregből a földre.

- Mit akar?... Ne parancsolgasson nekem! Jön... „Ő” jön... érzem. A nyomunkban van.

Átkötötte a ló száját, hogy ne horkanjon. A nő elvezette az állatot, és Bill egy pokróccal követte. A takarót cikk-cakkban rángatta a földön, hogy eltörölje a ló nyomát. Azután nyeregbe ült, és elnyargalt. A ló nyomok most a város felé vezetnek majd, ha valaki követi őket.

De Bill nem ment be Denver Hillbe. Sziklás helyen, ahol nem hagyott nyomot a patkó, nagy félkörben egy távoli fénypont felé lovagolt. Valami farm lehet ott...

Edith a dús lombú fák között, a sűrűben ült és várt. Szédült a szomjúságtól és az éhségtől. Kimerítette a hajszozt lovaglása.

Hová vágatnak és meddig? Nem kétséges, hogy a végzet lecsap rájuk egy napon. Mennyi elszántsággal küzd ez a fiú, milyen bátran, természetesen vállalja egy üzőtt, veszett farkas kitaszítottágát, elszánt vérebekekkel a sarkában...

És miért? Hiszen nem szereti.

Jóságból, becsületből. Vagy talán csak azért, mert ő Texas Bill, a „fenegyerek”, aki ujját húz mindenkivel, szemébe nevet a halálnak, és lepipálja egész Arizonát?... Ezért?

Talán nem egészen. Hiszen olyan gyengéd, finom és udvarias... Túl udvarias... Maga sem tudta, hogy miért fáj a szíve. Egy ember udvariasságát sokallja... aki egyszerűen csavargó...

Egy csavargó!

Nem. Nem közönséges csavargó. Sokféle szava van. Olvasott vagy tanult ember. Körmondatokban beszél. A mozdulatai, a modora jó nevelésre vallanak.

Vágató lovak tompa patadübörgése közeledett...

Először egy magányos lovas nyargalt arra: bekötött fejjel. Austin.

Ijedten húzódott még beljebb a lombok közé. A ló nyugtalanul kapálta a földet. Megveregette az állat nyakát, és átölelte, hogy elcsendesedjen.

A lovasok most értek az elágazáshoz. Nem nézett ki a lombok közül, de hallotta a hangokat.

- Látsz a sötétben nyomot?

- Rosszul... Itt néhány pata továbbmegy Denver Hill felé.

- Gyerünk!

- Megállj! - kiáltotta egy rekedtes, hideg hang.

Edith szíve, egy másodpercre, megszűnt dobogni...

Ez az „Ö” hangja!

- Én a púpos Henryvel Denver Hillbe lovagolok. Bob is velem jön. Ha megtalálom őket, Bob értesít benneteket. Ti tovább mentek a Holdkő útján, keresztül a Rio-Cocos deltájáig. Arra vezet a legrövidebb út Mexikóba.

Hallotta elnyaralni a lovasokat. Nehéz szívvel ült a lombok között. Most már előttük jár a halál...

35.

Austin a magányos lovas, sebesen vágatott...

Nem mert a főnökével találkozni. Előbb-utóbb türelmét veszíti a Lord, és akkor azzal a varázslatos mozdulattal, hogy az ember csak a tűz villanását látja, elintézi őt. A bitang! Miért gyűlöli? Mert a saját szakállára dolgozott? Nevetséges! Végre is, ha már rabló az ember...

Beért a néma városba. Elhagyatott szűk utcák, földszintes és egyemeletes házak, amelyekben mindenki alszik még... A hegyek felől néhány vadász üget a csapszék felé. Jó zsákmány volt. Az egylovas kocsin fekete halom púposodik. Bizonyára felkeltik a kocsmárost, hogy áldomást igyanak.

Az egyik lovas nem tart velük, vagy lehet, hogy még dolga van valahol. Különválik a többitől, és éppen szemközt nyargal a rablóval.

- Halló! Austin! - kiáltja, amikor megpillantja.

- Teddy!... ejha!

- Mit keresel erre? Nem jó hely Denver Hill a magadfajtának...

- Miért? Talán tudsz valamit rólam?

Teddy vállat vont.

- Nem vagyok én bíró. Nekem mindegy, hogy van-e bizonyíték. Kérdés, hogy a Lord bandájában vagy-e? Ha igen, akkor rossz helyre jöttél. Ez nem a köszvényes farmerek és békés vaskereskedők városa.

- Tudom, bolond nélkül is, hogy Denver Hillben vadászok laknak, és rabló ritkán jár erre...

- Nohát. Csak azért mondom. Címborám voltál Ottawában, amikor Bount farmján dolgoztunk. Ha igaz, amit beszélnek, hogy most rabló vagy, hát tudd meg, hogy errefelé elbántak Tom Fisherrel is meg az egész bandájával...

- Gyere egy mellékutcába - mondta Austin, mert a város kövein csattogtak már a közeledő paták. - Mondanék valamit.

Letértek a dűlőútra. Zsákutca volt, és a kovácsműhely előtt kiszélesedett, hogy helyet adjon négy-öt szabad lóállásnak, ahol nagy forgalom idején a patkolást várták sorjában az állatok.

- Mit akarsz mondani?

- Mondd, gazdag vagy te?

- Vadász vagyok. Az egy sem gazdag...

- Hm... ötezer dollár jutna rád, Teddy.

- Én nem csinállok „olyasmit...”

Távol elhalt a patacsattogás. Leszálltak a lóról?

Vajon hol kezdik a kutatást, gondolta Austin.

- Nincs szó „olyasmiről” - mondta. - Nem hallottál a Lord esetéről.

- De igen. Valami piszkos fráter megszöktette a feleségét. Gyilkolt is előbb. A Lord-ot szívesen látnám lógni, de ha egy töltésrevalót belelő abba az alakba, hát igaza lesz.

- De ha én lövöm le, vagy te, akkor tízezer dollárt kapunk. A Lord ennyi jutalmat tűzött ki, és „Ő” mindig betartja a szavát. Azonfelül büntetlenül megtehetjük, mert törvényen kívül áll az az ember egy gyilkosság miatt... Ketten többre megyünk, mert ravasz az a fickó. Ha te lövöd le, ha én, felezünk... Na?

- És hol van az az ember?

- Itt. Ebben a városban, követtük a nyomát. Én érkeztem előbb, utánam jött a Lord, Görény Bobbal... egy undok, ostoba kölyökkel...

Teddynek még kerekrebbre nyílt a szeme.

- A Lord... itt van?... Denver Hillben?

- Igen. A banda Mexikó felé ment. Senki sem ismeri erre felé a Lord-ot, nyugodtan idejöhettek.

- De te... ismered?

- Micsoda hülyeséget kérdezel?

- Idehallgass, Austin - mondta a vadász hirtelen, izgatottan. - Az a fickó talán csak átnyargalt a városon, de a Lord, akit ismersz, itt van...

- Nem értem...

- Te tízezer dollárt akarsz felezni velem. Van egy menekülő, akit nehéz hirtelen elfogni, és egy üldöző... aki, ugyanannyit ér. És kéznél is van...

- Ugyanannyit?

- A Lord feje szintén megér tízezer dollárt...

Austin sarkantyúi ijedtében megrezdültek a ló hasa körül, hogy az állat lassan hátrálni kezdett.

- Hogy a Lord-ot?...

- Nézd... Én nem kívánom a nőrablónak, hogy szárazon vigye el a gazságát... De ötezer dollár nagy pénz... Azután a Lord mégiscsak veszett egy bandita. Te megmutatod nekem, és a többit bízd rám...

Gondolkozott. A Lord úgymint gyűlöli... Nem fogadja vissza. Sőt. Egy napon végez is talán vele...

- Szemtől szembe nincs, aki bírjon vele - magyarázta Teddynek -, de ha megmutatom, és te észrevétlenül mögéje kerülsz...

- Hallgass, Patkány! Denver Hillben még nem lőttek le orvul senkit. Banditát sem...

- De szembe, nincs ember...

- Nem is akarok harcolni vele. Elfogjuk! Ha azután nem adja meg magát, akkor harminc golyót kap.

- Nem jó... Megszökik...

- Innen? Colter sherifftől még nem szökött el fogoly.

Egy hang hallatszott valahonnan:

- Austin itt ban, ő dudhat bár balabit... begkeresem...

- Ez a fiú - súgta Teddynek -, aki vele jött...

- Helyes - felelte Teddy Ewans -, gyerünk Colterhez.

36.

Két órája ült Edith egy helyben, és várt. Végre a sűrű felől jött Texas Bill. Kissé sáros és tépett volt, de vidáman nevetett és cigarettázott.

- Jó estét, kisasszony, ezt nevezem véletlennek... Hol jár erre?

Edith megkönnyebbülten sóhajtott.

- Azt hitte, hogy a jó öreg Bill papa elveszett?... Szó sincs róla. Tessék, itt van ennivaló, és a folyóból megtöltöttem a kulacsokat... Nincs semmi baj...

Leült a leány mellé, kenyeret és füstölt húst rakott ki.

- Parancsoljon, a vacsora készen áll, nem valami változatos, de jó és tápláló.

- Honnan hozta?

- Itt, a pusztánál lakik egy volt tisztvárosa az apámnak, attól kértem. Kedélyes öregúr, borral is kínált, és gramofonoztunk, azért késtem...

- Istenem... hogy valaki soha egy komoly szót ne beszéljen... A városban volt?

- Nem. Az kissé messze van még. Holnap talán oda is elnézek. A Denver Hill-i vegyeskereskedő fogadott fia egy nagybátyámnak, és régen levelezünk...

Edith mohón evett. Alaposan kipótolták, amit napközben elmulasztottak. Közben Edith elmondta a rablók érkezését és elvágatását. Amikor befejezték a vacsorát, Bill elővett egy csomagot a nyeregtáskából.

- Ebben pólya van. Be kell kötni a karomat... Apám volt tisztvárosának van egy csacsi kis pincsije, és megkapott...

- Mutassa!... Maga... szörnyű fráter... - kiáltotta Edith ijedten.

Bill karján egy roppant fogazat mély, marcangolt nyoma látszott. Ugyanis a „kis csacsi pincsi” egy kétméteres, félvad farkaskutya volt.

Volt. Mert pillanatnyilag hosszú nyelvvel, megfojtva hevert a farm udvarán, ahogy Bill a sarokba dobta. De holta előtt a kutya alaposan ellátta az éjszakai vendég karját...

- Istenem... és csak most mutatja... Hátha veszett volt...

- Igaza van. Veszett voltam. Úgy kaptam el a torkát, hogy nyomban vége lett. Szegény. De hát minek avatkozik bele az emberek dolgába?

Mialatt a leány ügyes kézzel bekötözte, számot vetettek a helyzettel.

- Szóval a Lord a városban keres, és a bandát a Chenneyek földjére küldte... Kitalálta Cashel tervét... Hm... Ezek szerint mégiscsak a Kis Medve-hágóhoz megyünk a Holdköről. Talán nem esik le addig a hegyekben a hó, és ha igen, hát... Meg kell kísérelni, hogy átjussunk. A Lord, ha megbizonyosodott arról, hogy nem vagyunk Denver Hillben, követi a csapatot, és akkor én beszélek a városban a vegyeskereskedővel, akiről már említettem, hogy anyai ágon az unoka-húgom vőlegénye...

- Felismerik!

- Majd kitalálok valamit... Nincs baj... Látja, hogy ma is találtam egy jó barátot...

- Betört... valahová! - mondta keserűen Edith.

- Szamárság. Ha bezörgetek erre a farmra, háromszor ennyi élelmet kapok. De most törvényt kívül állok, bárki lepuffanthat... Köszönöm... Csak kösse át jó szorosan... szóval az a helyzet, hogy elhoztam valamit abból, amit úgyis ideadtak volna... Csak éppenhogy nem hagytam lelőni magamat, és ez végre is nem tiszteletlenség a háziakkal szemben...

- Mindez miattam...

- Ugyan, kérem! Igazán csak hálás lehetek az elsőrangú kalandért... Miért bántja szegény lovagját... Istenem... csak nem sértettem meg... akaratomon kívül?

- Nem... semmi...

- Reggelre elérhetjük a Holdkövet, ott van az a barlang, ahol biztonságban leszünk. Akar előbb pihenni, vagy induljunk?

- Indulhatunk...

„Valamiért dühös rám” - gondolta Bill. - „Csak tudnám, hogy miért?... ”

A leány legszívesebben sírt volna dühében.

- Mondja - kérdezte hirtelen -, mit csinál maga olyankor, ha nem csavarog?

- Pihenek kevéskét egy kilométerkövön... Esetleg alszom valahol, ha nem veszik észre...

- Nem így értettem...! Csak van valahol egy hely, ahol várják?...

- Kansas Cityben nagyon várnak. De oda nem megyek...

- Ki... várja...

- Egy rendőrkapitány. Megvertem tavaly a polgármester öccsét. Azóta ez az ember nagyothall, és folyton mosolyog, mert büszke a sok aranyfogára.

- Hagyja ezt az ostoba viccelődést. Csak van valahol, valaki... egy nő?

- Tessék?

Edith nyugodtan és gyorsan mondta:

- Valaki, akit szeret, mondjuk, a menyasszonya?

- Menyasszony... - gondolkozott. - Nem. Igazán nem volt... Legalábbis nem emlékszem...

- Ne vegye rossz néven, hogy a magánügyei felől kérdezem...

- De kérem! Ilyen jó barátok között...

- Ne nevezzen a barátjának! - kiáltotta indulatosan. - Talán hasonlítok a Vad Tülokre, vagy úgy nézek ki, mint Buldog apó?

- Nem... Ezt igazán nem állítanám nyugodt lelkiismerettel...

„Mi a csoda ment ennyire a májára? Mert hogy dühös valamiért, az biztos. De miért?” - töprengett Bill.

Megakadt a beszélgetés. Mezőkön, gödrös agyagföldeken át lovagoltak az egyre határozottabb körvonalakkal kibontakozó Holdkő felé.

Azután látták, amint a fehér színű, kopár mészkőhegy fényszórószerűen izzó holdfényes lejtőjén, apró lovasok kapaszkodnak fel, és sebes vágatással eltűnnek a hegyoldal egy bevágásában.

- Ott vannak!... - mutatta a leánynak. - Ezek a banditák, akik a Rio-Cocoshoz igyekeznek.

- De a Lord...

- Ő reggel követi a csapatot, mi meg Nyugat fele levágunk a Holdkő másik lejtőjén, a hegyek felé...

Két órákor lenyugodott a hold, és az üldözők elértek a fehér hegyet.

37.

A csúcsról vékony sugarú forrás zuhant a hegy aláig. Mellette, egy szegényes koronájú fa és néhány félig kiszáradt bokor mögött volt a barlang. Kis nyílása volt, de beljebb meglepően tágult, boltozatossá emelkedett, és ami a legfontosabb volt: az oldalán egy barna, régi beomlás kis hasadékán keresztül átjárta a levegő, tehát tüzet is lehetett gyújtani benne.

- Régi tanyám. Egyszer a foresti aranyásók valami csekélységért meg akartak lincselni, és egy teljes hónapig itt laktam. Nézze... még itt a lámpám... Ez a fekhely, ez a tűzhely, és ott a gardróbszekrény...

A „gardróbszekrény” egy kétágú hosszú lécs volt. A fekhely száraz levél és pokróc, a lámpa egy jókora csésze, tele faggyúval, a közepében rongydarab, kanócnak. A tűzhely két hatalmas sziklából állt, amelyek a lángokat a nyílás felé irányították. Néhány lapos kő kitűnő ülőhelynek bizonyult, különösen pokróccal betakarva. A lovakat a barlang mellett, egy kiszögellő szikla alatt megkötötte. Itt némi szegényes legelnivaló is akadt.

Edith egy kőkoloncra ült a szakadék felett. Az ember azt hihette volna, hogy eldől a fáradtságtól. De úgy látszik, természetétől fogva erős nő volt, és aránylag hamar hozzáadződött ehhez a kemény élethez. Vagy más idegesség vibrált benne, és ellensúlyozta a kimerültséget?

Bill távolabb megállt. Zavartan helyezte egyik lábáról a másikra a testsúlyát. „Miért orrol rám?...” gondolta keserűen.

- Nem mer mellém ülni? Vagy nem akar? - kérdezte Edith hirtelen élesen. Még be sem fejezte a mondatot, és Bill már ott volt mellette. Egy ideig csendben ültek.

- Mit gondol? Elérjük Mexikót?

- Egész biztos! Higgye el. Két hét múlva biztonságban lesz.

- És maga?

- Igen.

- Mit fog maga csinálni. Visszajön talán ide?

- Miért ne?... Nézze... nézze, milyen gyönyörű!

A völgyre mutatott, ahol a fehéres homályban a nedves föld párája terjengett félmagasan. Az augusztusi dér sápadt csipkái fehérlettek mindenfelé. A vad, elhagyatott vidék komor békéje fenséges hangulattal feküdt a mélyben. Csak egy lappangva ügető róka zavarta meg a félelmetes mozdulatlanságot.

Edith megfogta a kezét, és szomorúan nézett rá:

- Ígérje meg, hogy ezentúl mindig igazat mond nekem. Ezt nagyon szeretném. - Bill nagy zavarban volt. Csavargatta a nyakát.

- Kérem... Nem bánom, de figyelmeztetem, hogy az igazmondást lehetőleg mellőzzük, mert sohasem lehet tudni, mi jön ki belőle...

- Mégis... Ha, ha nemcsak azért tette értem mindezt... mert maga Texas Bill, a fenegyerek, hanem egy kicsit... talán azért is, mert... rokonszenvesnek talált, akkor most... mindenre... őszintén felel, és az igazat mondja... Jó?

- Nem jó, de mit csináljak - mondta Bill, és sóhajtott. - Kérdezzen.

- Ki maga?

- Én?... Hát az úgy volt... Komolyan... nem lehet semmit hazudni?

- Nem. Ma nem.

- Hát... ha tudni akarja... Én egy beteg asszony kedvéért jöttem a Nyugatra, és soha többé nem tudtam elszakadni innen.

Edith egy keserű gombócot nyelt le a torkából.

- És... ki volt az... az asszony...

Bill valahová a távolba nézett, nagyon szomorúan.

- Az anyám... Beteg lett, és Nyugatra kellett hozni... Nem volt, aki elkísérje... Az apám ügyész New Yorkban, nem jöhetett el... Én diák voltam... Ennek öt éve... Idejöttem az anyámmal, és szegény... Szóval miután egyedül maradtam, nem akartam többé hazamenni a városba... Az apám ragaszkodott ehhez. Azt hitte, ha nem küld pénzt, akkor kénytelen leszek rá... De nem így történt... Az elhagyott fiút örökbe fogadta az országút...

- Az apja bizonyára bánkodik... Vagy vannak testvérei?...

- Nem... egyetlen gyerek vagyok... Szegény öreg... Meg kell látogatnom egyszer, és lehet, hogy ha...

Elhallgatott. Edith megértette. „Ha életben maradok” ezt akarta mondani.

- És most... megyek.

- Várjon...

Egymással szemben álltak.

- Akar mondani... valamit... Bill?...

- Én?... - egy cigarettát dörzsölgetett az ujjai között... - Mit mondhatnék én?... Egy nőnek... Akiért hát... ahogy mondta, egyet s mást tettem... aki nekem kiszolgáltattottan... Szóval olyasmi lenne, mintha... azért... pedig nem azért... annak dacára, hogy... - elakadt.

Edith kezdte érteni a dolgot. Megfogta két ujjal Bill állát, és felemelte a fiú fejét.

- A szemembe nézzen!

- Mi?... - kérdezte zavartan.

- Maga úgy viselkedett velem, mintha a leánya vagy az unokaöccse lennék. Észre sem vett, ha nem kellett a tűzbe rohanni értem, és egy gyengéd, kedveskedő szót sem szólt, csak tréfált és nyájaskodott, mint egy pajtással... Őszinte volt ez?...

Bill most már a szájába tette a cigarettát, de elfelejtette meggyújtani... Ismét morzsolgatni kezdte...

- Nézze... Azt mondják, hogy az emberevő kannibál tiszteli a sátrába tévedt idegent, és nem eszi meg... Én sem vagyok rosszabb az emberevőnél... Hogy egy asszonyt... akinek nincs senkije rajtam kívül... Szóval, mit mondjak egy asszonynak, aki véletlenül az én segítségemre szorult?...

- Mit mondott volna ha nincs így?

- De így van...

- De vegye úgy, hogy... nem.

- Mi?... - Bill mély lélegzetet vett, és tágra nyílt szemmel nézte Edithet. Egészen eléje állt, megfogta a két vállánál... - Becsületszavamra... Az ember ideges lesz... Komolyan azt hiszi... hogy rosszabb legyek... a kannibálnál?... - és úgy megszorította véletlenül a nő karját, hogy ez halkan felkiáltott.

- Jól kezdi. Eddig hozzám sem nyúlt, most meg összetöri a csontomat.

- Bocsánat... - ijedten elengedte...

- Azért nem kell hátrálni... Ne féljen, kannibál úr, nem eszem meg.

- Jó! Hát ha csúfol, tessék - kiáltotta szinte fuldokolva, és a szeme olyan forró nedves fénnel ragyogott, mintha részeg lenne. - Tudja meg, hogy szeretem! Már akkor szerettem, amikor belépett Bulkin vendéglőjének az ajtaján, és azóta egyre jobban szeretem, de nem mertem észrevétni, mert féltem, hogy elriasztom... Na! Most már tudja!... Kint van - tette hozzá megkönnyebbülten.

- Ezt... ezt igazán rosszul... tette... - suttogta Edith. - Ó, maga gyerek, maga szörnyű... hiú, makacs, buta... kamasz...

Többet azután nem is beszéltek. Bill átkarolta Edithet, és a nő odahajította hozzá a fejét... A völgy párái eloszlottak az ébredő nap szétterülő, langyos sugaraitól, és a dermedt növényzetről lassú, nagy cseppekben lehullott a dér...

Itt is, ott is megszólaltak a madarak...

Edith addig integetett Bill után, amíg eltűnt a hegyről lekanyargó szerpentin utolsó fordulójában.

Mielőtt a nap delelőre ért volna, feltűnt a farm.

Az ősze hajló idő már véget vetett a nehéz munkának. A billogozás és felhajtás utáni pihenő ideje volt ez a néhány hónap. Az elhagyott hatalmas udvaron egy öregasszony meg egy kislány mosott ruhafélét teregetett, kifeszített kötélre. Közöttük egyenruha is akadt. Igen... igen... hiszen ez Barker ezredes farmja... Leült a farm közelében, de úgy, hogy eltakarta néhány fa. Cigarettára gyújtott, és nézte a ruhákat teregető öregasszonyt. Sokáig gondolkozott. Végül csillogni kezdett a szeme, ami általában azt jelentette nála, hogy valami örültség jutott az eszébe, és most megfontolás nélkül nyomban véghezviszi...

...Denver Hill ezen a délelőttön szokatlanul élénk volt. A vadászok nem mentek a hegyekbe, a kocsmá megtelt lármás, piros képű emberekkel. Robin, egy fiatal trapper, kissé becsípett, mert több mint fél liter rumot ivott már a délelőtti viták közben. Kiállt a kocsmá elé levegőzni, és a pisztolyát olajozgatta. A kovács egy barnaképű, csinos szolgálólánnyal enyelgett, aki kosarat cipelt...

- Hová siet, húgom!? Üljön le már. - A bolt előtti padra mutatott.

- Nem lehet... vár a gazdám - csipogta a leány, és továbbcsipogott. De Robin, amikor eléje ért, elkapta a karját...

- Megállj te! Egy korty cukros vizet csak iszol az egészségedre!

- Eresszen... - szepegte a leány, és ijedt mozdulatokkal igyekezett kibontakozni, de Robin nevetve fogta.

Most kilépett valaki a kocsmából. Amikor a leány ezt az embert meglátta, ijedten akart továbbfutni.

Robin még erősebben fogta.

- Hová, hé...! - És a másik kezével is megragadta.

Erre a leányka egy kecses mozdulattal úgy vágta pofon Robint, hogy elrepedt az állkapcsa. És máris futott...

Az ivó ajtajában álló ember revolvvert rántott és lőtt. A kovácsnak csak annyi ideje volt, hogy félreüsse a kezét.

- Megőrült? Egy nő után lő?!

- Hülye! - üvöltött Austin, mert ő volt az illető.

- Ez az ember Texas Bill...!

A lövésre kisereglett vadászok elámultak. Azután valamennyien a leány után vetették magukat...

Kivéve Robint, aki a kedves hölgy enyelgő legyintésétől még mindig ájultan hevert a földön... Bill az első ház mellett beugrott az utcakereszteződésbe, és rohant...

Ijedten megtorpant. Zsákutca! Mögötte zaj és szemben vele egy hatalmas, kopasz fejű ember jön, kalapját a kezében tartja, és gomblyukában egy csillag... A sheriff! A zajra visszahököl, önkéntelenül a pisztolyához nyúl. Egy leány jön feléje futva. Fűlsértő hangon sipítja:

- Fusson, Mr. Colter... baj van az ivóban... Jaj! Gyilkosok!

A sheriff fut a sarok felé, a leány beugrik egy kis ajtón. Bevágja maga után, rátolja a reteszt, gyorsan az övébe gyúri a szoknya alját, hogy mozogni tudjon. Látszik a csizmája és a lovaglónadrágja...

Rohan tovább a homályos helyiségből, és...

És ott áll a vendéglőben. Voltaképpen megkerülte a házat, és az oldalajtón befutott az ivóba... A helyiség üres. A vendégek kirohantak, csak a kocsmáros áll a pultnál. Most megfordul. A csapos éppen behúzza a lábánál fogva Robint, aki még mindig alélt az iménti kecses kézmozdulat következtében.

A kocsmáros felkiált, a csapos a revolveréhez kap, az oldalajtót betörték közben, és már jönnek az üldözők.

És kitör a földrengés. Bill jobb kezéből egy asztal mellbe találja a kocsmárost, baljából lövés dördül, a csapos felkiált, megsebesült, kiáltva összerogy, az első két benyomulót elsodorja egy kétméteres falitükr, amin whiskyreklám van... Asztalok, székek szállnak könnyedén az üldözőkhöz, ellenállhatatlanul... Bill, a bárpultot fedezékül használva, jobbra, balra lő a két revolverrel az oldal- és főbejárat felé, olyan boszorkányos gyorsasággal, hogy egy másodpercre visszahúzódnak, akiket nem ért találat...

Bill tudja, hogy helyzete itt tarthatatlan, a pultot felemeli, villámgyorsan az oldalajtóhoz vágja, négy nagy ugrással, rémes ordítással zuhan ki. A pult többeket maga alá temet... Rémes csörömpölés, hörgés, sebesültek, és a megvadult fenegyereket még célba sem vehették. Most Bill a helyiség közepén, rejtélyes módon épen maradt asztalra ugrik, megkapja a függőlámpát, és elrúgja magát... Az ajtónál kettőnek talppal érkezik az arcába, ezek felbuknak... Bill elereszti a lámpát, és az emberek feje felett az utcára pottyan. Egy szemközti hordóra ugrik, onnan egy háztetőre kapaszkodik, és cafatokra szakadt női ruhában rohan... Mindez villámgyorsan történik, úgyhogy a dördülő lövések részint elkésnek, részint a sietségben célt tévesztenek, Bill fut a háztetőkön...

A kocsmára előtt az orvosnak sok dolga akad.

- Csodálatos - mondja a kovácsnak. - Csupa könnyű seb, láb- és karlövés.

- Aszondom, hogy ez a fickó éppígy a fejükre is célozhatott volna...

- Sok ez egy napra... Sohasem hittem volna, hogy Denver Hillbe, a vadászok városába is elmerészkednek a banditák. És a Lord öt derék vadászt intézett el.

- Ez ráadásul elmenekült...

Most már állandó kiáltozás és sűrű lövöldözés hallatszott...

Billt nem találták. Az egész város talpon volt! Az üldözött ezalatt egy kémény mögött lapult. Óvatosan körülnézett. Hova bújhatna?

Távolabb egy elhagyatott, lezárt udvart lát. Szörmek hevernek mindenfelé. Ez a közös raktár... Az egyetlen elhagyatott hely a megbolygatott városban. A kapuja előtt bizonyára őr áll, de belül senki...

Oda kell jutni...

Lassan, hason csúszva, igyekszik észrevétlenül célhoz jutni. Zűrzavaros láрма hallatszik. A város külseje után ítélve, egy nagyobb csapat indián gyilkos ostromát verték vissza. A háztetőket, az utcákat, a házakat tüzetesen átkutatták. Hiába... Az üldözött kisiklott.

Bill ezalatt szép lassan elérte a szőrmeraktár feletti ereszt... megkapaszkodva függött az udvar felett, majd elereszti a vasat és nagy lendülettel, pontosan egy magas rókabőrhalom tetejére huppant.

Ezt jól csinálta! Egy kis szemtelenség, egy kis harc és a hagyományos nagy szerencse, ismét keresztülvágták a bajon... Most elbújni, legalábbis estig...

Egy ablakon bemászott a pincébe. Irtózatos bűz. A feldolgozatlan nyersbőrökben rothadó hús és vér fullasztó szaga nehezedik a helyiségre. Kint egyenletes léptek kopogtak az utcai ablak felől. Örök...

Vigyázni kell, csak csendesen...

A lemenő nap ferde sugarai jól bevilágították a pincét. Megkerült egy embermagasságnyi szőrmehalmot, hogy alkalmas búvóhelyet találjon...

Az egyik halom mögött valami mozdul... Macska?...

Hátralép. Óvatosan oldalt kerülve, a szőrmedomb mögé néz. Azután jeges rémület dermeszti meg:

A Lord állt ott, karba font kezekkel, és egyenesen szembenézett vele...

39.

- Nos? - szólalt meg azon az elviselhetetlen, hűvös, rekedt hangon. - Talán nem kellemes a találkozás? Jobb előbb, mint később.

Bill kényszeríti magát, hogy a halott szemekbe nézzen. De nem tudja megállapítani, hogy ezek a szemek hová néznek. Két mázas gomb. Rideg és kegyetlen, lélektelen, okos tekintet.

- Itt nem lövöldözhetünk - állapította meg némi sajnálattal. - Én is a háztetőkön át menekültem, és nekem is ez az udvar tűnt fel, mint az egyetlen alkalmas búvóhely... Jöjjön, kérem, ide, a bőrök mögé, mert megláthatják az ablakon keresztül...

Zsibbadt, hideg, nehéz lábbal két lépést közelített.

De a szemét... A szemét nézte, nagy erőfeszítéssel kényszerítve magát... Szinte fájt, ahogy félnie kellett ettől a szemtől...

- Hol hagyta a feleségemet?...

Erre a szóra, hogy „feleségem”, csodálatos dolog történt. Mintha egy roppant ököl arcul csapta volna, Billnek forró, sajgó vérhullám tódult a szeme felé. Ahogy ott, az ablakpárkányon, amikor elsütötte a fegyvert.

- Miért nem felel... Hol van a feleségem?...

- Edith nem a maga felesége - mondta nyugodtan. - Ezt jól tudja. Egy banditával kényszerből házasságot köthet, de nem lesz a felesége...

A Lord kissé meghökkent a fiú nyugalmatól. Azután elmosolyodott. És ez a mosoly lárvaszerű volt, antik bronzfigurák arckifejezésére emlékeztetett.

- Régen tudom, hogy magával harcba kell végezni. Tudtam, hogy nem győzöm le, úgy, mint a többiek, akik meg sem kísérelték, hogy védekezzenek... Jobb így! Ostoba dolog, hogy az emberek úgy állnak a pisztolyom előtt, mint a taglózásra szánt marha.

- Nyugodt lehet, öregem - felelte Bill, és már vigyorgott is, mert boldog diadalérzet fogta el -, velem küzdeni kell. Eleinte én is féltem magától, igen tisztelt gombszemű örült. De ez megszűnt, és ha nem lennénk itt rejtkehelyen, akkor máris felszólítanám, hogy védekezzék...

- Érdekes - mondta a Lord tűnődve. - Csakugyan legyőzte a félelmét. Az első ember... Pedig, amikor megpillantott, jól láttam, hogy a kezét sem mozdítaná, ha lelőném...

Az őrlépte kopogtak. A két ember egymással szemben ült a földön, és szinte nyájasan beszélgettek. Bill még cigarettára is gyújtott, és elfedte tenyerével a parazsat.

- Igaza van, az első pillanatban még féltem... De most már van egy varázslatom; ha azt mondom magamban, hogy Edith ennek az élő hullának a felesége, akkor nyomban vidáman tudnám megölni...

Hallgattak...

- Maguk Lordok mind ilyen mumusarcúak?

A másik is rágyújtott. Nem sértette, amit Bill mondott, mert máson gondolkozott, csak félfüllel hallotta a fenegyerek szavait.

- Mi, Lordok... furcsa emberek vagyunk. A család valamennyi tagjának ijesztően alacsony a vérnyomása anélkül, hogy ezt éreznék. Nem betegek, csak szinte élettelenek. Az én vérnyomással maga haldokolva feküdne, és én biztos kézzel célzok, vagy ha kell, hosszú utat teszek meg nyargalva. Fogja meg a kezem.

Kissé tévovázott, de azután megfogta!

Ijesztő volt a hűvös érintés. De Bill arra gondolt, hogy ez a kéz valaha megérinthetné Edith derekát, és máris nyugodt volt, és vidáman mondta:

- Ahá! Ez hát a Lord titka: jégbe hűtött idegrendszerrel jár...

- Azt hiszem - mondta a Lord -, hogy most már nem szökik tovább előlem... Így abban a lelkiállapotban van, hogy találgat adhatok magának a Rio-Cocos mocsarainál a Chenney indiánok földjén. Bizonyára úgyis arra készült.

- Örömmel elmegyek. Legfőbb ideje, hogy befejezzük az ügyet.

- Ez az én véleményem is...

- De előbb innen kell kijutni...

- Gyerekjáték...

- Igaza van...

Kitűnően megértették egymást. Később két vadász jött az udvarra. Behajtottak egy kocsit. Éjszaka volt. Egymás után feldobták a szőrmekötegeket az udvar földjéről, és máris a raktár előtt álltak.

- Hajnalra Pomacban lehetünk - mondta az egyik.

- Ha sietünk.

Bill felállt. A Lord is elindult, és odasúgta:

- Maga a jobboldalít.

Azután gyorsan kiléptek az udvarra...

- Bocsánat... - szólt halkan Bill.

A jobboldalon álló vadász csodálkozva megfordult, de valaki torkon ragadta, hogy elnémult, és suhanva egy ököl érkezett a magasból... Könnyedén csapott az állára, és a vadász elájult...

Mire Bill megfordult, már a másik is ott hevert.

- Szép munka volt - jegyezte meg Bill. - Hang nélkül, érzéstelenítéssel... gyorsan. - Ott álltak egymással szemben a néma udvaron. A két ellenfél. Az asszonyra gondoltak. A torkukban remegett a küzdelem ősi vágya...

- Azt hiszem... - mondta a Lord -, ha nincs is fegyverünk... Megkísérelhetnénk pusztá kézzel...

A tíz ujja közben ösztönösen karommá görbült...

- Ez nem rossz - bólintott Bill.

- Előbb intézzük el ezt a két embert.

- Helyes.

Pillanatok alatt megkötözve hevert a két vadász, betömött szájjal.

- Nem bokszozni... az zajt csinál.

- Hát? - kérdezte Bill.

- Amelyik erősebb, az megfojtja a másikat.

- Hogy érti ezt?

- Délen ismert módja a párbajnak. Megfogjuk egymás torkát, és szorítjuk. Az egyikünknek előbb lesz erőtlen a karja, enged a szorítása, és a másik... győz.

- Értem. Mehet.

Felálltak egymással szemben.

- Maga forduljon kissé jobbra - mondta Bill. - Bal kézzel fogom meg, és kereszteznék egymást.

- Balkezes?

- Nem. De a jobb karomat megharapta egy farkaskutya.

Álltak.

- Akkor elhalasztjuk - suttogta a Lord. - Nem indulok előnnyel.

- Ahogy gondolja.

- Tehát a Rio-Cocsnál.

- Úgy van...

...A hold lenyugodott, és a kapuőr csak futólag vette tudomásul, hogy a kocsi gyorsan elindul az udvarról, végigtrappol az utcán, és két sötét alak ül rajta; egyik a bakon, a másik a szőrmehalmokon végigdőlve.

Bezárta a kaput.

A kocsi előtt Bill és Lord leszálltak a kocsiról, és gyorsan felpattantak egy-egy várakozó lóra. Itt egyik sem löhetett, mert minden perc, amit észrevétlenül maradtak, egy eséllyel több a meneküléshez.

Egy pillanatig összenéztek.

- A Rio-Cocos deltájánál - suttogta a Lord...

- Ott leszek...

Ellenkező irányban elvágtatnak...

40.

- San Franciscóban van egy nagybátyám - mondta Teddy, a vadász - talán rajtad is segít...

- Mindegy, csak siessünk - felelte Austin -, minden perc a vesztünk lehet.

- Honnan tudja a Lord szerinted, hogy mi árultuk el?

- Tudja! Ő mindent tud!...

- Neked köszönhetem, hogy menekülnöm kell...

- A te ötleted volt, hogy a Lord-ot szembe lepuffantsátok. A te hibádból kifolyólag menekült...

A Holdfénykő irányába nyargaltak, San Franciscóba akartak jutni.

- Szerintem nem is törődik velünk - mondta Teddy -, örül, ha a bőrét megmentheti...

- Nem ismered őt. A Lord egy halálgép. Irgalmatlan, pontos és legyőzhetetlen. Nem lepne meg, ha a sötétből máris felvillanna a lövése...

- Eh!... Ideges vénasszony...!

Bum! Bum! Bum!

Három lövés dörrent a sűrűből. Austin nagyot sikoltva kibukott a nyeregből, holtan, Teddyt egy lövés érte a vállán, de máris leugrott a lóról. Közben gyorsan tüzelt a fénycsík irányába. Hétszer lőtt oda. Egy fa mögött hasalt, és érezte, amint a válláról langyos buggyanással végigömlik mellkasán a vér...

Távol zördül a bokor... Eltalálta a támadót?

Nem! Lódobogás. Kilövi a másik pisztolyt is...

Ott menekül a gyilkos! Teddy érzi, hogy elgyengül, a fegyvert a kezéből elejti, és a vágató ellenfél kiér a holdfényre...

Csodálkozó hörgéssel kiált fel!

...Egy nagyfejű, idomtalan suhanc nyargal a mezőn. Egy gyerek!

Azután Teddy lehanyatlik.

41.

Görény Bobot két golyó érte Teddy pisztolyából. Egyik a karját horzsolta, és kiszakított egy darab húst, a másik a vállába fűrődött, és a tüdejét is horzsolhatta, mert ahogy rázódik a nyeregben, a szája sarkából véres csík szivárog le...

- Siess... Boditor... - mondja a lónak. Egyre lazábban fogja a szarát. Monitor, a ló, már legelve bandukol... A gyerek lassan kiakasztja a jobb lábát, és átemeli, de már nincs ideje leszállni, a

lendülettel kibukik a nyeregből, és elterül... Nem ájult, csak halálosan gyenge, és a vállától kiindulva a gyomráig fáj a mellkasa... Néha köhög, és ilyenkor sós nedvesség tölti meg a száját... Fáradtan néz az égre.

A csillagok elmosódnak haloványan. Hajnalodik, vagy a szemét homályosítja már el a halál?...

- Boditor... Boditor... Gyere ide... Boditor... - motyogja szomorúan.

A nagy szürke kanca odalépett, és szinte kérdően emelgeti a fejét, ahogy hátrarágja a szája sarkába a zablát...

Az elvadult, nedves völgy felett végleg letűnnek a csillagok; hajnal van... Most egy tépett lovas közeleg, nagyon lassan, fáradt, lógó fejjel...

Bob nagy erőlködéssel felül. Azután megismeri. Ó! A szörnyeteg, aki mindenkit megöl! Aki a Lord-ot kicsúfolta! Texas Bill, az átkozott!

Ki akarja húzni a revolverét... De visszahanyatlik... Rémülten látja, hogy a lovas felfigyelt... Észrevette... pisztolyt ránt, és odaugrat...

Elájult.

Bill lassan megy fel a hegyre, a barlang felé, karján az ájult gyerekkel. A ló csendesen követi. Felér a forrás mellé, leteszi óvatosan Bobot, a lovat egy fához köti, és bemegy a barlangba.

- Fel a kezeket - dörgi egy hang.

Feltartott kézzel kiegyenesedett. A faggyúláng világánál két embert lát meg szemben, és meglepetten ereszti le karját.

- Na, mit bámulsz? - mondja az egyik, a Vad Tülok. - Tán úgy megszépültem, hogy nem győzől csodálkozni?

Buldog megnézi a rongyos, sáros, véres embert, azután elismerően dünnyögi.

- Szép kis szóváltásod lehetett...

- Hogy kerültök ide?...

- Vágtatva... Épp hogy a bőrünket megmentettük - felelte Vad Tülok. - Még aznap reggel jöttek nyargalva... láthattad égni a Buldog házát.

- Még kétszáz tábla... így is benn égett... - dünnyögte szomorúan az öreg.

- És jól jártunk - folytatta Tülok. - A juh főorvost és a szegény Cashelt elintézték...

- Fiúk... ez nagyon fáj, hogy miattam...

- Hülyeség - dörmögte Buldog.

- Hol van Edith?...

Először nem feleltek. Bill nyugtalanul forgatta a fejét.

- Megnémultatok?

- Elment - mondta végre a Tülok, és a körmeit rágta, sandán félrenézve.

- Mi?

- Tegnap... Elment, és... Itt a levél...

Bill fehér szájjal, remegő kézzel bontotta fel. Ez állt benne:

Bill!

Én szeretlek, de ha megölnéd a férjemet, sohasem tudnék boldog lenni Veled. És ha ő ölné meg Téged, akkor is szerencsétlen lennék. Elszökni nem lehet „Előle”, és nem is lenne nyugtunk soha. Ha azt akarod, hogy megnyugodjak valaha, menj el nagyon messzire, hogy a Te életed ne terhelje a lelkiismeretemet. Én visszamegyek „hozzá”. A férjem. Nem tehetsz semmit. Mindenki vállalja a saját sorsát. „Ő” nem fog Téged üldözni többé. Menj innen, messzire, és feledj el. Áldjon meg az Isten, amiért olyan nagyon jó voltál hozzám.

Edith

Állt. Mozdulatlanul és kimeredt szemmel, kezében remegett a papír... Mit tegyen?... Utána-menjen, és... De hát Edith a férjével ment... És bizonyos, hogy a Lord nem jön el a találkozóra, ha ez lesz Edith feltétele... Mit lehet tenni... Üldözheti ő a Lord-ot, azért, mert a felesége követi?...

- Fiúk - mondta rekedten, ijesztő mosollyal -, kint egy sebesült... gyerek fekszik... hozzuk be...
- És mit... szándékozol?
- Meglátogatom az apámat... New Yorkban... vagy nem is tudom... eh... - Elhalt a hangja.

42.

A gyerek mozdulatlanul feküdt.

- Érdekes - mondta a Vad Tülok. - Gyulladt a seb, és még sincs láza. - Bob felnyögött, kinyitotta a szemét, és csodálkozva nézett körül...

- Baga... Baga...

- Csendesen, fiú - mondta Bill... - Csak fekjüdj nyugodtan. - Kicserélte a kötést, és vizes borogatást tett rá.

- Az ördög látott ilyent - dünnyögte Bulldog -, egy ekkora kölyök, pisztollyal, lovon, egyedül, a prérin...

Bob csodálkozva nézte a sebével foglalkozó embert.

- Csúnya egy alak lehetett, aki egy gyerekre fegyvert emel, és még hozzá két lövést adott le... hé! hiszen itt is húst szakított a golyó... - kiáltott Bill, és megfogta a gyerek karját... Azután elcsodálkozott.

- Mi az? - kérdezte Bulldog.

- Hogy mondtad, Tülok? - fordult Bill hosszabb barátjához: - Hogy gyulladt a sebe, és nincs láza?...

- Igaz is... A csoda látott még ilyent.

- A karja meg hideg, mint a jég. Mintha... nem lenne vérnyomása, mint egy halott... - Szörnyű gondolat villant át az agyán, maga sem tudta, hogyan, és ijedten felkiáltott: - Hej, fiú! Nem vagy te a Lord fia? Mi?

- Deb!, deb! - kiáltotta rémülten a gyerek.

- Hazudsz. Most látom, a szemed is olyan. Az apád mesélte, hogy az ő fajtája ilyen halvérű...

- Debigaz... eresszed...

- Hát ki az apád, mi?

- Beghalt... és...

Elgyengülten lehanyatlott a feje.

- Most hagyd békén - mondta a Bulldog. - A kis seb is veszélyes, ha megnyílik újra...

Bill megfogta a gyerek homlokát - mint a jég. És a szája körül egy kemény, gúnyos vonás.

- Ez a Lord fia - mondta csendesen a másik kettőnek. - És meg kell tudnom... Igen, meg kell tudnom... Ó!...

Reggelig ült maga elé meredve... Tülök és Bulldog aludtak. A sebesült hortyogott.

Hajnalban friss kötést tett fel, a seb szépen összezárult. Bob csak nézte, de nem szólt. Bill nem mondott semmit. Forró kávét adott a gyerekeknek. Amikor kiitta, odaült melléje, és nézte.

- Mondd, Bob... szereted az anyádat?...

Réveteg, ide-oda mozgó, bizalmatlan szemmel nézte az ápolóját.

- Igen... - felelte aztán csendesen.

- Hm... Akkor most őszintének kell lenned. Te a Lord fia vagy. Hallgass!... A Lord feleségül vett egy nőt, azt, akit üldöz. Érted, amit mondok?

- I... iged...

- De az édesanyád... ebbe belehal... Az is lehet, hogy a Lord megöli...

- Deb!

Kétségbeesett blöffel igyekezett valamit kivenni a gyerekből.

- Gyerek vagy, de talán megérted, hogy egy embernek csak egy szíve van. Nem szerethet két nőt. És az igazi, az mindig a feleség.

- Iged? De belyik? Az első vagy a második?... Bi? - felelte diadalmasan.

- Hogy mondod?

- Az én anyáb az régebbed a felesége...

Bill szeme felvillant...

- Beszélj...

A gyerek megrémült...

- Bit... akar?...

- Beszélj, ha kedves az anyád élete, róla van szó!... - Ki a te anyád...

- A dagyapám leánya... Az én dagyapáb Jeff Bart volt... És az éd agyámat régen feleségül vette a Lord, hát ő az igazi... Begmondtam!

Nem is hallgatta tovább. Kirohant.

- Hej, Tülök... Bulldog!

A két csavargó éppen főzött valamit a sziklakaptatón.

- Na mi van?

- Én ellovagolok... Vigyázzatok a gyerekre, és ha egészséges, akkor hozzátok Pomacba!
- De hát... miért?
- Tízezer dollárt ér a fiú!... Isten veletek...

Lóra ugrott, és úgy nyargalt el, hogy a két ember leesett állal nézett, a veszett iramban távolodó fenegyerek után...

43.

A pomaci kocsmában sok vendég tartózkodott, közöttük a lótenyésztő, a sheriff és történetesen a Gorilla is, aki ellen szinte nem volt semmi bizonyíték.

Valaki bevágta az ajtót. Egy porral lepett alak ugrott be és kint látszott, hogy egy ló áll, zihálva, gőzölögve, testéről patakokban szakad a tajték. Honnan a pokolból lovagolhatott ide, ilyen gyorsasággal?

- Hé! - kiáltja érdesen. - Emlékszel-e rám, Bulkin?

A lótenyésztő falfehéren feláll.

- Texas... Bill...!

Mindenki felugrik. A sheriff revolvvert rántana, de két pisztoly mered feléjük az új vendég kezében.

- Senki se mozduljon! Gorilla! Ismerheted a revolveremet... - A hatalmas rabló lassan, lefelé húzódó keze megmerevedett.

- Emberek. Egy percre akarok beszélni veletek. Azután átadom a két pisztolyt a sheriffnek. Rendben van?

- Ha egy percre akarsz beszélni, azt megteheted... De nem ajánlom, hogy új cirkusszal próbálkozz - mondta a sheriff.

- Helyes. Hát figyeljetelek. Én itt kockán egy kis pisztolyt nyertem Austintól. A pisztolyt a kormányzó húgától rabolta el az, aki megölte a négytagú autós társaságot... Ezért helyeztek törvényen kívül. Őt mentőtáncos van, és egy sem jelentkezett. Beszélj, Bulkin!

Csend volt.

- Bulkin az egyik tanú? - kérdezte a sheriff.

- Igen. Ő itt volt, amikor nyertem a pisztolyt.

Ismét csend. Végül a lótenyésztő előrelépett.

- Hát mindegy. Úgysem bírta a lelkiismeretem... Ezt most intézzük el. Én eddig is kértem Bulkint meg a többit... Texas Bill ártatlan, Austin a gyilkos, ő ajánlotta itt megvételre a pisztolyt, és Bill elnyerte tőle.

Moraj támadt, amibe Bill hangja süvöltött fel:

- Vigyázz, Gorilla! Nem veszem le rólad a szememet...

- Bulkin... - mondta a sheriff.

- Igaz - felelte a vendéglős. - Nem mertem szólni... És a többiek is... féltek a rablók bosszújától. Leöltek volna mindannyiunkat...

- Az egy perc elmúlt, sheriff. Akarod-e a revolveremet?
 - Nem. Aljasság volt, hogy Bulkin és a többiek a pácban hagytak... De most tisztulj innen, Texas Bill. A nőrablásra nincs mentséged...
 - Megyek. Csak még valamit, Gorilla. Vigyél üzenetet a Pokolkőre. Mondd meg a Lord-nak, hogy én most a Rio-Cocos deltájához lovagolok, és éjfélig várom őt. Lehetőleg sötétben jöjjön, mielőtt a hold világít, mert nem akarok előnyt. Mondd meg, hogy ha nem jön el, akkor én mindenfelé elmondom, hogy kicsoda Görény Bob és kicsoda Jeff Bart leánya. Ő ezt majd érti. Mondd, hogy Bob nálam van, ő fog vallani, és akkor a Lord-ot vérebekkel kergetik ki a hegyekből. De mondd, hogy eljőjön, mert ha én megyek érte, akkor velem jön minden épkézláb, tisztességes ember a környékről...
- A Gorilla bizonytalanul állt, azután szétnézett.
- Az emberek ismét hajlottak arra, hogy Texas Billt rokonszenvesnek találják.
- Átadom az üzenetedet - felelte, azután végigment az ivón, kint nyeregbe ült, és elvágtatott.

44.

Texas Bill jól sejtette, hogy Edith és a rabló a Pokolkőnél vannak. A nő a Rio-Cocos deltájánál utolérte a csapatot.

Nem félt. Nyugodtan ment a rablók közé. Erőt adott a tudat, hogy megment egy embert, akit szeret.

- A Lord-ot keresem - mondta Gunnernek.
 - Még nem ért utol bennünket.
 - Megvárom itt, maguk között. Azt hiszem, tudják, hogy a felesége vagyok.
- A rablók mindent tudtak. Óvatosan, tiszteletteljesen bántak vele, de őrizték. Másnap érkezett a Lord. Tépetten, megviselten leugrott a lováról, de amikor meglátta Edithet, kifogástalan gentleman módjára hajolt meg.
- Asszonyom... Nem reméltem, hogy önként fog visszatérni.
 - Azért jöttem vissza, hogy kövessem, mint a felesége...
 - Ez természetes is... Gondom lesz rá, hogy ne legyen oka megbánni ezt a lépését.
 - Egy feltételem van.
 - És az?
 - Texas Billt nem üldözi tovább.
 - Szereti!?
 - Igen.
 - Nehéz feltétel...
 - Ha nem teljesíti, akkor csak egy halott asszonyt vihet magával.

A Lord habozott. Azután röviden mondta:

- Rendben van. Fiúk! Megyünk vissza a Pokolkőre. Texas Billt ezentúl nem bánthatja senki.

Nem mondott többet, de ez éppen elég volt. Texas Bill biztonságban lehetett a rablók felől. A kétnapos út alatt a Lord alig közeledett Edithhez. Udvarias volt, szinte gyengéd, de nem adott okot rá, hogy a nő megriadjon... Majd... hiszen ráér. Előbb szokja meg kissé.

Amikor megérkeztek a hegytető sziklakolosszusai közé ékelt fennsíkra, ahol erődítésszerű falak között bújt meg az emeletes épület, a Lord egy indián leányka szolgálataira bízta Edithet, és az épület másik szárnyába ment.

Edith lenézett az ablakon. Fegyveres rablók mindenfelé. Innen elszökni képtelenség. De nem is akart. Billt csak úgy mentheti meg, ha itt marad.

- Hogy hívnak téged? - kérdezte a kis indián leányt.

- Hijowa a nevem...

- Hozzál friss vizet, Hijowa...

A leány vizet hozott. Edith megmosdott. Fáradtan, csüggedten, elszoruló szívvel ült. Félelmetes volt... Itt, a sziklavárban kiszolgáltatva „Neki”.

Hijowa jött be ismét:

- A Lord kérdezi... Hogy beszélhet-e veled, asszonyom...

- Mondd... a... a Lord-nak, hogy nagyon fáradt vagyok.

A kisleány kiment. Istenem... hiszen... előbb-utóbb... úgyis bele kell törődni... Nem! Nem lehet... Érezte, hogy nem bírja...

Szédelegve támaszkodott az ablakhoz. Meglátta lent a Lord-ot. Kifogástalan öltözkében. Idegesen csapkodta egy vesszővel a csizmáját. Olykor felnéz...

Most egy lovas érkezik. A széles állú, óriás rabló: a Gorilla! Izgatottan beszél... A Lord hökkenően hátralép... Azután... kiált valamit... Majd lóra kap, és elvágat...

Ő! Utánajött... Érzy... Tudja... Hát mégis... - Lesiet a kapuba.

- Asszonyom! - A szakállas Gunner áll előtte.

- Mi történt?

- A Lord-nak dolga van. Azt mondta, hogy nem hagyhatja el az épületet, amíg ő nem tér vissza!

- Hová ment?...

- Nem tudom. Kérem, menjen a szobájába.

Roskadozva megy vissza, és sírva borul az asztalra, azután végleg elhagyja az ereje, és eszméletlenül zuhan a földre.

A kis indián leány rémülten térdel mellette.

45.

Bill ott ült a sás között egy kövön, és cigarettát sodort. Időnként körülnézett. De óvakodott attól, hogy megmozduljon.

A Rio-Cocos deltája félelmetesen kihalt, elhagyott, mocsaras vidék. Messze környéken csak indiánok lakják.

De errefelé azok is ritkán járnak. A hegyekről olykor rókák lopakodnak le vadászni, vagy űzött rabló húzza meg magát rövid időre.

A felhők alján már fehéres fények derengenek, rövidesen megjelenik a hold.

És ha nem jön el?

Nehéz szívvel ült ott, és szívta a cigarettáját...

Millió béka kvartyogott, és furcsán keveredett a friss növények szaga a mocsár bűzével... Itt-ott már a közlgő ősz hírnöke, lomhán terjengő, áttetsző köd vonult el a mocsár furcsa, foszforos fényei előtt...

Távol lódobogást hall. Azután csend...

Az érkező hold előrevetülő fénye már lesugárzik a felhők széléről.

Két lövés dörren.

Bill megérti. Bejelentette a Lord, hogy eljött.

Ő is a levegőbe lő, és gyorsan elsurran a sás között, távolra az elárult helyről. A cigarettát eldobja. Érkezik a hold! Furcsa élénkzöld lesz a dús növényzet. Bill mozdulatlanul ül, a fejét lassan forgatja jobbra-balra, és végigsöpri tekintetével a mocsarat...

Semmi. Bizonyos, hogy a Lord is vigyáz... Már itt van a nádasban, és nem mozdul. Majd a hold. Ha valamelyiküket eléri, az veszített. Hasalni itt, a vízben nem lehet, a piócák és a siklók között.

Távolabb két madár röppen fel. Ott van... De ha odalő vaktában, és tévedett, akkor vége. A hold emelkedik... Ameddig elér a fénye, sehol sincs lenyomva a nád... semmi... Rossz helyen van. Félórán belül eléri a fény... Szerencséje lenne a Lord-nak?... A hold szinte merőlegesen áll, a fehér fény kúszik feléje.

Elmozduljon?... Már késő. A másik bizonyosan figyel.

Egy nagy, fekete madár ereszkedik le vijjogva...

Hiába guggol. A Lord látni fogja a nád között a sötét foltot, ahol megszakadt a folytonosság.

Ő is észrevenné... Keményen fogja a pisztolyt, hogy nyomban visszalőjön... mert esetleg... bár nincs sok remény...

Most furcsa zörgés. Emeli a pisztolyt. Valaki lopózik ott... De nem lehet... A Lord, hiszen recseg, a letörő nád... Feszülten figyel... Most kibukkan...

A mocsár egy tiszta foltján, a fehér fénytől megvilágítva egy hatalmas, szürke farkas áll! Mozdulatlanul... Most felemeli a fejét...

Ez lesz a döntőbíró!

Ez megérzi az embert, ez felhajtja majd valamelyiket, a másik pisztolya elé... Bill szaglászik... Merről fúj a szellő?

Örömmel megdobban a szíve... Érti a farkas átható szagát, tehát a másik irányból fúj a szél. Azt az embert érzi meg a farkas, amelyik arra van.

Az állat nyakba húzott fejjel két lépést tesz... Morog... Lelapul a lábaira, olyan hangot hallat, mintha a föld dübörögne, és ugrik...

Lövés dörren!

Ott van... Megvan.

De Bill nem lő. Miért? Nem tud egy emberre lőni, akit a farkas támad.

Az állatot nem érte halálos találat. A félreugró Lord, szinte öntudatlanul, a tisztásra kerül; kitűnő célpont, fehér fényben, közélről...

És nem képes rá, hogy lelője, így... A második golyó végez a farkassal. A Lord áll a tisztáson... Nem mozdul.

- Texas Bill! Miért nem lösz?! - kiáltja vaktában. - Azt hiszed talán, hogy most kínlódom? Tévedsz. Nem félek a haláltól, és ne várd, hogy futás közben lőj rám... Itt állok és várok.

Bill cigarettát sodor.

- Lord - mondja. - Én így nem tudok párbajozni. Tedd vissza a pisztolyodat. Kilépek a tisztásra, és szemtől szembe elintézzük az ügyünket. Akarod így?

- Rendben van.

Bill megnyálazza a cigarettát. Azután feláll. Szép lassan elindul. Közben rágyújt. Végre ott áll egymással szemben a két ellenfél.

Egyik sem nyúl még a revolveréhez. Tudják, hogy az a küzdelem kezdetét és a végét jelenti, egy másodperc alatt.

- Beszélni akarok néhány szót veled! - kiáltja a Lord.

- Nincs mit beszélnünk egymással - feleli minden indulat nélkül a fiú.

- Mit csináltál Bobbal?

- Ha tudni akarod: ápoltam. Megsebesült. De jól van. És mindent elmondott. Jeff Bart leányát feleségül vette. Így van?

- Így. Tudja ezt más is?

- Csak én. Ha megölsz, akkor folytathatod ezt az undorító játékot.

- Rendben van. Kész vagy?

- Kész vagyok, Lord.

Két villanás, egy dörrenés... Tompa puffanással egy test zuhan végig... Sár freccsen fel. Bill, mint a kilőtt nyíl vágtat el a szörnyű helyről.

A farkas és a Lord teteme mozdulatlanul fekszik...

46.

Gorilla és a Púpos Henry kémlelik az utat. A többi egy csoportban áll hátul. Reggeledik...

- Aszondom, hogy ez a fiú bajt hozott... Nem olyan ember, mint a többi.

- Az asszony hozza a bajt... - dörögte a púpos.

- Ha rablók asszonyhistóriába fognak, az a vég...

- A Vörös Tucksont is asszony miatt vitte el az ördög...

- És ránk uszítja az embereket - lépett oda Gunner. - Nem szeretik errefelé, ha egy finom nőt fogva tartanak a Pokolkövön... És ha tudni akarjátok, nekem sem tetszik... Nincs itt keresete asszonynak...

A csendes estében idegesen lestek az útra.

Egyszerre Gunner kinyújtotta a karját...

- Oda nézzetek!

Ahol a hajnal első fényei érték a hegyet, fegyveres alakok tűntek fel, sok-sok ember... A Pokolkő felé igyekeztek...

- Az asszonyért jönnek! - kiáltotta a Gorilla, és szitkozódott.

- Na és? Lepuskázhatjuk valamennyit, mielőtt ideérnek. A szűk feljárón csak kettesével jöhetnek.

- De nem tesszük - mondta a púpos. - Minek megdühíteni minden embert a vidéken?... Asszonyról van szó... Vigyék az asszonyt... Nem is való ide... Énrám ne mondják, hogy elrabolt nőért lelöttem valakit.

- A púposnak igaza van - mondta Gunner. - Elvonulunk Silver City felé. Vigyék az asszonyt...

47.

Amikor Edith magához tért, az indián leány éppen a kezét dörzsölte.

- Hideg volt a kezed, asszonyom, de már átmelegedett.

- Köszönöm, Hijowa. - Az ablakhoz támoalgott. Lent némaság volt. Ébredt a nap.

- Elmentek a rablók, asszonyom.

- Hová?

- Nem mondták.

Rémülten ült le. Egyedül vannak az indián leánnyal a hegytetőn?... Mi történhetett? A Lord küldte el őket?...

Furcsa zűrzavaros hangokat hallott. Felállt, hogy lenézzen, de ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és...

Texas Bill állt a küszöbön... Sárosan, foszlányokban lógó ruhában, poros, véres, sebes arccal, de a szeme ragyog, és tele szájjal nevet, hogy valamennyi fehér foga látszik.

Hogy lement róla minden, minden, abban a pillanatban, amikor a férfi átölelte.

- Most velem jössz... - mondta a fiú - Kansas Cityben lakik egy unokanővérem, ott megmosdunk, és eszünk valamit...

Hirtelen kibontakozott, és rémülten nézett a férfira.

- „Ő” hol... van?...

- „Ő” nem volt a férjed. Görény Bob a fia, és tizenhat év előtt elvette a rablóvezér leányát... - És... többet... most már... nem nőül... - hebegte.

Fáklyafények lobogása és hangzavar közeledett...

- Jönnék! Az egész város elindult, amikor megtudták az igazat a Lord-ról...

Derék emberek... A leány szeme lehunyódott, és megtántorodott, de egy jól ismert kéz megfogta a csuklóját, és ettől, mint már annyiszor, ismét erősnek érezte magát...

Különösen most, amikor tudta, hogy ez a kéz nem engedi el többé soha...

A Vad Tülök és Bulldog megérdemelték a tízezer dollárt. Mert Bill természetesen nem fogadta el a vérdíjat.

Hazament a menyasszonyával New Yorkba, és felkereste az apját.

Érdekes csak az volt, hogy a két gazdag gentleman, Tülök és Bulldog ugyanúgy éltek ezután is, ahogy eddig.

Bulldog újra felépítette a viskóját, csak bánta, hogy nem a régi düledező kis ház ez, a korhadt bútorokkal. Vad Tülök elfoglalta vagonját, ahol mint sürgönydrótsósz működött, és hogy Bill elvette Edithet, azt csak sokkal később tudták meg, amikor távoli Keletről elhozott a posta egy szép zománcos táblát, Texas Bill küldte Buldognak, és ez állt rajta:

ANYAKÖNYVI HIVATAL A FÖLDSZINTEN JOBBRA!
--

.oOo.